

РЕЙ МОРГАН ВНИМАНИЕ: ЧАРОВНИК!

Превод от английски: Милена Кацарска, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Този ъгъл достатъчно усамотен ли е, сеньорита? — попита управителят на ресторанта и посочи едно тъмно сепаре в дъното.

Да, наистина бе усамотено, но освен това бе мрачно и потискащо. На Кет ѝ се искаше изобщо да не се бе захващала с идеята на Тед. Неговото хрумване никак не ѝ допадаше. Ала поканата вече бе отправена и нямаше връщане назад. След като така или иначе щеше да го прави, поне да го свърши като хората. Тя се усмихна и поклати глава, а русите ѝ къдрици се разлюляха около миловидното лице.

— Съжалявам, но нямах предвид точно това.

Огледа празната зала, за да прецени възможностите. Слънцето на късната утрин нахлуваше косо през прозорците, златистите лъчи хвърляха отблясъци по белите ленени покривки и кристалните чаши искряха с цветовете на дъгата.

— Това като че ли изглежда по-добре. — Тя поведе управителя към едно сепаре, оградено с цветя. То имаше изглед към залива, неговите островчета и луксозни бунгала. — Да, мисля, че е идеално. — Усмихна се на управителя. Очите ѝ бяха почти черни и контрастираха с русите коси. — Но ми трябват малко свежи цветя за саксиите.

Мъжът се поколеба:

— Но, сеньорита...

— Вземете. — Ръката ѝ потъна в джоба на дългата бродирана пола и извади няколко нови банкноти — песос. Бе тук само от един ден и още не можеше да се оправи с чуждата валута. — Ще стигнат ли?

Лицето му моментално се преобрази от усмивка.

— Разбира се, сеньорита. Веднага ще се заема с това.

— Благодаря. — Интересно как парите винаги променят всичко. Но и създалото се положение също се дължеше на тях.

Парите — коренът на злото по света. Тя потрепери.

Управителят се върна бързо с ваза прекрасно аранжирани виолетови ириса и жълти нарциси за центъра на масата. Донесе и

саксийки с яркочервени цветя, за да се поосвежат големите саксии.

Кет отстъпи назад, за да огледа резултата и се усмихна. Не се интересуваше особено от украсите, но откри, че е забавно.

— Жалко, че майка ви е болна и няма да се присъедини към вас — каза управителят, докато подреждаше цветята.

— Да, наистина. — Кет се почувства като лъжкиня. Ако не бе главоболието на майка ѝ, тази среща нямаше да се състои.

— Но полковник Бритман ще хареса това, нали? — допълни управителят през рамо на път към кухнята.

Усмивката ѝ помръкна. Усети как напрежението отново я завладява. „Спокойно“, заповяда си тя мислено. Бе твърдо решена да свърши всичко както трябва.

Решителност — ха! Само благодарение на това би имала сили да довърши започнатото. Затвори очи и с усилие пое дъх.

— Изглежда чудесно! Какво става тук?

Кет отвори очи. За миг си помисли, че мъжът със сините очи, облечен в поизмачкан костюм, флиртува. В погледа му се четеше ирония и явно бе доста самоуверен — като повечето привлекателни мъже бе убеден, че ще го приемат добре, където и да си напъха носа.

Очите ѝ се присвиха и тъкмо да отвърне нещо рязко и да го постави на място, се сети, че той сигурно работи в ресторанта. Нали оставаха още няколко минути до началото на работния ден? Непознатият бе някой от работниците и се опитваше да бъде учтив и полезен.

— О! Това ли имате предвид? — посочи Кет изобилието от цветя по масата. — Много е важно да създам необходимата атмосфера тук — призна тя. — Искам гостът ми да се чувства удобно като у дома и да се отпусне. Просто дойдох малко по-рано, за да се уверя, че всичко е наред.

— Ясно. — Привлекателният мъж кимна с разбиране, а в очите му припламнаха искрици. — Предполагам, че става дума за прелъстяване...

Кет се изплаши от окачествяването на плановете ѝ по този начин.

— Не, не е така. — За бога, надяваше се никой друг да не е стигнал до същия извод!

Погледна го отново и видя широките му рамене, гъстата коса, чувствените устни и блестящите сини очи. По тялото ѝ пробяга вълна

на възбуда, която с усилие потисна. Трябваше да се съсредоточи върху предстоящата задача.

— По-скоро е нещо като... прослушване — промърмори накрая тя и нервно прокара пръсти през русите си къдрици. — Точно така. Само опит. — Положи усилия да се съсредоточи върху обстановката, като се надяваше този удивително красив мъж да схване намека и да се оттегли. Предстоящата среща нямаше да бъде от леките.

За нещастие той явно не бе от схватливите. Вместо да се оттегли, непознатият се облегна на високите саксии и се вгледа в нея. Очите му се присвиха присмехулно.

— И за какво се отнася това... хм... прослушване? — попита небрежно.

— Става въпрос за нещо съвсем лично — отвърна Кет, като напразно се мъчеше думите ѝ да звучат убедително.

— Ясно. — Мъжът бавно разтегна устните си в усмивка. — Значи наистина става дума за прелъстяване. Кажете ми така ли прослушвате всичките си потенциални кавалери?

Кет го изглежда ядосано и тръсна глава. Нямаше смисъл да спори! Единственото ѝ желание бе той да изчезне незабавно!

— Приемате ли нови кандидати? — продължи да я дразни той.

— Моля? — В погледа ѝ се четеше нескрито раздражение.

Той обаче изобщо не се трогна и продължаваше да се забавлява.

— Става въпрос за длъжността на ваш придружител. Щом ще изпитвате този мъж, бих желал да узная как да се включа в класацията. Страхотен ухажор съм, имам доста голям опит в кавалерстването и поръчването на френски вина. — Обгърна тялото ѝ с поглед, в който светеше одобрение. — Има ли списък?

Тя премигна в недоумение. Огледът я бе извадил от равновесие и тя бе разбрала само част от казаното. За какво, по дяволите, говореше той?

— Искате да станете мой придружител? — Бе смаяна. — Наистина ли тук предлагат подобни услуги? Но... Работата ви тук? — Погледна го и разбра, че отново я поднася. В объркването си тя огледа залата. — Не сте ли метрдотел?

— Не. Защо?

— Хората вече се редят на опашка. — Кет посочи входа. — Време е да се отвори ресторантът.

— О! — Той погледна часовника си. — Права сте. Най-добре да сядам на масата си.

— Вие... Не работите ли тук? — Все още объркана, тя се намръщи.

— Да работя тук? Не, разбира се. Пристигнах от летището преди час.

— Извинявайте... — Беше убедена, че мъжът умишлено я е подвел. Проследи отдалечаването му с облекчение.

Най-сетне напускаше живота й! Слава богу! Дори след този бегъл контакт бе сигурна, че той би могъл да предизвика усложнения. И все пак не можеше да го пренебрегне. У него имаше нещо толкова... Цялата потрепери. Дали от предчувствие? Надяваше се да не е така.

Непознатият седна в съседното сепаре точно срещу нея. Искаше да го помоли да избере по-отдалечена маса, но бе сигурна, че би изпитал удоволствие да направи точно обратното.

— Добър апетит — усмихна й се той и тя почувства, че чете мислите й. — И бон шанс!

— Последното трябва да е „буена суерте“, все пак сме в Мексико — поправи го тя.

Усмивката му сякаш я докосна и погали. Кет бързо отмести очи. Пръстите на ръцете й се вледениха. Искаше й се да не се бе вслушвала в съвета на Тед.

— Опитай да изкушиш добрия стар полковник — й бе казал той по телефона от Небраска. — Хвърли въдицата със стръв и виж дали ще клъвне. — Тед си падаше по риболова и метафорите.

Както казваше майка й, той бе солиден мъж — мъж, на когото можеше да се разчита. Беше началник на Кет — изпълнителен директор на „Сънфлауър Леджър“, за който тя пишеше статии. Обикновено следваше съветите на шефа си.

— Няма да направя нищо подобно — му бе отвърнала тя. — Няма да поставям капан на стария човек! Просто ще го опозная по-добре, за да разбера намеренията му.

— Това е единственият начин — беше настоял Тед. — Ако наистина е ловец на богатства, ще ти се изплъзне. Ако пък е честен човек, повече няма да се тревожиш за майка си...

Тя бе размишлявала надълго и нашироко за това, но не можеше да се реши да съблазнява полковник Бритман. Щеше само да проникне в

същността на характера му и да разгадае неговите намерения. Щеше да действа съвсем честно.

Откакто майка ѝ спечели от лотарията стотици хиляди долари, нещата се бяха обърнали наопаки. Изведнъж започнаха да ѝ досаждат ловци на богатства. А майката на Кет бе добродушна и беше готова да повярва на всеки появил се на прага ѝ да проси пари. За щастие, Кет не бе толкова наивна. Някой трябваше да играе ролята на пазача-Цербер. И тази отговорност пое дъщерята...

Майката ѝ бе работила дълги години в аптека, но фирмата-собственик фалира и тя остана без пенсия.

Спечелените от лотарията пари щяха да осигурят старините ѝ и Кет нямаше да позволи богатството да попадне в ръцете на някой мошеник.

Когато майка ѝ реши да дойде в Пуерто Валарта, Кет я предупреди, но тя бе непреклонна. Цял живот бе мечтала за подобно пътешествие. Кет с неохота я изпрати на летището, като се опасяваше от най-лошото. А когато по телефона все по-често започна да се споменава някакъв мил господин, Кет бе сигурна, че най-лошото се е случило...

Кет бе срещнала полковника скоро след пристигането си. Направи ѝ впечатление на приятен старомоден чаровник и се надяваше да не излезе мошеник. Сега моментът да открие истината бе настъпил.

— Госпожице Клей, полковникът е тук.

Пръстите ѝ още бяха студени като лед. Тя се стегна вътрешно и се обърна с усмивка. „Отпусни се!“, нареди си тя.

Рийд Бритман си каза същото и опъна дългите си крака под масата. Пътуването от Щатите бе доста дълго и изморително. След един душ и почивка щеше да се почувства по-добре, ала стаята му още не бе готова. Освен това изпитваше глад, затова реши първо да хапне. И, разбира се, трябваше да се срещне с чичо си. Тази мисъл го накара да се намръщи и един келнер моментално го попита какво желае.

— Донесете ми менюто, моля.

Наложително бе да се подкрепи преди срещата с чичо Джон. Телефонният разговор със сестра му бе доста обезпокоителен.

— Най-добре е веднага да дойдеш — предупреди Шели. — Този път избраницата му е някаква вдовица от Небраска. Той е влюбен като младо момче, а аз не съм в състояние да направя каквото и да било! Този път е твой ред да го спасяваш...

Спасяването на чичо им се бе превърнало в обичайно задължение. Проблемът бе в това, че чичо му харесваше жените, а и те него. Преди години Рийд му завиждаше за успеха сред нежния пол. „Да, преди години...“, рече си с усмивка.

Избра филе от бяла риба и вдигна очи от менюто, за да извика сервитьора. В този миг съзря чичо Джон да прекосява залата. Със съжаление установи, че обядът му ще бъде провален от безсмислен спор. Почти се бе изправил, за да го посрещне, когато разбра, че чичо му не го е забелязал. Той се усмихваше на някого.

Без особена изненада Рийд видя, че жената, която преди малко старателно бе подготвяла обстановката, отвърща на усмивката на Джон.

„Та нали аз самият определих старанията ѝ като план за прелъстяване? А тя превзето го нарече прослушване!“, напомни си Рийд. Какво ли щеше да прослушва тя? Може би банковата сметка на чичо му...

— Господи! — прошепна Рийд. — Това ли е вдовицата от Небраска? — В усмивката му се долавяше съжаление. — Я го виж ти!

Очевидно Шели имаше право. Този път чичо Джон бе в истинска опасност! Щяха добре да го изръсят. Та нали и Рийд не бе останал равнодушен към чара на тази авантюристка? Въздъхна и отпи от чашата си. Дали да не се намеси още сега и да сложи край на плитките кроежи на тази користолюбива красавица? Не, по-разумно е да се подкрепи преди предстоящата борба. А тя нямаше да е лесна, защото чичо му винаги хлътваше здраво и не искаше да повярва, че съществуват хора с непочтени намерения, макар да го бяха мамили често.

Доста усилия щяха да са необходими, за да накара чичо си да проумее очевидната истина. А дотогава Рийд щеше да се наслади на уменията на изнудвачката. С образователна цел.

ВТОРА ГЛАВА

Кет се усмихна и протегна ръка на възрастния представителен господин, който вървеше към масата ѝ. Все още личеше, че на младини е разбивал женските сърца. Лицето му бе красиво, поведението излъчваше спокойна мъжка увереност, а очите бяха живи и интелигентни. Този мъж би ѝ харесал при всякакви други обстоятелства...

— Радвам се, че се отзовахте на поканата ми, полковник Бритман.

Той се наведе и ѝ целуна ръка, после се усмихна.

— За мен е чест, скъпа.

Тя изчака, докато той се настани, и поръча аперитиви — за себе си студен чай, а за него уиски с лед. Моментът бе твърде важен, за да пие алкохол. За предстоящата задача ѝ бяха необходими всички сили.

Той действително бе привлекателен с посребрените си слепоочия и проницателните черни очи. Костюмът му стоеше идеално. Майка ѝ навярно си представяше, че е излязъл от някой филм от петдесетте. Не би могла да я вини за това.

Задачата на Кет бе да я защити. Въпреки че беше повече от двайсет години по-млада от майка си, в някои отношения бе по-опитна.

Кет имаше причини да бъде циничка. Знаеше какво е да си с разбито сърце, познаваше лъжата и предателството, както и хората със скрити намерения. Според майка ѝ обаче, всеки бе добър, докато докаже противното.

Двамата с полковника водеха приятен неангажиращ разговор, а тя събираше кураж за най-важното. Внезапно усети, че някой я наблюдава. Мъжът с невероятните сини очи! Той се усмихваше и вдигна чашата си за иронична наздравица. Тя бързо отмести поглед. Няма да обръща внимание на господин Сините очи! Предстоеше ѝ важен разговор!

Обърна глава и се усмихна лъчезарно, като едва не се задави. Това беше смешно и изобщо не бе в стила ѝ. Не би могла да изпълни

плана на Тед. Лицемерието не ѝ бе присъщо. Най-добре би било да се придържа към добрата стара честност.

— Полковник Бритман — започна тя искрено, — майка ми много ви харесва.

— Мисля, че знаете отношението ми към нея — усмихна се той.

„Така ли? Не вярвам“, помисли тя и пое дълбоко дъх.

— Всъщност не съм сигурна, че е така — призна откровено.

Той кимна. Явно не бе изненадан. Странното беше, че тази дискусия не му причиняваше никакво неудобство.

— Вие не ми вярвате и това е напълно естествено.

Не добави нищо друго и ѝ се наложи да продължи:

— Майка ми е изключително доверчива. Вижда само доброто у всеки и смята, че сте чудесен.

— Разбира се. — Той сви рамене. — Това е любовта. Не сте ли се влюбвали някога, Кет? — Погледна я изпитателно.

Въпреки всичко въпросът му я свари неподготвена.

— Влюбена?! — Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. — Да, била съм влюбена и... Зная какво е.

— Извинявай — нежно хвана ръката ѝ, — събудих тъжни спомени, нали? Майка ти ми спомена, че си била омъжена. За някой от семейство Колингъм, автомобилните магнати?

— Да. За Джефри Колингъм. — Отпи от чашата си, за да се съвземе. Какво ѝ ставаше? Мисълта за Джефри отдавна не предизвикваше емоциите ѝ. Навярно бе уморена от пътуването. Нямаше друго обяснение. Опита се да продължи. — Но не той е причината...

— Но Джефри те е направил нещастна, нали? — Ръката му стисна нейната със съчувствие.

— Не. — Погледна го с изненада. — Не и докато бяхме заедно. — Това бе самата истина. Беше щастлива по време на брака си, само че той не продължи дълго... — По-късно, когато си отиде...

— Отишъл си е? — Възрастният мъж поклати глава със съжаление. — Извинявай, скъпа, не знаех, че е починал! Да останеш вдовица толкова млада!

Доколкото тя знаеше, Джефри беше жив и здрав и в момента сигурно участваше в някоя ветроходна регата. Но преди да разсее

недоразумението, сервитьорът постави висока чаша с екзотична напитка до нея.

— От господина на съседната маса — обясни той и посочи към господин Сините очи. — Каза да ви пожелае „буена суерте“, защото ще ви е необходим.

Кет погледна самодоволния мъж отсреща и промълви:

— Благодаря...

Зачуди се дали този тип някога ще я остави на мира. Погледна притеснено полковника и установи, че той не бе забелязал нищо, защото поставяше салфетката на коленете си. Щом вдигна очи, се възхити от питието ѝ и си поръча същото. Сервираха им и двамата продължиха разговора.

Полковникът наистина бе очарователен. Разказваше ѝ забавни истории, но не пропускаше да спомене майка ѝ на всяко второ изречение. Маниерите му бяха безукорни.

Кет не се бе придвижила към целта си и на милиметър. Той бе приятен мъж, но нима повечето ловци на богатства не бяха такива? Очарованието им вървеше със занаята...

— Кажете ми, полковник, с какво се занимавате?

— Да се занимавам ли?

— Имам предвид с какво си изкарвате прехраната?

— О! — усмихна се той. — Няма да ми е лесно да отговоря на този въпрос. Вие, младите, обичате да групирате хората по професии, а моят живот протича по-различно.

Кет загуби търпение.

— И как по-точно?

— Вие очаквате да изброявам дипломи, квалификации, дългогодишен стаж в някоя корпорация, нали? Страхувам се, че не съм живял по този начин. Как да обясня, че като млад просто бродех по континента и поглъщах философия, изкуство и учех езици? Каква квалификация има онзи, който е построил собственоръчно яхта и е обиколил с нея света? Къде е дипломата и наградата за това, че сам спрях война между две съседни племена в Нова Гвинея? Никога не съм се задържал достатъчно дълго на едно място, за да получа медал за прослужено време. Страхувам се, че нямам нищо черно на бяло.

Кет преглътна с усилие и се усмихна едва-едва. Какви изводи, по дяволите, да си прави? Биографията му звучеше точно като на

плейбой. Много романтично, няма що! Какво търсеше този човек при практичната ѝ трезвомислеща майка?

Полковникът се извини, че трябва да я напусне, за да се обади на брокера си. Когато се отдалечи, сервитьорът поднесе огромен венец от пурпурни орхидеи и го сложи на врата ѝ.

— Какво, за бога, означава това?

— Изпраща ви го господинът от съседната маса с пожелание за успешен лов.

Това вече беше прекалено! Трябваше да го възпре, преди да измисли още нещо! Тя стана и ядосано се отправи към Сините очи. Ала на лицето му се четеше неприкрит интерес и красивите му очи живо оглеждаха тялото ѝ, така че докато го доближи, гневът ѝ вече се бе изпарил напълно. Той бе толкова привлекателен! Защо да му се сърди?

Кет грациозно седна на неговата маса и се приведе към него, за да говори тихо:

— Много мило от ваша страна да ми изпращате тези неща, но не го правете повече. Опитвам се да направя нещо важно и се страхувам, че ми пречите.

Мъжът повдигна вежди в няма изненада.

— Извинете. Не съм искал да провалям усилията ви. Но все пак не е ли малко старичък за вас? — попита меко. — Имам усещането, че аз повече бих ви подхождал.

Той я прелъстяваше! Не я бе докоснал и с пръст, но все едно, че го бе направил. Погледът, гласът му бяха самата съблазън!

Преди да се овладее, усети как лицето ѝ се покрива с гъста руменина. При други обстоятелства със сигурност щеше да се поддаде на неотразимия му чар.

Още миг, и ще е загубена! Бързо се отдръпна, сякаш я беше докоснал.

— Не е... това, което... мислите — изрече смутено. — Трябва да се връщам. — Но не помръдна, защото сините очи сякаш я хипнотизираха.

— Какво точно се опитвате да измъкнете от този господин? — попита той така, като че ли отговорът ѝ нямаше особено значение.

Тя продължаваше да се бори с чувственото му привличане и процеди през стиснати зъби:

— Информация. И, повярвайте ми, не е лесно!

— Забелязах — усмихна се Рийд. Защо ли ѝ се струваше, че ѝ се подиграва? — Успех тогава!

Кет се изправи и го погледна с недоумение.

— Благодаря. — Поколеба се. Какво още би могла да каже? Докато се връщаше, усещаше как венецът се полюшва и докосва гърдите ѝ, усещаше и впития като свредел поглед на мъжа в гърба си. Седна на мястото си. Страните ѝ пламтяха.

Полковникът се върна и се усмихна мило.

— Прекрасен венец! — промълви. — На всички дами ли подаряват?

Кет измърмори нещо, а той кимна и попита дали желае десерт. Тя се чувстваше неудобно. Интригите не ѝ бяха по сърце и все пак не бе разбрала дали полковникът е искрен в отношенията с майка ѝ. Дали наистина бе такъв, какъвто изглеждаше — очарователен и почтен?

Сервитьорът се появи отново. Този път с бутилка „Кахлуа“ и две чаши.

— Господинът от съседната маса би желал да вдигне тост за вас. — Остави ги на масата и изрецитира: — „Нека богатствата по света стигнат за всички някой ден.“ — После се усмихна, поклони се и си тръгна.

Кет затвори очи от отчаяние и пое дълбоко дъх. Дойде ѝ твърде много.

— И кой е този господин? — Полковник Бритман се обърна и огледа залата.

— О... Ами... Никой. Извинете ме за момент, само ще отида да...

Една ръка се отпусна върху нейното рамо и думите заседнаха в гърлото ѝ. Стресната вдигна очи и съзря красивия синеок непознат застанал точно над нея.

— Продължавайте да се храните — усмихна се той приветливо. — Реших да се отбия, за да видя как вървят нещата.

— Благодаря. Нещата вървят прекрасно... — Кет го изгледа ледено.

Полковник Бритман най-сетне вдигна поглед. И... засия!

— Рийд, момчето ми! Кога пристигна?

Мъжът със сините очи за първи път се усмихваше без цинизъм.

— Преди около два часа. Как си, чичо Джон?

Необходими й бяха няколко мига, за да осмисли чутото. Ледена буца заседна в гърлото й.

— Чичо Джон? — повтори с недоумение тя. Погледна отначало единия мъж, после другия. — Чичо Джон ли?!

— Да, мила. Позволи ми да ти представя моя племенник Рийд Бритман. Той е дете на брат ми, но го чувствам като роден син. Обади ми се преди няколко дни и го поканих да ме посети. — Полковникът се усмихна топло. — Искам да го запозная с майка ти. Рийд, запознай се с Кет Клей, дъщерята на Милдред.

— Дъщерята?! — Замълча за момент от изненада, а след това въздъхна с облекчение. Значи не тя бе съблазнителката!

— Да, разбира се. Почакай да видиш Милдред, момчето ми. Тя е чудесна!

— С нетърпение очаквам този миг. Толкова съм чувал за нея! — Очите му внимателно се възряха в Кет. Значи не тя беше вдовицата, но сигурно участваше в играта. Реши да разгадае нечестните им планове, дори само за свое собствено удоволствие. — Може ли да седна? — Посочи мястото до нея.

Кет все още не се бе съвзела и позабави отговора си:

— Но да, разбира се. — Отдръпна се, за да му направи място.

— Благодаря.

Масата бе предвидена само за двама и стана доста тясно. Иначе как да си обясни притискането на бедрото му до нейното? Кет пламна цялата. Не чуваше нищо от приятелския разговор между двамата мъже.

Бе стигнала до задънена улица! Сега вече не би могла да осъществи намеренията си. Опита да си припомни какво си казаха с Рийд, но мислите й бяха объркани. Все пак си спомняше някои изрази като „прелъстяване“ и „успешен лов“.

Господи, този маниак си мислеше, че тя преследва чичо му! В момента дори не усети иронията на създалото се положение.

Всичко дотук бе само в полза на полковника. Сега й се искаше да отиде при майка си и да се помъчи да я вразуми. И може би да се обади на Тед...

— И така, госпожице Клей, майка ви била спечелила голяма сума от лотарията.

— Да. — Тя видя два чифта очи, втренчени в нея. Аха, изплюха камъчето! Решителността се отрази в твърдостта на погледа ѝ. Нямаше да позволи на тези негодници да се доберат до парите на майка ѝ! — Да — повтори по-твърдо и спонтанно добави: — Не е ли прекрасно? Само че мама реши да дари цялата сума за благотворителни цели.

Рийд се засмя. Трябваше да ѝ се признае, че мисли бързо. А бе и прекалено красива. Беше изпитал истинско облекчение, че чичо му не се бе влюбил в нея. С удоволствие би се запознал с майка ѝ, спечелила навярно напълно въображаема сума от лотарията. Ако поне малко приличаше на дъщеря си, щеше да се позабавлява няколко дни.

— Значи тя е заклета алтруистка също като дъщеря си, както виждам — промърмори той с искрящ поглед.

Кет го изгледа безмълвно. Не се сещаше какво да каже. Явно не вярваше на нито една нейна дума! Защо този мъж си мислеше най-лошото за нея?

— Не може да бъде! Милдред не ми каза нищо такова. Ще я посъветвам да не го прави. По-късно ще съжалява.

Кет преглътна. Така би реагирал всеки мошеник. Що за човек бе полковникът? Как, за бога, да разбере със сигурност?

— Вярно ли е това, което каза чичо ми? Наистина ли сте била съпруга на Джефри Колингъм? Не го познавам лично, но с братовчед му Рандолф бяхме съученици. — Очите му я пронизваха. — Не съм чул Джефри да е умрял. Моите съболезнования. Ще трябва да се свържа с Рандолф. — Усмивката му бе недоверчива и присмехулна.

За бога, нещата се заплитаха все повече! А може би Рийд блъфираше? Нямаше да му се даде току-така! Кет вдигна глава и се усмихна на безпощадните очи пред себе си.

— Починал ли? Какво ви накара да си го помислите? Доколкото ми е известно, Джефри е жив и здрав.

Полковникът бе смаян.

— Но ти каза, че си е отишъл...

Безгрижната ѝ усмивка едва ли заблуди някого.

— Наистина си отиде. Разбирате ли, той ме напусна преди около седем години. Трябваше ми доста време, за да го превъзмогна...

Сините очи я гледаха подигравателно, но с одобрение. Тя обаче вече не се интересуваеше какво мисли Рийд. Няма да седи тук, подложена на преценката на двамата мъже!

— Наистина трябва да тръгвам — каза тя безгрижно. — Приятно ми бе да се запозная с вас, Рийд.

Той се изправи, за да ѝ направи път. Полковникът вече бе на крака и ѝ благодареше за чудесния обяд. Кет кимна с усмивка и забързано се отдалечи, като си позволи само веднъж да погледне назад, за което моментално съжали. Нещо в погледа на Рийд Бритман ѝ подсказа, че твърде скоро ще разговарят отново...

ТРЕТА ГЛАВА

Във фойето на хотела Кет отиде направо към телефонните кабинки. Набра международна линия и зачака... Чака, докато най-последно извади късмет и Тед се обади. Усети как я залива вълна от топли чувства.

— Опитах всичко — каза тя тъжно. — Той бе чаровен, галантен, забавен. — Млъкна за миг и продължи: — Държа да отбележа, Тед, на моменти ми се струваше, че той е искрен. Наистина изглежда привързан към майка ми...

— Ето какво става, когато пратиш жена да върши мъжка работа — въздъхна Тед. — Това е резултатът! Чарът се превръща в неоспоримо доказателство!

— Тед, не е точно така... — Кет се изплези на слушалката. — Бях съвсем внимателна, но той е толкова мил...

— Добре де, добре. Стига словоизлияния! Дай ми пълното му име и ще го проверя.

Тя се поколеба. Не й се искаше да отива толкова далеч. Щеше да навлезе в съвсем лични територии. Но нали не бе успяла със собствени сили?

— Добре — съгласи се с въздишка. — Името, с което се представя, е полковник Джон Бритман.

— Това вече ми е известно. Има едно доста заможно семейство Бритман на Източния бряг. Богатството им е наследствено. Имат огромно политическо влияние. — Той въздъхна. — Но ти каза, че не вярваш да е от тези Бритманови, нали? Спомена, че може да е англичанин.

— Така помислих отначало. Говори с акцент, но... — Изведнъж очите й срещнаха изпитателния поглед на Рийд Бритман и гласът й изневери.

— Кет, там ли си още? Мисля, че връзката се губи. Не се тревожи. Зная какво правя. Ще го издирия. Ще разкрием плановете му и ще го разобличим.

— Тед... — Закри слушалката с ръка, за да попречи на Рийд да чете думите по движението на устните ѝ. Бе убедена, че той притежава тази удивителна способност и би го направил. — На сцената се появи нова фигура. Пристигна племенникът на полковника, Рийд Бритман.

— И двамата ли са в кюпа?

— Що за изрази, Тед!

— Не се тревожи, Кет, ще разгадая замисъла им. Обади ми се днес по-късно.

Тед затвори, но Кет се престори, че разговорът продължава. Не искаше да се изправи лице в лице с Рийд. Необходимо ѝ бе време, за да се съвземе. Видя как някакъв служител се доближи до него и му подаде кафява торба. Възползва се от предоставената ѝ възможност.

Изскочи от кабината, избяга бързо през страничния изход и пое по пътеката към пристанището.

Майка ѝ бе отседнала на един от островите и Кет искаше да стигне там преди полковника. Дано да успее да я вразуми.

Откакто бе спечелила парите, Милдред Клей се държеше като малко дете. Искаше да се забавлява до края на живота си.

— Чувствам се като в рая — бе споделила тя с дъщеря си предишната вечер. — Не ми казвай да внимавам. Била съм внимателна цял живот. Искam да съм неразумна. Искam да живея!

Тогава Кет се бе въздържала от коментар, но нещата не биваше да продължават така.

Време бе майка ѝ да погледне истината в очите. Полковникът може би бе мъжът на мечтите на Милдред Клей, но можеше да бъде и мошеник. За Кет би било достатъчно само да накара майка си да се замисли над тази вероятност.

Трябваше на всяка цена да стигне до острова преди полковника!

Пристанището бе точно отсреща. Кет тъкмо зави покрай някакви палми, когато се блъсна в нечие силно тяло. Не кой да е, а самият Рийд Бритман я обгърна с ръка, за да не падне.

— Я виж ти! За къде си се разбързала? — Гласът му бе спокоен и самоуверен.

Тя го погледна с ненавист. Защо непрекъснато имаше чувството, че ѝ се подиграва?

— Вече може да ме пуснете.

Той я пусна, но не се отдръпна.

— Сигурна ли си? Изглежда си загубила равновесието си в един или друг смисъл.

Кет не се и опита да разгадае думите му. Огледа другите пътеки, които се спускаха от хотела и се намръщи.

— Как успя да стигнеш дотук толкова бързо?

— Мисълта, че ще те хвана, ме окрили. — Усмивката му бе неотразима. — А ти мислеше, че си ме надхитрила.

Щом този мъж бе разбрал, че го отбягва, защо, за бога, ѝ досаждаше?

Сякаш отново прочел мислите ѝ, той се засмя и каза:

— Не се паникьосвай! Единственото, което искам, е да ти дам това. — Той ѝ подаде кафявата чанта. — Забрави си саксиите.

Кет неохотно пое чантата и прехапа устни. За каква ли я взимаше този мъж — да украсява обстановката с изкуствени цветя само за един обяд с чичо му?! Насили се да се усмихне.

— Благодаря. — Обърна се към кея и видя, че там са се събрали повече хора от обикновено.

— Не бързай. Корабчето се е повредило. Ще го оправят след около час — обясни Рийд.

— О, не! — Сети се, че майка ѝ е сама на острова. — Мога ли да наема някоя лодка?

— Съмнявам се. Сигурно вече всички са наети. Защо бързаш толкова?

Кет го погледна и отстъпи назад. Физическата близост с този мъж я притесняваше. Искаше да се освободи от влиянието му.

— Бих искала да разбера дали майка ми е добре. Сутринта имаше ужасно главоболие.

— Не се тревожи. Чичо Джон ще се погрижи за нея.

— Моля? — стресна се тя. — Какво искаш да кажеш? Нали корабчето е повредено? — Сърцето ѝ се сви.

Той посочи към залива. Кет се обърна и видя някакъв човек да пори водата с джет-ски. С непромокаемия си костюм приличаше на мъжествен морски пират. Колко романтично!

Инстинктивно разбра, че майка ѝ няма да му устои. Загуби всякаква надежда. Сега, за да я убеди да се пази, ѝ трябваха неопровержими доказателства, че Джон е измамник.

— Няма причини да бъдеш толкова тъжна — каза Рийд меко. — Убеден съм, че ще го срещнеш отново насаме...

Тя се взря в очите му и с изненада установи, че са станали студени от лед. Защо ли?

Изведнъж осъзна, че без да иска, е стиснала ръката му. Отдръпна се бързо, но не отмести поглед от лицето му. Защо ли бе толкова напрегнат?

Огледа тълпата на пристанището. Щяха да са й необходими часове, за да стигне до острова. Въздъхна тежко и помисли, че би желала да има достатъчно кураж, за да доплува дотам.

Бавно се отправи към крайбрежната улица. Той я последва. Тя спря и се облегна на парапета. Рийд също. Заедно се загледаха в тюркоазните води и в покритите с палми острови.

Усещането бе прекрасно, но присъствието на Рийд й пречеше да се наслади на гледката. Кет не знаеше защо я следва. Искаше й се той да си тръгне. И без него си имаше достатъчно грижи.

— Доста по-различно, отколкото в Небраска, предполагам — промълви Рийд най-после.

— Небраска не е глуха провинция, както може би си мислиш — рече Кет, за да се защити.

— Сигурно, но какво да се прави, стереотипи! — Ледът в очите му се бе стопил. Все пак продължаваше да стои нащрек. — Разбрах, че пишеш статии за някакъв вестник.

Кет смело срещна погледа му.

— Редактор съм в отдела за здравословно хранене.

— И сигурно си тук на лов за екзотични рецепти...

— Разбира се. — Тъмните й очи го предизвикваха. — Защо иначе бих дошла тук?

— Да, защо ли? — Пристъпи към нея и отново я изгледа с ирония. — Прослушването на чичо ми успешно ли беше?

— Знаеш, че ти провали всичко. — Изгледа го с укор.

— Още една добре свършена работа — промърмори той, доволен от себе си.

И в тона, и в думите, и в погледа му се загатваше нещо, което Кет не можеше да проумее. Въпреки това успя да долови хапливостта му и веднага реагира:

— Какво искаш да кажеш?

— Съвсем очевидно е, скъпа. Колкото и да си хитра, чаровнице, чичо Джон не се хвана на въдицата ти.

Кет се втрещи от изумление. Дори не бе допускала възможността Рийд да помисли, че тя се опитва да прелъсти чичо му! А очевидно племенникът смяташе точно така. Това направо я вбеси.

— Моля?! Виж, впечатленията са ти напълно погрешни...

Рийд се приближи още повече към нея и докосна кичур от косата ѝ. Кет изтръпна.

— Така ли? — Очите му потъмняха и той я придърпа към себе си. — Защо не ми го докажеш?

Устните му докоснаха нейните само за миг, преди тя да се отскубне, но оставиха пареща диря.

Вбесена от наглостта му, Кет изтри с опакото на дланта устните си.

— Какво, за бога, те кара да си мислиш, че ще ти позволя да ме целуваш? — Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Това бе само напомняне, Кет. За какво ти е да прелъстваш възрастен мъж, след като аз съм на разположение?

Единственото, което искаше в момента, бе да му зашлеви плесница.

— Гресиш! Изобщо не прелъствам чичо ти!

— Нека ти дам един съвет, Кет. Следващия път избери някой по-наивен. Чичо Джон е стрелян заек и не можеш да го излъжеш. А и не е особено почтено от твоя страна да се опитваш да изместиш майка си...

Кет имаше чувството, че ще се задуши от ярост! Нямаше думи! Мъжът срещу нея се усмихна многозначително и си тръгна, преди тя да успее да изрече дори една от обидите, които ѝ идваха наум.

Кет смъкна венеца от орхидеи от шията си, скъса го и ядосано го хвърли във водата...

Час по-късно, когато бе сама в бунгалото на майка си, гневът още бушуваше в нея. Милдред сигурно бе излязла с полковника. По дяволите!

Проклети пари! Отначало сякаш бяха пратени от Бога, но сега причиняваха само злини. Когато се намесваха пари, винаги ставаше

така. Именно те бяха съсипали брака ѝ с Джефри. Размърда се неспокойно. Не биваше да мисли за бившия си съпруг сега.

Той бе част от миналото, което тя се мъчеше да забрави...

... Бяха се запознали в колежа. Кет нямаше представа кои са Колингамови, но от самото начало стана ясно, че Джеф разполага с доста повече пари, отколкото връстниците им.

Трябваше да признае, че това я привлече още повече. А когато и неговото внимание се насочи към нея, тя бе повече от поласкана...

Бракът ѝ с него бе съвсем незряла постъпка. Джеф бе съвсем различен от останалите младежи и изглеждаше като извънземен сред приятелите ѝ.

Кет бе впечатлена от него, но не дотам, че да се съгласи на физическа близост, без да има венчална халка на пръста си. Така и не разбра защо Джеф се ожени за нея. Вероятно е бил влюбен, поне първите няколко месеца...

Отново изпита старата болка...

По онова време Кет със сигурност го обичаше — такъв, за какъвто го мислеше. Но вече не би се доверила на никого. В живота и без това имаше достатъчно мъка...

Изведнъж в съзнанието ѝ изплува образът на Рийд Бритман.

Точно нея ли намери да обвини, че преследва мъже! Каква ирония! Да знаеше само колко старателно бе избягвала всякакви контакти с противоположния пол през последните години!

Но Рийд си мислеше... Тя потрепери. Необяснимо защо лошото му мнение за нея я нарани дълбоко. Подозрителният бе чичо Джон, а не тя!

Не знаеше дали да се смее, или да плаче. И преди да реши какво да направи, се появи майка ѝ — усмихната и сияеща.

Кет се вцепени, а въпросите заседнаха в гърлото ѝ. Никога не бе виждала майка си толкова щастлива.

— Какво се е случило? — попита дъщерята. — Какво направи той?

Милдред Клей се засмя и я прегърна.

— Недей да гледаш толкова уплашено, Кетрин. Нищо не е направил. — Отдръпна се и докосна новата си прическа. Макар и прошарена, косата ѝ бе късо подстригана. Фигурата ѝ бе запазила младежката си стегнатост, а екзотичните скъпи дрехи я правеха да

изглежда много привлекателна. — Нищо, като изключим това, че ме направи щастлива, разбира се — допълни тя, а усмивката ѝ бе достатъчно красноречива.

Кет се отпусна на един стол.

— Но нали те болеше глава, мамо?

— Джон ми разтри слепоочията. — Милдред отново се засмя. — И, повярвай, неговите ръцете ми подействаха по-добре от аспирин! — Погледна дъщеря си. — Да, между другото, обядът много му е харесал. Каза, че е било изключително мило от твоя страна да го поканиш.

Кет кимна и се насили да се усмихне. „Много мило, но без всякакъв резултат!“, помисли.

Наблюдаваше движенията на майка си, която очевидно не можеше да си намери място от радост. Милдред сякаш бе нов човек!

Явно срещите с полковника я опияняваха като скъпо шампанско, заличавайки възрастта. Как би могла да ѝ каже, че той е измамник? Но от друга страна, ако не я предупреди...

— Възнамеряваш ли да се срещнеш с полковника отново този следобед?

Очите на майка ѝ искряха.

— Да. Ще плаваме с лодката му. — Въздъхна замечтано. — И знаеш ли, Кетрин, той може би ще... — Гласът ѝ заглъхна и тя погледна дъщеря си почти виновно. — Няма значение — каза бързо и извърна очи.

Кет скочи от дивана.

— Какво? Той може би какво?

Милдред тайнствено поклати глава.

— Нищо. — После се обърна и лекичко тупна дъщеря си по гърба. — Не е ли чудесен? Харесва ли ти? Кажи, харесва ли ти наистина?

— Дали ми харесва? Да, разбира се. Той е... красив, има чудесни маниери, чаровен е и... и... — Кет пое въздух и изстреля на един дъх: — Но, мамо, вие се запознахте тук само преди две седмици! Той направо те е зашеметил и... Вярно, че е забавен, но... — Поколеба се дали да продължи, защото не искаше да нарани чувствата на майка си. Не желаше в очите на Милдред да се върне онази болка, която я съпътстваше, откакто съпругът ѝ бе починал преди дванадесет

години... Тогава в погледа ѝ се четеше немият мъчителен въпрос: „Къде сгреших? Може би не бива да опитвам отново?“.

А тази болка бе изчезнала, откакто майка ѝ се запозна с полковника...

Ала нямаше причина да се безпокои.

Милдред не бе чула и дума от това, което казваше дъщеря ѝ. В мислите си продължаваше да бъде с полковника. В момента се оглеждаше внимателно в огледалото.

На Кет ѝ стана приятно. Бе толкова хубаво да види майка си отново загрижена за това как изглежда! Но какво ще стане с хубавите промени, ако този мъж нарани чувствата ѝ?

Трябваше да я предупреди, да я предпази!

В този миг се почука на вратата. Кет отвори и видя едно момче от служителите в хотела.

— Съобщение от сеньор Тед Алфред — каза то. — Искане госпожица Клей да се свърже с него незабавно.

Кет му даде бакшиш и го отпрати. Тед бе открил нещо!

— Отивам до хотела, за да се обадя вкъщи — извика тя на Милдред, която в момента оправяше грима си в съседната стая. — Тук ли ще си, когато се върна?

— Най-вероятно не, скъпа. Джон ще дойде да ме вземе. Ако знаеш само какъв страхотен моряк е!

Кет сви устни, ала отвърна:

— Не се бавете! И си вземи плажен крем против изгаряне!

„Докато се върнеш, може би ще съм наясно какво представлява този полковник!“, мислеше тя на път към кея.

Рийд огледа стаята.

Можеше да бъде и по-лоша, макар че не знаеше как биха го постигнали. Може би с два-три плюшени заека и детски колички висящи от тавана...

Бяха му дали така наречения „най-хубав“ апартамент за младоженци. В средата на стаята имаше фонтанче. Леглото бе във формата на сърце, покрито с червен сатен. Стените бяха украсени с картини на влюбени в различни фази на събличане. Незнайно откъде долиташе романтична музика. Пълен кич!

Очакваше всеки момент из стаята да се разхвърчат коварни амурчета.

Добре че романтиката не е заразна. Тя беше последното нещо, което би отклонило вниманието му сега.

Поне изгледът си струваше. Обхващаше почти всички острови в залива. Устните му се извиха в усмивка и след като получи външна линия от рецепцията, набра нужния номер.

— Здравсти. Значи все пак успя да дойдеш. — Топлият глас на Шели го накара да се засмее.

— Пристигнах, запознах се с врага, по-точно с неговия представител... Видях и чичо Джон.

— Какво мислиш?

— Както обикновено. Той е налапал въдицата. Нищо ново.

— Да. — Тя се засмя леко и Рийд си представи как по навик прокарва пръсти през дългите си платиненоруси коси. — Спомняш ли си онази вдовица от Израел? Тя го беше накарала да подпише някакви чекове, преди да го спасим.

— Да, бившата холивудска звезда, която почти го беше убедила, че с малко пари би могъл да стане крал на някакво племе...

Шели се закиска.

— За малко да се ожени за нея! Ти май й плати нещо като обезщетение?

При спомена Рийд се намръщи. Тази жена им струваше доста скъпо. „Странно, но парите винаги са имали предимство пред безкористната любов“, помисли цинично той.

— Истинските джентълмени никога не обсъждат тези неща. Нали знаеш? Това е правило номер едно.

— Рийд, толкова се радвам, че си тук! — Нещо в гласа ѝ го накара да попита:

— Всичко... при теб... хм... наред ли е?

— Бебето е добре. Непрекъснато рита. А е горещо и се изморявам...

Значи предчувствието му не го бе излъгало. Рийд се притесни.

— Не биваше да идваш тук в напреднала бременност.

— Знаеш, че се налагаше. Дейвид винаги поема бизнеса на родителите си през лятото за две седмици. Не можех да го оставя сам.

— Зная, зная... Но в твоето състояние...

— До раждането остават още две-три седмици, в тукашната болница има доста добри специалисти, а и нямах проблеми с предишните две раждания... Виж, така или иначе ще излизам да пазарувам. Защо не се срещнем в твоя хотел на кафе и кейк?

— В четири удобно ли ти е?

— Чудесно.

Той затвори телефона и се загледа в океана. Безпокоеше се за Шели, а и мисълта за чичо Джон не му даваше мира.

Търсачки на богатства... Според него всички жени попадаха в тази категория. Жените винаги го бяха харесвали основно заради парите му. „Такъв е животът... Такава е тяхната природа“, помисли.

Защо ли този факт го натъжаваше?

Позволи си само за миг да си припомни единствения случай, когато това имаше значение. С гримаса отхвърли спомените за Ейлийн и въздъхна.

Реши да поплува в басейна, преди решително да се захване с чичо Джон. Старателно избягваше разнежващите картини по стените, за да се настрои за предстоящия сериозен разговор със стария наивник. Щеше да се постарее да му отвори очите...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Вашият съпруг ще се присъедини ли към нас?

Кет се огледа, защото не беше сигурна към кого се обръща сервитьорката.

— Не съм омъжена. Но бих желала едно капучино, моля — казатя меко. — Искам да...

— Простете ми. — Момичето се усмихна. — Тук често отсядат младоженци и затова предположих, че... Млада сте, а обикновено сами тук са по-възрастните жени... — Изчерви се и млъкна. — Нека започна отначало. Място на бара ли ще обичате, или предпочитате маса за един?

— Второто, моля. — Кет се усмихна и последва момичето към приятна маса с изглед към лагуната. — Благодаря. — Въздъхна и огледа посетителите в заведението.

Момичето бе право. Кет не се вписваше в обстановката. Другите самотни жени бяха на преклонна възраст и жадно се вглеждаха във всеки новодошъл от мъжки пол. Хората на нейната възраст бяха по двойки и влюбено се държаха за ръце. Изглеждаха щастливи... Усети как сърцето ѝ се свива.

— Не, няма да ги предпазиш — промърмори тя на себе си. — А и те не биха те послушали. Нека се поучат от собствения си горчив опит, когато му дойде времето. Както стана с теб...

... Двамата с Джефри никога не бяха имали меден месец. Той ѝ бе обещал Париж, Лондон, пътешествие по Средиземно море, а тя се бе засмяла и бе казала, че ѝ стига да бъде с него. Но след шест месеца я беше напуснал...

Ядосана на себе си, Кет се намръщи.

Джефри... Дотогава не бе срещала хора от неговата класа. И все пак действително беше влюбена в него. Тази любов — или по-скоро болката от нея — продължаваше да я спохожда понякога през самотните дъждовни нощи.

Необяснимо защо изпитваше увереност, че и той я беше обичал. Проблемът бе в това, че от ранното си детство бе свикнал да притежава всичко, което пожелаваше. Когато някоя играчка му омръзнеше, той я заменяше с друга. А Кет се бе превърнала в една от тях и я беше сполетяла същата съдба.

Бяха намесени и други фактори, разбира се. На първо място — родителите му.

Само веднъж бяха долетели от Ню Йорк в Небраска, но това бе достатъчно. Тя се чувстваше притеснена при пристигането им. Бе излъскала скромното жилище и беше платила цяло състояние за цветя през януари, за да поосвежи дома си...

А когато госпожа и господин Колингъм се появиха, се оказа, че Джефри изобщо не бе споменал за женитбата си...

От самото начало нещата не потръгнаха. От този миг насетне лицето на госпожа Колингъм бе студено и презрително. А господин Колингъм от своя страна реши, че не си струва да се занимава с недостойната особа на снаха си и прекара цялото време в делови телефонни разговори.

Посещението не протече добре. Семейство Колингъм ѝ показва, че е нищо в сравнение със сина им...

Кет бе въздъхнала от облекчение, когато те си заминаха, но от този момент нататък отношението на Джефри към нея коренно се промени. Сватбеното пътешествие така и не се състоя...

Кет потрепери и си поръча още едно капучино.

Сега имаше други грижи. Вече два пъти се бе опитала да се свърже с Тед, но международните линии бяха заети. Ето защо седеше тук.

Ако той е събрал информация за полковника, тя се надяваше... На какво всъщност се надяваше? Да открие, че е светец ли? Или да получи доклад за предишни измами, за да може жестоката истина да вразуми майка ѝ? Честно казано, не знаеше. А съществуваше и вероятността Тед да не е открил нищо. Тогава пак щеше да е там, откъдето започна. Ала през това време не можеше да седи бездейно в очакване на истината... Трябваше да предприеме нещо. Каквото и да е! Само да знаеше какво!

Кет остави парите за сметката върху масата и забързано излезе навън.

Без усилие научи в коя стая е отседнал полковникът, но когато стигна пред вратата му, не можеше да се реши дали да почука, а и не знаеше какво да му каже. Идеята ѝ бе да подходи направо, да изложи всичките си страхове и да чуе неговата версия за ситуацията.

„Вие мошеник ли сте?“, щеше да го попита направо. „Ако сте, да знаете, че ще се боря с вас!“ Намръщи се. Не. Това би било твърде предизвикателно. По-добре да апелира към съвестта му.

Кет се стегна и тъкмо щеше да почука, когато вратата се отвори и се появи камериерката.

— Сеньора Бритман? — погрешно предположи тя.

— Извинете ме. Просто проверих дали всичко е наред. Заповядайте, влезте.

Кет колебливо пристъпи напред. Захласната от елегантната обстановка не поправи жената. А и заради акцента ѝ не бе схванала какво точно ѝ се говори.

— Полковникът тук ли е?

Миловидната жена повдигна рамене.

— Полковникът? Не, не е тук в момента. Само другият... Мога ли да ви услужа с нещо?

Кет полагаше усилия, за да разбере какво ѝ казват.

— Не, благодаря, аз...

— Ще бързам, сеньора. Скоро ще се върна с цветята, които поръча... полковникът.

Тя излезе и затвори вратата. Кет остана сама в стаята. Цветя ли? Хм... Цветя... Защо ли един мъж поръчва цветя за стаята си? Отговорът се натрапваше от само себе си.

— Няма да ти позволя да го направиш с майка ми! — прошепна тя и се огледа. Нямаше работа тук в отсъствието на полковника.

Положението бе интересно и то ѝ предоставяше някои възможности. Искаше да разбере толкова много неща за този Бритман, а отговорите може би бяха някъде в стаята...

Стоеше и гледаше вратата на спалнята, като замислено хапеше долната си устна. Кръвта бучеше в ушите ѝ.

Щяха да са ѝ необходими няколко минути, за да прегледа чекмеджетата на бюрото. В тях сигурно имаше полезна информация за

този мъж.

Тя влезе в спалнята и се огледа.

Помещението бе обзаведено елегантно със старинни мебели. На масичката до телефона имаше бележник. Без да се замисли какво точно прави, Кет го отвори на буквата „К“. Веднага откри името на майка си.

Милдред Клей, пишеше там, вдовица, Небраска, лотария, дъщеря на име Кетрин, плаване и танци...

Тя отскочи назад, сякаш бе видяла змия. Тук навярно полковникът записваше необходимата информация за жертвите. Всичко се бе оказало съвсем лесно!

Кет затвори очи и си представи сияещото лице на майка си. Какъв подъл измамник! Не беше честно! Ала вече нямаше съмнение — полковникът беше мошеник и трябваше да го разобличи!

Но как? Не можеше да рови из вещите му. Най-малкото бе неморално, дори незаконно. Мястото ѝ не беше тук.

Господи, да падне толкова ниско! Ами ако той ненадейно се върне? Мисълта я накара да потрепери.

Тя поклати глава и се обърна да си върви. Излезе от спалнята, стигна до външната врата и протегна ръка към бравата...

Рийд я наблюдаваше в огледалото над камината. Бе я наблюдавал от мига, в който влезе, поканена от услужливата камериерка. Бе видял как тя оглежда стаята и беше предположил, че ще го забележи седнал в голямото кресло. Не попадеше в полезрението ѝ, но един поглед в огледалото би го разкрил.

Тя обаче не погледна в огледалото и явно нямаше представа, че той е в стаята. Докато я наблюдаваше, неочаквано бе обзет от горчицина, която нарастваше с всяка изминала минута.

На човек му бе приятно да я гледа с тези нейни руси къдрици и големи черни очи. Навярно би било истинско удоволствие и да я държи в обятията си, ако можеше да се отърси от мисълта за лъжливата ѝ природа...

Ала защо, по дяволите, въображението му играеше лоши номера? Та нали ужким бе закоравял от честите си срещи с използвачки?

Всички жени, с които бе излизал, бяха впечатлени преди всичко от богатството му. Дори заможни жени се превръщаха в сметкаджийки, когато станеше дума за милионите на Бритманови.

И така пред очите му беше Кет, която проверяваше дали „шаранът“ си заслужава усилията. Не би трябвало да се изненадва. Това, което разбра в момента, бе, че Кет е новак в занаята. Кой знае защо, това го вбеси още повече. Щом ще мамят и него, и чичо Джон, поне да бъде професионално и изпитано!

Тя посягаше към дръжката на вратата. Още миг, и щеше да си тръгне. Стисна зъби, а очите му се присвиха с презрение. Нямаше да я остави да се оттегли току-така!

Пръстите на Кет бяха върху дръжката, когато прозвучалият зад гърба ѝ глас я порази като гръм:

— Хей, я се върни обратно! Къде си мислиш, че отиваш?!

Тя замръзна. Сърцето ѝ пропусна няколко удара.

— Още не си свършила — произнесе с леден глас Рийд. — Като се правиш на шпионин, поне си свърши работата съвестно.

Кет се извърна, но не видя никого. В този момент Рийд бавно се изправи от креслото и се обърна с лице към нея.

— Не те бива много в този занаят, нали? — отбеляза той студено. — И друг път съм бил жертва на жени от твоя тип. Мамили са ме най-добрите в бранша. Бих могъл да те понауча на това-онова.

Кет го гледаше втрещена. Бе на ръба на паниката. Пое дълбоко дъх и опита да се съвземе.

Никога досега не бе попадала в по-неудобна ситуация. Със сигурност мястото ѝ не беше тук. Опита да се усмихне.

— Здравей — промълви с немощен глас.

Той не се усмихна в отговор и лицето ѝ се изопна от страх. Очите му приковаха нейните и техният блясък я накара да потръпне. Какво означаваше това? Разбра твърде скоро. Рийд беше безумно ядосан. Подозираше я. Тя се стегна и вдигна ръка, сякаш да се защити.

— Виж, съжалявам. Трябва да тръгвам. — Отново се обърна към вратата, но твърдият му глас я спря:

— Върни се! — нареди властно. — Щом ще го правиш, направи го както трябва. — Рийд ѝ посочи бюрото. — Когато ти се открие

подобна възможност, първото място за претърсване са чекмеджетата с документи.

— Нямам представа за какво говориш...

Той се приближи към нея с ръце, небрежно пъхнати в джобовете на панталона. Ризата му бе снежнобяла и контрастираше с бронзовия загар на кожата. Приличаше на самоуверен мошеник. Какво съвпадение!

— Разбира се, че знаеш за какво говоря — промълви той спокойно и поклати глава. — Искаш да знаеш колко струва чичо ми, нали? Има само един начин да разбереш. Виж банковата му сметка.

Веждите ѝ се смръщиха и възмущението надделя над объркването ѝ. Какво я интересуваше колко пари има чичо му? Колкото и да притежаваше, сигурно ги бе отмъкнал с измама от наивни жени като майка ѝ.

— Не ми трябват банковите му сметки — изрече тя с равен глас.

— Как ли не!

Беше я принудил да отстъпи в един ъгъл и едва ли щеше да прояви разбиране. Задъхваше се, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Но вече не изпитваше страх... По-скоро... О, господи... Възбуда!

Бе така впечатлена от мъжкото присъствие, от широките рамене и сините му очи! Какво ѝ ставаше? Дори когато си мислеше, че го мрази, погледът ѝ се задържаше върху красивата чувствена извивка на устните му. И все пак се насили да го погледне в очите. Каква грешка!

— Знаеш как да си служиш с чара, нали, Кет? — Погледът му я накара да се изчерви. — В тази област си истински експерт. — Ръката му се стрелна и сграбчи китката ѝ. Кет подскочи уплашено и се загледа в дългите му силни пръсти. — Но не бива да се уповаваш само на красотата си. — Гласът му бе самото изкушение! — Трябва доста да поработиш, ако искаш да се усъвършенстваш и да успееш в този занаят. — Твърдите му пръсти се плъзнаха по кожата ѝ и предизвикаха вълна от приятни усещания. — Честно казано, не съм сигурен, че притежаваш достатъчно твърдост за това...

Тя не беше в състояние да отмести очи от пръстите върху ръката си. Виеше ѝ се свят и трябваше да си поеме дъх, за да не падне. Той бе прекалено близо до нея! Какво ѝ бе казал току-що? Нещо за... някаква твърдост? Примигна и се взря в очите му.

— За първи път ли го правиш? — Във въпроса му се долавяше двусмислие.

Какво ли имаше предвид? Никога досега не се бе чувствала толкова податлива на нечий магнетизъм. Усещаше се съвсем уязвима и слаба!

— К-к-какво искаш да кажеш? — заекна Кет.

— Опитваш да си хванеш богат мъж — отвърна той меко, доловил отчаяното ѝ състояние. Така му се искаше да се бяха срещнали при други обстоятелства!

Тя беше привлекателна и очевидно много объркана. Съзираше една пулсираща вена в основата на шията ѝ. Изкушаваше го мисълта да допре устни до това място, да го докосне с език. Изпълваше го изненадващо по силата си желание, каквото не бе усещал от дните на ранната си младост.

Момент! Не забравяше ли нещо? Рийд се стегна и рязко се отдръпна, ала без да пуска ръцете ѝ.

— Ти си го правила и преди, нали? Била си омъжена за Джефри Колингъм. Или поне така твърдиш.

Тя се намръщи и тръсна глава, за да събере мислите си. Споменаването на Джефри я върна към реалността, но не виждаше каква връзка има бившият ѝ съпруг с настоящата ситуация.

Въпросът бе в това, че чичото на Рийд беше измамник — човек, който злоупотребява с доверието на самотни наивни жени. Нима не бе открила преди малко неоспорими доказателства за това?

Кет се отскубна от хватката му.

— Нямам представа какво се опитваш да докажеш, Рийд Бритман! Знаеш много добре с какво се занимава чичо ти! Открих доказателствата, за които бях дошла!

— Доказателства ли? — Той повдигна вежди. После кимна и я изгледа саркастично. — Това ли откри? Аз пък мислех, че търсиш нещо друго... Пари в брой например. Или нещо, подходящо за крадене. Но май нямаш късмет. Чичо ми не държи бижута тук. А и като предвидлив човек всичките му пари са в чекове. Те от своя страна са винаги в джоба му. Няма нищо за теб, освен ако не харесваш старинни мебели...

Този мъж бе непоносим! Дали наистина смяташе, че е дошла, за да ограби полковника? А това, че и Рийд е престъпник, не му даваше

правото да мери всички хора със собствения си аршин!

Пръстите ѝ инстинктивно потърсиха нещо тежко, за да го запрати в красивото му лице. Вместо това обаче, предпочете да направи опит да му се изплъзне и успя.

Отиде в средата на стаята и се обърна.

— Не съм дошла тук, за да крада. Нито пък да шпионирам. Камериерката ме взе за някой друг и ме свари неподготвена. Преди да се усетя, вече бях в стаята.

Той кимна, без да вярва на нито една нейна дума.

Кет явно се придържаше към своята версия и ако той не бе придобил горчив опит с подобни жени, дори би ѝ повярвал. Но нямаше никакво съмнение — бе заловена на местопрестъплението в същата тази стая! Тя бе лъжкиня!

— Разбирам — каза той бавно. — Е, понеже чичо ми го няма, може би ще говориш с мен?

— Така и ще направя. — Сега ще му даде да разбере! — Камериерката ме помисли за госпожа Бритман, следователно съществува госпожа Бритман! — Тя се усмихна тържествуващо. — Полковникът... женен ли е? — Мислеше, че думите ѝ ще го объркат и за миг ѝ се стори, че е успяла.

Рийд примигна, ала нещо се промени. Гневът му бе изместен от присмех. Разбра го по очите му. Той едва се въздържа да не се засмее, когато ѝ отговори:

— Чичо Джон никога не е бил женен.

Какво облекчение! Но всъщност имаше ли значение? Погледна мъжа насреща си. Силуетът му бе очертан на фона на прозореца. Около него струеше светлина. Той действително бе красив!

— Коя тогава е госпожа Бритман? — запита тя предизвикателно.

Той сви рамене и отново пристъпи към нея. Този път тя не се отдръпна, а вдигна лице към него.

— Просто се пошегувах — отвърна, като истински се забавляваше. — А камериерката прие думите ми буквално.

— Ясно, значи ти си женен.

Той направи гримаса и я погледна присмехулно. Отново бе съвсем близо до Кет. Прекалено близо! Независимо дали ѝ харесваше, или не, но Рийд бе ужасно привлекателен, отгоре на това умишлено я предизвикваше!

— Не, не съм женен — каза най-сетне. — Какъвто чичото, такъв и племенникът...

Точно от това Кет се страхуваше.

— Това семейна черта ли е? А по какъв начин вие, Бритманови, умножавате рода си?

Рийд искрено се засмя. Изглежда предишното му раздражение се беше изпарило. Надвеси се над нея.

— Все някак се справяме...

Кет помисли, че с такъв подход няма да се добере до нищо. Да се бе измъкнала, вместо да подхваща настоящия разговор! Сега вратата ѝ се струваше безкрайно далеч...

— Винаги съм се чудила дали мошениците се раждат такива, или са били обучавани, за да се захванат с този занаят? Това традиция ли е в семейството ви?

Той се усмихна самоуверено и посегна към нея, за да приглади една от немирните ѝ къдри.

Кет се изкуши да отблъсне ръката му, но се въздържа. Само блясъкът в очите ѝ издаваше бурята от чувства, бушуващи в нейните гърди. А Рийд явно можеше да ги види, защото се засмя леко.

— Ти как мислиш?

Кет прехапа устни и вдигна глава предизвикателно.

— Смятам, че от най-ранна възраст умишлено учите децата си да лъжат!

— Това е то, разковничето на оцеляването! — Отново се засмя, ала след миг очите му потъмняха и той премести дланта си отзад върху шията ѝ. — А сега ти ми кажи как се справяте двете с майка ти?

— Да се справяме ли? С какво?

— С усъвършенстването на прастарата игра на прелъстяване. Или ще заявиш, че това качество е вродено у жените? Така ли е?

Тя се вгледа в очите му. Дали действително мислеше така за двете с майка ѝ, или просто прехвърляше топката, защото се страхуваше от разкритията? Не схващаше ли колко плитък е този трик?

— Виждал ли си майка ми? — попита тя, като се опита да потисне усмивката, готова да се появи на устните ѝ при мисълта за Милдред в ролята на фатална жена.

— Все още не. С нетърпение очаквам знаменателното събитие.

— Мисля, че ще си промениш мнението веднага, щом я видиш.

Той повдигна вежди.

— Толкова ли е добра в занаята?

— Не! Не изопачавай думите ми! Тя е истинска, искрена...

— Признавам, че чичо Джон открай време харесва такъв тип жени.

— Така ли? Колко интересно! — Очите ѝ гневно пламтяха. — Ала не смяташ ли, че друг глагол би бил по-подходящ? „Открай време преследва“ е по-близко до ситуацията.

Рийд я изгледа внимателно. Защо ли тя продължаваше с всички средства да се придържа към своята версия? И двамата прекрасно знаеха, че тя и нейните действия попадат под ударите на закона.

Кет опита да се промъкне към вратата, но на него не му се искаше да я пусне.

— О, не, няма да се отървеш толкова лесно.

— Какво имаш предвид? — намръщи се тя.

— Хванах те да тършуваш из стаята на чичо ми. Нима очакваш да забравя това?

Кет го изгледа изумена.

— Не съм направила нищо подобно! Попаднах тук случайно и ти го знаеш!

— Предполагам, че по-скоро е било добре замислен план. — Пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ и тя осъзна, че едва поема дъх. По лицето ѝ се плъзна нещо топло.

— Само се мъчех да разгадая намеренията на чичо ти!

— Съжалявам, че провалих плановете ти, Кет, но ти бе хваната на местопрестъплението. Смятам, че си длъжна да платиш обезщетение.

По погледа му Кет разбра, че говори напълно сериозно.

— За какво... говориш? — протестира тя, едва потискайки паниката си. — Какво обезщетение искаш?

— Предоставям ти право на избор. Или ще извикам охраната на хотела, или...

— Или... Какво? — попита тя възмутено, а сърцето ѝ сякаш щеше да изхвъркне от гърдите.

— Използвай въображението си — каза той меко и пръстите му изведнъж се озоваха в косите ѝ.

Кет преглътна мъчително. Този мъж бе натрапчиво нахален! Някой би трябвало да му даде добър урок!

— Това ли е единственият начин да предумаш някоя жена да легне с теб? — запита тя със сарказъм. — Мислех, че мъж като теб притежава повече гордост.

Рийд се засмя небрежно, а погледът му се плъзна по долната ѝ устна, преди да я погледне втренчено в очите.

— Гордостта няма нищо общо в случая, Кет. — Наведе се към нея и дъхът му опари лицето ѝ. — Ти си може би най-чаровният крадец, с който съм имал работа...

Кет трепереше и знаеше, че Рийд го усеща. Безкрайно унижена, се опита да го нарани:

— Винаги ли си очарован от жени, които не могат да те понасят?

— Нима искаш да кажеш, че ме мразиш, Кет?

— „Мразя“ е грозна дума. Предполагам, че чувствата ми са недотам определени. По-скоро изпитвам към теб... силна антипатия...

— Чудесно. Я да проверим дали няма да изпиташ симпатия към това...

Той щеше да я целуне, а тя не искаше да го възпре! Втората констатация я изуми.

Не ѝ бе присъщо да се целува с почти непознати мъже. А и през последните няколко месеца изобщо не ѝ се беше случвало... Сигурно затова се поддаде така бързо. Може би... А може би Рийд е един изпечен женкар...

О, тя ще му позволи да я целуне, защото по този начин ще си отвори път за бягство.

Точно това бе отговорът! Целувката беше само хитрост. Сега ѝ оставаше да убеди и себе си в това...

Съвсем бавно Рийд приближи устни до нейните и я целуна. При допира тя затвори очи и потъна в блаженство...

Устните му бяха топли, гладки, успокояващи и Кет въздъхна. Поддаде се на натиска им, разтваряйки своите, сякаш това бе най-естественото нещо на света. За миг се почувства обичана и закриляна както никога досега. Докосването му бе неочаквано нежно. Би желала това да продължи до безкрай...

В този момент нещо се промени. Неговите длани се плъзнаха надолу по тялото ѝ и я притиснаха към твърдите му мускули. В

целувката му се прокраднаха нови желания, които я покориха.

Кет откри, че отвърща на страстта му с плам, че се разтапя в обятията му, че се открива пред него като разтворена книга. Сякаш цял живот бе чакала този миг! Никога не се бе чувствала по-женствена, по-страстна и по-желана. Искаше ѝ се да се притиска към него все повече и повече... Да го почувства в себе си...

Рийд усети надигащата се в нея страст и се стресна. Не бе очаквал, че тя ще бъде истинска, жива, искрена. Не беше свикнал да получава толкова много в отговор. Това го обърка и присъщата му предпазливост надделя. Трябваше му време, за да проумее реакциите ѝ, а и нея самата.

Когато той се отдръпна, Кет остана разочарована. Все още я притискаше в обятията си и тя впи поглед като омагьосана в сините му очи.

— Много си наивна за професионална мошеничка. — В думите му имаше нежност.

Наивна ли? Гневът отново забушува в гърдите ѝ. Как смееше да говори така? Не бе ли разбрал, че реакцията ѝ е спонтанна и искрена?

— Колко пъти трябва да ти го повтарям? — изстреля към него. — Не съм изнудвачка!

Ядът ѝ помогна да си възвърне самообладанието. Кет се отдръпна от него. Рийд бе слисан, но за нищо на света не би го показал. Той поизправи рамене и насила придаде цинизъм на усмивката си.

— Добре, предполагам, че тогава майка ти е мошеничката. А ти си ѝ само съучастник...

Кет го изгледа яростно. Беше подхванал старата песен на нов глас! Крайно време бе да изяснят нещата.

— Ще ти кажа направо. Искам да разбера какви са намеренията на чичо ти. Майка ми смята, че отношенията между тях са станали сериозни. Така ли е? Ако не, защо тогава подхранва напразни надежди у нея? Няма да му позволя да разбие сърцето ѝ!

Рийд поклати глава, сякаш съжаляваше за нещо.

— Нека го кажем така, Кет. Твоята майка не е първата жена, влюбила се в чичо Джон. И ако тя си въобразява, че той ще се ожени за нея... Е, ами той все още си е ерген, нали? Така успях ли да отговоря на въпроса ти?

Да, това изясняваше всичко! Кет отмести очи и преглътна мъчително. Джон не се женеше за любовниците си! Само придобиваше контрол върху парите им по някакъв начин! Горката й майка! Тези мъже бяха истински акули!

— Така че, Кет, кажи на майка си да се откаже — продължи Рийд. — Не й позволявай да затъне. Ако тя мисли, че може да спечели в тази игра, дълбоко се лъже. Само ще се нарани.

— Отново нямам представа за какво говориш, Рийд — каза Кет след минута. — Това не е игра. Майка ми не изпълнява роля. Тя е истинска! А аз само търсех някои отговори... — Гласът й изневери и тя отмести поглед за миг. — Само искам да защитя майка си.

Рийд се намръщи. За първи път го споходи съмнение. А може би Кет казваше истината? Изглеждаше толкова невинна, че му идеше да я сграбчи в прегръдките си и да я защитава от целия свят. Това за сетен път доказваше колко е наивен, и то след всички изминали години! Та тя бе лъжкия, по дяволите! Трябваше да го запомни добре.

— Ако майка ти поне малко прилича на теб, разбирам защо чичо ми не може да бъде по-въздържан.

Кет щеше да го зашлеви, но неговата ръка се оказа по-бърза и Рийд хвана китката й.

В този миг на вратата се почука. Влезе камериерката с огромен букет гладиоли и някаква бележка в ръце.

— Господин Бритман — каза тя с усмивка, без да усеща напрежението между двамата, — съпругата ви остави съобщение на рецепцията. Би желала да промените часа на срещата, която да се състои в три и половина.

Кет стоеше като замръзнала. Рийд също бе шокиран, но се съвзе значително по-бързо.

— Съпругата ми?! — попита той, хвърляйки поглед към Кет.

Момичето усмихнато прочете бележката.

— Сеньора Шели Бритман, нали?

— О, разбирам. — Рийд се засмя с облекчение. — Благодаря ви.

Кет бе отвратена и разочарована едновременно.

— Лъжец! — прошепна тя и тръгна към вратата.

— Не съм женен, Кет — каза той и я хвана за ръката.

— Тогава чичо ти е женен. — Кет се отскубна. — Така или иначе, нечия госпожа Бритман ще бъде тук следобед. Криете я, за да не

пречи на плановете ви или пък самата тя е в течение на подлия ви замисъл!

— Кет...

Тя не искаше да чуе и дума повече! Затръшна вратата и забърза към асансьора. Щеше да отиде на острова и да отведе майка си от това отвратително място!

ПЕТА ГЛАВА

Кет се разхождаше по крайбрежието. След срещата си с Рийд веднага бе отишла в бунгалото, но майка ѝ вече бе излязла. Зачуди се как да намали болката и разочарованието ѝ. Ала истината трябваше да излезе наяве и колкото по-скоро, толкова по-добре. Засега обстоятелствата налагаха да изчака.

Бе обула тесни джинси и облякла свободна риза, а косата беше вързала на опашка. Чувстваше се поуспокоена и с удоволствие разглеждаше забележителностите на града.

Бе потиснала образа на Рийд Бритман дълбоко в съзнанието си. Оттам той сякаш не представляваше заплаха за душевния ѝ мир. Дори целувката ѝ се струваше напълно естествена и не откриваше нищо необичайно в начина, по който бе реагирала. Но това нямаше да се повтори повече...

Крайбрежната улица бе претъпкана с туристи. Повечето от тях говореха на английски, ала Кет долови и немска, и типичната за страната испанска, и японска реч.

Ненадейно сред глъчката се откри нечий глас. Силен и пронизителен, той стресна Кет. Тя се обърна, за да види кой бе извикал.

— Шели! — крещеше пискливият глас. — Шели Бритман! Насам! Това съм аз, Клер Осидж!

Шели Бритман... Къде ли бе чувала името?

О, да, когато беше с Рийд... Това бе жената, която камериерката бе нарекла негова съпруга. Изведнъж личността на Рийд отново се натрапи в мислите ѝ. Шели Бритман беше някъде тук. Трябваше да я види на всяка цена!

Сивокосата жена, която бе извикала, приличаше на всички останали туристи. Бе обута с бермуди и държеше многобройни пакети и торбички. Ала наоколо имаше прекалено много хора и Кет не можеше да разбере коя е Шели.

В този миг жената забърза към малка зелена спортна кола, която тъкмо минаваше по улицата. Кет заобиколи група туристи с намерението да види жената в колата, като хем умираше от любопитство, хем се страхуваше от това, което щеше да види.

Колата бе спряла и през прозореца ѝ надничаше млада русокоса жена.

— Клер Осидж! — извика тя с усмивка. — Да се срещнем чак тук, в Мексико!

Кет си проправи път почти до колата, без да обръща внимание на раздразнението на хората, които буташе и настъпваше. След това спря, без да се потруди да прикрие интереса си към разговора. Мисълта, че полковникът или Рийд биха могли да бъдат женени, беше достатъчно неприятна дори като възможност. Но реалността на този факт направо я смаза...

Госпожа Бритман бе красива, лицето ѝ имаше деликатни и благородни черти, а сребристорусата коса беше разрошена от вятъра. Създаваше впечатление за изисканост. Бе на възраст между двадесет и пет и тридесет години, по-млада от Рийд и със сигурност не би могла да бъде съпруга на полковника.

Сърцето на Кет се изпълни с огорчение.

— Приятно ми е да те видя, Клер — казваше Шели.

— Предай поздрави на семейството си.

— О, но, мила моя — настоя по-възрастната жена, — трябва да се видим. Чужденци в чужбина, нали знаеш? Какво ще кажеш да вечеряме заедно? Отседнала съм в Мефисто.

— Съжалявам, но сега имам среща с Рийд в неговия хотел. Налага се да оправим някои семейни работи. Страхувам се, че ми е невъзможно да се видим. Но така или иначе ще се съберем в Сан Диего, нали?

Явно двете жени поддържаха приятелски отношения. Те се сбогуваха най-сърдечно. Шели хвърли един поглед към Кет, без съмнение учудена от внимателното ѝ вслушване в разговора им, и потегли.

Кет я проследи с поглед. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Страхуваше се от мисълта, че тази жена е съпруга на Рийд. Двамата толкова си подхождаха!

Необяснимо защо, за Кет бе изключително важно да разбере какви бяха отношенията между тях. Тази необходимост сигурно имаше връзка с целувката... Затова проследи колата на младата жена.

Шели спря пред хотела и в мига, в който тронаво излезе от колата, сърцето на Кет спря да бие. Вдигна ръце към лицето си. Не можеше да повярва на очите си!

Шели Бритман, жената, която подозираше, че е съпруга на Рийд, това прекрасно създание бе в напреднала бременност!

— О, не! — възкликна Кет, когато най-сетне успя да си поеме дъх. — Не, не, не...

Шели се упъти към входа на ресторанта и се усмихна на сервитьорката, която я посрещна, и се настани недалеч от мястото, където стоеше Кет.

През цялото време Кет я наблюдаваше и все още отказваше да повярва на очите си. Почувства се като престъпница. Като глупачка! Ала най-вече изпита остро чувство на вина.

Току-що се бе целувала с Рийд Бритман и ако трябваше да признае честно, се бе наслаждавала на близостта му, а настоящото разкритие придаваше друг смисъл на тази иначе безобидна случка.

Той по всяка вероятност бе женен. Дори по-лошо — съпругата му чакаше дете! Не беше редно да се усеща привлечена от него. А самият той не би трябвало да се целува с други жени! Този мъж бе не само мошеник, беше и женкар!

Кет се обърна машинално, за да отиде в стаята си и да премисли нещата, ала вече бе твърде късно.

Ето че се появи и Рийд, който ѝ отправи неизменната си арогантна усмивка. Все още бе облечен с костюма си от сутринта и елегантното му облекло контрастираше с небрежния стил на повечето туристи.

Той изобщо не долови нервността и враждебността ѝ.

— Здравсти — каза ѝ весело, като с удоволствие наблюдаваше пламналите страни и неспокойния блясък в очите ѝ. — Малко почивка, и пак се залавяш за работа, нали?

Тя присви очи и стисна зъби. Устните ѝ се свиха презрително.

— Ти... Животно такова! — просъска тя. — Ти си... Ти си звяр!

— И откъде това лошо отношение? — Рийд се спря. Бе стреснат от реакцията ѝ. — Преди около час бях само нахален мошеник...

— Нямам думи, за да изразя мнението си за теб! — погледна го тя с ярост.

— Това вече звучи сериозно — отбеляза той смаяно.

— Наистина е сериозно! — Кет се обърна към мястото, където седеше Шели, която разгръщаше менюто. — Това е Шели Бритман, нали?

Рийд погледна натам. С нетърпение очакваше да се види със сестра си.

— О, да, тя е. — Той се усмихна, както правеше винаги, когато Шели беше наблизо. Тя бе единствената жена, на която вярваше безрезервно. — Искаш ли да се запознаеш с нея?

— Да се запозная с нея ли?! — Вгледа се в очите му изпитателно. В тях нямаше нищо друго, освен добро настроение. Едвам си пое дъх от възмущение. — Да не си полудял?

Той се намръщи. Вече бе убеден, че Кет е разстроена от нещо.

— Какво се е случило, Кет? — попита той с очи, приковани в нейните, за да отгатне причината. — Какво съм направил?

Изглежда го така, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Погледни! Тя е бременна!

— Вярно е. — Още не можеше да проумее какво не е наред. Защо Кет бе толкова ядосана? Опита да ѝ се усмихне, но забеляза, че това я вбеси и отново стана сериозен. Все пак не устоя на изкушението и се пошегува: — Бих казал, че този факт е направо очеваден.

Тя се вцепени. Този мъж бе невероятно нагъл!

— Тя е бременна — натърти Кет, — а ти имаш наглостта да... Зад гърба ѝ!

— Да... Какво? Да правя какво?

— Да се... целуваш... — отвърна Кет след миг с дрезгав глас.

— Аха. Да се целувам значи... — Надвеси се над нея и се засмя. — Искаш да кажеш да целувам теб, нали?

— Да! — почти истерично изпищя тя.

— Повярвай ми, тя няма нищо против!

Гневът ѝ заплашваше да я задуши.

— Как така „няма нищо против“?

— Ами... Такава си е. — Погледна я замислено и изведнъж проумя всичко. — О! — промърмори той, а веселостта му се засили. — Ти си мислиш, че Шели е... — Едва сдържа напирания си смях. Кет

продължаваше да вярва на камериерката и смяташе Шели за негова съпруга. — Не мога да повярвам! — В очите му танцуваха весели пламъчета. Би било редно да ѝ каже истината веднага, но... — Имам идея! — възкликна вместо това. — Бихме могли да направим експеримент. — Пръстите му се заровиха в косите ѝ. — Какво ще кажеш да повторим целувката? А после ще я попитаме...

— Ти си отвратителен! Най-ужасният мъж, когото съм срещала през живота си! — Кет ядно отблъсна ръката му.

— Напълно възможно. — Обхвана здраво лицето ѝ с длани и го притегли към своето. — Но въпреки всичко ти ме харесваш, нали?

Тя отвори уста, за да му възрази, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Може би защото той каза истината...

— Да те харесвам ли?! — най-сетне изрече тя и извърна лице. — Как изобщо някой би могъл да те харесва?! Особено тази мила жена...

В този миг жената, за която ставаше дума, вдигна очи и ги видя. Усмихна се и им махна с ръка. На Кет ѝ се искаше земята да се разтвори и да я погълне. А Рийд просто махна ръката си от косите ѝ, за да отвърне на поздрава.

— Хайде, ела да се запознаеш с милата клетница. — Кимна към Шели и повдигна вежди в ням въпрос дали Кет да се присъедини към тях.

— Разбира се — извика Шели. — Доведи и приятелката си. Ще ми е приятно да се запозная с нея.

Рийд се засмя, без да изпуска нито за миг китката на Кет.

— Виждаш ли? Тя не само е толерантна, но има и много добро сърце.

Кет погледна усмихнатите му очи и в нея се зароди съмнение. Тя се намръщи подозрително.

— Рийд, бъди откровен с мен!

— Кет, честна дума, Шели ще ти хареса, а сигурен съм и ти на нея. Ела, ще ви запозная.

Механично, подчинявайки се на някакъв импулс, който не можеше да си обясни, тя го последва.

— Съжалявам, че така ви се натрапих — каза Кет.

— Не ставай смешна — прекъсна я мило Шели. — Винаги ми е приятно да се запознавам с приятелите на Рийд. Те обикновено са много интересни.

— О, аз не съм интересна — енергично поклати глава Кет. — Изобщо не съм интересна. Повярвай ми.

— Не зная. — Шели погледна с усмивка отначало Рийд, после Кет. — Нещо ми подсказва, че зад привидностите се крие нещо.

— Да си призная, Шели, смятам, че Кет е много интересна личност — каза Рийд с усмивка. — Всъщност с всеки изминат миг се чувствам все по-заинтригуван от нея. — Нежно покри ръката ѝ с длан и я изглежда прелъстително.

Кет се отдръпна. Без съмнение Рийд я караше да... Какво? Да притесни Шели? Да изложи себе си? Не беше съвсем сигурна кое от двете.

Ала Шели сякаш не забелязваше нищо необичайно. Тя се засмя отново.

— Не се и съмнявам, че е така. — Погледна топло Кет. — Но, моля те, не навлизай в подробности. Само ще накараш момичето да се чувства неудобно. Не мисля, че е запозната със странния хумор, присъщ на Бритманови.

— Права си — отбеляза брат ѝ. — Всъщност тя си мисли, че съм лъжец.

— Лъжец ли? — Шели погледна въпросително Кет, която се изчерви до уши.

— Да — потвърди той. — Кет ме обвинява, че съм я лъгал през целия ден.

— Защо? Какво е направил? — попита Шели.

Кет не знаеше накъде да погледне от неудобство. Какво, за бога, да отговори на този въпрос? Не и истината, разбира се.

За щастие сервитьорката се появи, за да вземе поръчката им, и я спаси.

И тримата си поръчаха пай и Кет се облегна назад, за да може да наблюдава разговора им. Между тях съществуваше естествена привързаност, независимо от отношенията им. Странно, но и двамата ѝ допадаха. Всъщност те доста си приличаха...

— Рийд, гадинка такава! — възкликна тя. — Тя ти е сестра, нали?

Изражението му бе самата невинност.

— Разбира се — отвърна той просто. — Още отначало ти казах, че не съм женен...

— Ах, ти... — Посегна към него, ала той хвана ръката ѝ и, необяснимо защо, двамата избухнаха в смях. Погледите им се срещнаха и времето сякаш спря. Смяхът замря, но погледите им останаха впити един в друг.

Нещо се случи... Между тях прескочи някаква искра и се установи трайна връзка.

Нейните очи бяха огромни и лъчисти и Рийд за миг си помисли, че ще потъне в дълбините им. Едва поемаше дъх, да не говорим, че изобщо не можеше да мисли трезво. В тази жена имаше нещо истинско, искрено, ценно и този факт го уплаши до смърт.

После и двамата отместиха очи, притеснени и отново затворени в себе си.

Рийд постави ръка на гърдите си. Сърцето му препускаше лудо. Отначало помисли, че е в прединфарктно състояние. Но после разбра. Причината бе тя. Кет.

Той се взираше в чинията си с пай, като го човъркаше с вилица. Умът му бе зает със странната реакция, предизвикана от Кет.

Това бе смешно! Винаги е бил хладнокръвният партньор в любовните връзки — този, който е над емоциите. Какво му ставаше? Трябваше да се държи на разстояние от опасната чаровница. Поне това съзнаваше.

Тя бе като динамит и ако той не внимаваше, ще бъде взривен. Не би могъл да си го позволи...

— Рийд! — прекъсна размишленията му нейният глас. — Какво ѝ има на Шели?

Стреснат, погледна сестра си. Тя изглеждаше странно отнесена. Ръката ѝ бе на корема, устните — полуотворени. Рийд се намръщи.

— Шели, добре ли си?

Тя се усмихна, сякаш всичко бе наред.

— Разбира се. Защо мислиш, че ми има нещо? — отвърна тя ведро и се обърна към тях.

Рийд се намръщи още повече. Това не бе типично за Шели. Не му харесваше...

Хвърли поглед към Кет и поклати глава, а сестра му заговори за времето — все едно, че нищо не се е случило. Шели бърбореше ли, бърбореше. Кет се усмихваше и механично преглъщаше пая, без да усеща вкуса му.

Всичко наоколо ѝ се струваше нереално. Внезапното ѝ влечение към Рийд Бритман я объркваше. Неговият неустойчив магнетизъм несъмнено щеше да ѝ навлече неприятности. Въпреки това не намираше сили да стане и да си върви...

Поредният унес на Шели извади Кет от вцепенението. Погледна Рийд и разбра колко е разтревожен.

— Какво има? — прошепна тя. — Всичко наред ли е?

— Нямам представа. Предполагам. Това е заради... хм... бебето.

— Защо заради бебето?

— Нали знаеш... Подготвителни контракции, правилно дишане... — Все пак той изглеждаше угрижен.

— Не се тревожи, братко, ако не си забелязал, бременна съм — усмихна се Шели.

— Винаги ли е така?

— При мен — да. Поне през последните месеци. — Шели се засмя.

Рийд не изглеждаше убеден, но смени темата и заговори за особеностите на националната мексиканска кухня. Кет, от своя страна, продължи да наблюдава Шели. Бе страхотно заинтригувана.

В тази област нямаше никакъв опит и познания. Не ѝ се беше случвало да общува с хора и семейства с бебета. Приятелките ѝ, които бяха родили, се отдръпваха в някакъв техен свят и отново ставаха „нормални“ след година-две.

— Решила ли си вече как ще наречеш детето? — попита тя по-късно.

— Не още — отвърна Шели. — Правихме списъци като луди, но така и не избрахме име. Имам чувството, че когато видиш за първи път новороденото, името изниква в съзнанието ти от само себе си. Някак забелязваш основните черти на характера, които по-късно ще наблюдаваш през целия му живот...

— Значи вярваш в наследствеността, а не във влиянието на средата... — Е, с философска дискусия би могла да се справи добре.

— До известна степен. — Шели се замисли. — Имаме две големи деца, така че съм добила опит. Крис е момченцето ни, а Джил — момиченцето. Наистина смятам, че средата влияе върху начина, по който децата се изразяват и действат. Но основите на характера са заложили по рождение и се забелязват в най-ранна възраст...

— Спомням си, когато се роди Джил... — намеси се Рийд. — Изразът на лицето ѝ бе сериозен. Веднага си я представих с очила да помага в библиотеката на училището...

— Нашата Джил стана точно такава — съгласи се Шели със смях. — А в очите на Крис още от самото начало имаше дяволит блясък...

— Няма как да си спомня за него — вмъкна Рийд. — По времето, когато той се роди, не бях в страната.

— О, да, спомням си! Ти беше в Европа. — Шели се обърна към Кет. — Няма да повярваш, но Рийд бе в Италия с женския отбор по волейбол от колежа! Поел отговорността за доброто поведение на момичетата!

— Неблагодарна работа, но все някой трябваше да я свърши — добави Рийд.

Кет си го представи и картината във въображението ѝ я накара да се засмее. А Рийд се бе намръщил.

Тя проследи погледа му и видя, че очите на Шели отново са впити в някаква невидима точка. Този път сестра му се бе взряла през прозореца.

— Какво можем да направим? — Въпросът на Кет бе отправен към Рийд.

— Да се молим — отвърна той и поклати глава.

Шели се съвзе, но този път не се усмихна.

— Хората... — Погледна и двамата. — Мисля, че е най-добре да се прибирам.

Изразението на Рийд бе каменно.

— Веднага ли?

— Да.

Рийд и Кет я загледаха слисани.

— То... Бебето на път ли е вече? — прошепна той дрезгаво.

— О, за бога, не! Дотогава остават още няколко седмици. — Усмивката ѝ обаче не бе особено убедителна. — Само... Не ми е много добре. Няма да се тревожите, нали? Би ли могъл да ме откараш с колата, Рийд?

Няколко минути по-късно Кет се озова на задната седалка на спортната кола. Шели продължаваше да диша по смешен начин, а Кет и Рийд си разменяха тревожни погледи.

— Шели — каза той най-сетне, — сигурна ли си, че не трябва да те заведем направо в болницата?

— Не, не! — настоя тя. — Още не му е дошло времето. Освен това Дейвид още не се е върнал от Мазатлан...

— Дейвид е съпругът ѝ — поясни Рийд. — Той снабдява тукашните ресторанти от Мазатлан и не развежда волейболни отбори из Европа...

— Също така е и голям шегаджия. Също като теб. — Сестра му посегна и стисна неговата ръка. — Благодаря, че си тук — добави с нежен глас. — Щастлива съм, че мога да се опра на теб.

— Винаги, сестричке — отвърна той с усмивка.

Кет седеше отзад и слушаше разговора им. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше единствено дете на родителите си, но сега знаеше, че би искала да има брат като Рийд.

— Честна дума! — прошепна на себе си.

Да, честността бе важно нещо, не би трябвало да го забравя. Налагаше се да се върне, за да предпази майка си от коварността на полковника...

Съзнаваше, че ако не внимава, ще пожелае да остане с Бритманови колкото се може по-дълго. Те бяха забавни, жизнени, остроумни... Бе впечатлена и привлечена от тях повече, отколкото признаваше дори пред себе си. Но не биваше да забравя целта си...

Майка ѝ трябваше да научи истината. Скоро. Съвсем скоро...

Погледна часовника си. Бе по-рано, отколкото предполагаше.

Рийд шофираше внимателно, но само половината от съзнанието му бе съсредоточено върху пътя. Другата половина се раздвояваше между сестра му и чаровницата на задната седалка. Бе убеден, че я е определил точно още при първата им среща. Кет беше обикновена търсачка на богати мъже. Още една в дългия списък на алчни жени, които се бяха опитвали да мамат чичо му... Трябваше обаче да признае, че е по-красива от повечето измамнички, по-интелигентна от тях и безспорно — много приятна събеседничка. Но същността ѝ бе користолюбива...

Ала вече не бе толкова сигурен...

Наивността и невинността ѝ сякаш бяха съвсем истински... Или бе така, или Кет бе най-добрата актриса на света!

Съществуваше и възможността само Милдред да е опасна. Но нали не бе хванал майката да подготвя красив капан на обяд, нито пък да се рови в стаята на чичо Джон? Тези неща бе свършила дъщерята, следователно той не биваше да се самозалъгва...

„Аз съм безнадежден романтик!“, укори се мислено. Все се надяваше да открие жената на своите мечти.

Какъв непоправим наивник!

— Тук завий — каза Шели и Рийд я погледна с любов.

Сестра му бе истинска душица — имаше златно сърце! Тя бе доказателството, че подобни жени съществуват. Заради нея продължаваше да се надява някой ден да открие истинската любов...

— Ето че пристигнахме! — обяви той.

Бяха спрели пред скромно кафене-ресторант за рибни специалитети, което принадлежеше на бабата и дядото на мъжа, когото Шели бе взела за съпруг — Дейвид Коронадо...

ШЕСТА ГЛАВА

Кафе-ресторантът бе приятен, но семпъл. Апартаментът беше обзаведен скромно. Кет за сетен път се изненада от несъответствието между изисканата елегантност на Шели и обикновената обстановка в жилището. Кет по-скоро си я представяше в някой скъп частен клуб с тенис ракета в ръка или да пие чай с елита на обществото. Вместо това обаче Шели живееше тук, в непретенциозния двустаен апартамент в Мексико, и бе в напреднала бременност.

Двамата с Рийд ѝ помогнаха да се качи по стълбите и да се разположи удобно в леглото на скромната спалня. Шели беше бледа и изглеждаше изтощена. Кет непрекъснато мислеше, че се натрапва в един толкова личен момент. Не би следвало да е тук. Трябваше да си тръгне при първия удобен случай.

Хвърли поглед към Рийд. Присъщото му самообладание го бе напуснало. Докато го наблюдаваше, раменете му потръпнаха.

— Кога предполагаш, че ще се прибере Дейвид? — попита той сестра си.

Тя се размърда неспокойно, сякаш да се намести по-удобно. Така и не успя. Промърмори притеснено:

— Най-късно в шест. Тогава отваряме за вечеря...

Кет погледна часовника си. Бе малко преди пет.

— Удобно ли си настанена? — попита тя, като опитваше да скрие тревогата в гласа си.

Шели се усмихна.

— О, да! Чудесно! — Веждите ѝ се смръщиха, като че ли изведнъж усети нещо неприятно. Вдигна поглед към тях. — Ако ми направите малко чай обаче...

— Разбира се.

Тъкмо щяха да се обърнат, когато Шели протегна ръка, за да хване Рийд и да ги спре. Кристалносините ѝ очи се бяха взрели някъде в далечината.

— Шели — каза Рийд притеснено, дланта му покри нейната, а лицето посивя от напрежение, — какво има?

Тя го погледна, но този път, без да се усмихва.

— Рийд, би ли се обадил на Роза? — попита с немощен глас сестра му. — Мислех, че вече е дошла.

Той се приведе, като се вглеждаше напрегнато в нея, за да разбере дали действително всичко е наред.

— Скъпа — приглади падналите на челото ѝ кичури коса, — ще направя всичко, което е по силите ми. Но коя, по дяволите, е Роза?

— О! Извинявай. — Тя ненадейно се засмя и напрежението, изписано върху лицето ѝ изчезна. Сега изглеждаше сънлива. — Забравих, че не я познаваш. Роза е като леля на Дейвид. Тя работи тук като икономка, откакто той се помни. — Шели отпусна глава на възглавницата и постави ръце на закръгления си корем. — Телефонният ѝ номер е записан в бележника на малката масичка.

— Ще я повикам веднага — бързо каза той и потупа сестра си окуражително по ръката. — А ти си почивай. Не мърдай и не се безпокой за нищо. — Погледна Кет и кимна по посока на вратата.

Двамата излязоха от стаята. Не пророниха и дума, докато не слязоха на долния етаж. Прекосиха кафенето и влязоха в кухнята.

— Не ми харесва тази работа — промърмори Рийд и се извърна към нея, сякаш тя имаше нещо общо със ситуацията и би могла да промени естествения ход на събитията.

— Какво мислиш, че става? — попита Кет нервно и посочи с ръка нагоре — там, където Шели лежеше в очакване.

— Смятам, че бебето ще се роди много скоро...

Тя отвори широко очи от изненада. Направо ѝ прилоша!

— Днес ли?! — извика.

Той се поколеба, после сви рамене.

— Може би не точно през следващия час, но ще е съвсем скоро.

Кет притеснено стисна ръцете си в юмруци. Изобщо не бе допускала, че събитията ще се развият по този начин, и не бе подготвена за тях.

— Шели не ражда за първи път — поясни Рийд, като се мъчеше да успокои и Кет, и себе си. — Сигурно ще разбере... — Намръщи се и се поправи: — Може би... — След това сграбчи ръката ѝ и в очите му проблесна надежда. — Виж какво, мисля, че често преди раждането

бъдещите майки имат подготвителни контракции, които обаче са фалшиви. Знаеш ли нещо по въпроса? Но, всъщност, не... Никога не си раждала, нали?

— Разбира се, че не съм! — Изплашена, Кет се отдръпна към стената.

Погледна Рийд, който седеше на един стол до малка масичка, върху която бе поставен телефонния апарат, и набираше номера на Роза. Кет прехапа устни и започна да отваря шкафовете в търсене на чая. Грубо възклицание на Рийд я накара да подскочи и да се обърне рязко.

— Никой не вдига! — обясни той, докато преглеждаше останалите номера в списъка. — Тук има записан някакъв лекар. Ще се опитам да се свържа с него.

— Добре...

Лекар? Чудесно! Ако го извикат, той или тя ще поемат нещата в свои ръце. Кет изпита облекчение. Лекарят сигурно ще знае какво да предприеме в подобна ситуация. Продължи да приготвя чая, но вече й бе олекнало.

Рийд набра два-три телефонни номера, преди ядосано да затръшне слушалката. Обърна се към Кет.

— Нямаме късмет — промълви с дрезгав глас. Лицето му бе бяло като платно. — Включени са телефонни секретари. Ще се свържат с мен по-късно. Някога... Сигурно за първия ден на детето в детската градина. Или в училище. Или в колежа!

Кет се смрази. Нямаше лекар! Рийд й хвърли бегъл поглед, а после бързо го отмести. Вероятно бе изпълнен с неприятни спомени...

— Дай, аз ще го занеса на Шели — заяви той, поемайки подноса с чай. — Благодаря — добави разсеяно и се заизкачва по стълбите.

Тя го гледа, докато се изгуби от погледа й. Започна да прелиства указателя, за да се обади за такси. Крайно време бе да си тръгва. И без това се беше задържала прекалено дълго тук. Но преди да открие номера на някоя фирма за такситата, Рийд се върна с недокоснатия поднос.

— Шели е заспала — прошепна той. Лицето му най-сетне бе изгубило напрегнатия си израз.

— О, чудесно! — Въздъхна от облекчение. — Това означава ли, че...

— ... Че няма да ражда сега? — довърши въпроса ѝ той. — Кой знае? — Сви рамене и седна на високия стол до барплота. — Както е заспала, прилича на светица. Може би в крайна сметка ще се окаже, че няма нищо чак толкова спешно...

— Слава богу! — Усмихна се широко. После се сети за добрите си намерения и свъси вежди. — Май е време да си ходя. Ще повикам такси.

Рийд я загледа мълчаливо как отива до телефона и се опита да я спре, едва когато тя вдигна слушалката.

— Не си тръгвай още! — промълви нежно. — Трябва да поговорим.

Кет поклати глава и потърси портмонето си в джобовете. И понеже не го намери, започна да се оглежда из стаята.

— Не. Искам да обсъдя някои проблеми с майка ми веднага щом се върне от пътешествието с лодка...

— Защо?

— Мисля, че знаеш защо — отвърна и го изгледа многозначително. — Необходимо е да я предупредя, разбира се.

Той наблюдаваше внимателно как Кет търси портмонето. Странно колко точно държанието ѝ отговаряше на нейната версия, която поддържаше от самото начало. Ако не бе прозорлив, сигурно щеше да се хване на въдицата и да помисли, че е невинна. За малко да го трогне с широко отворените си искрени очи!

— Още ли не си намерила портмонето? — попита я през зъби. — Изненадан съм, че още не си ме обвинила в кражба.

Тя отметна припряно коси.

— Ще стигнем и до това — изрече студено. — Сигурна съм, че знаеш къде е, а си мълчиш и тайно ми се присмиваш!

— Ти си убедена, че съм мошеник, нали? — Тонът му бе остър, а лицето — безизразно.

Кет се поколеба. Съзерцаваше чувствените му устни, линиите на упоритата брадичка, ядосания поглед. Не, той не приличаше на мошеник! Трябваше да се отнася към него добре, както и той се държеше с нея от мига, в който се запознаха.

Изостави търсенето и седна на стол до неговия.

— И аз смятам, че трябва да поговорим — призна тя. — Всъщност необходимо е да изясним всичко.

Той я изгледа подозрително, а по гръбнака му пробягваха странни тръпки.

— Ще бъдеш откровена с мен, така ли? Това необичайно преживяване ли е за теб?

Кет примигна и въздъхна:

— Хайде да не се обиждаме, преди да си ме изслушал.

— Дадено. — Шеговита искрица проблесна в очите му. — Ще запазя обидите за края...

— Много съм ти задължена. — Изгледа го строго и поклати глава. Какъв невъзможен мъж! — Ще открием картите си. И без увъртания! Съгласен ли си? — Изчака да ѝ отговори, но понеже той не каза и дума, продължи бързо: — Ето истината. Цялата истина и нищо друго... Майка ми цял живот мечтаеше за почивка в Мексико. Двете с леля Мими си направиха резервации, но леля си счупи крака и майка реши да дойде сама, въпреки съветите ми да изчака, докато намери някой, който да я придружи. Но тя изгаряше от нетърпение! Накарах я да обещае, че ще ми се обажда по телефона всеки ден и че ще ходи само на организирани екскурзии с гид. Също и да пие само минерална вода. При тези условия се съгласих да тръгне сама, но ѝ напомних да бъде внимателна и предпазлива.

Той въздъхна с нетърпение.

— Схванах това.

Кет замълча колебливо. Нима говореше общи приказки и се повтаряше?

— Добре. Така или иначе, Милдред пристигна тук сама. А следващото нещо, което разбрах, беше, че се е запознала с чичо ти и той бил толкова мил и чудесен човек, двамата се забавлявали така добре, че тя щяла да удължи престоя си тук, за да бъде по-дълго време с него... Е, сега разбираш защо се притесних. — Погледна го право в очите.

Рийд примигна. Нищо не му беше ясно.

— Ти си се притеснила?

— Разбира се! Трябва да ме разбереш. В момента мама е изключително уязвима. Не се е сприятелявала с мъже, откакто татко почина преди дванайсет години. И ненадейно на сцената се появи чичо ти и тя е поласкана от вниманието му.

— Естествено. Нали това е била целта му? — Той сви рамене и този жест събуди подозренията ѝ.

— Може би. — Кет присви очи. — Но същността на въпроса е, защо е толкова мил с нея?

— Защо е толкова мил с нея ли? — Бе смаян. — Защото чичо Джон е мил човек. Какво странно има в това? Той се държи по този начин с всички хора. — Повдигна вежди. — Това може би е необичайно там, където живееш, но е общоприета проява на вежливост.

— Не се преструвай, че не разбираш! — Прехапа долната си устна. — Може да ти изглежда смешно, но не е така. От това, което видях, чичо ти е... — Намръщи се и едва се сдържа да не затвори очи, докато изстрелваше думата: — ... Мошеник! Наистина, Рийд. Намерих доказателство, че преследва жени заради парите им. Сега е хвърлил око на парите на майка ми!

Ето! Каза го най-сетне. При това хладнокръвно. Ясно и точно. Пое дълбоко дъх и го погледна в очите, за да прочете в тях реакцията му. Той обаче изглеждаше съвсем объркан.

— Какви пари? — попита намръщено. Очевидно Кет казваше истината, но той нищо не разбираше! Да не би Милдред да е богата наследница? В такъв случай тази информация му се беше изплъзнала...

Кет продължаваше да го гледа в очакване.

— Много добре знаеш! Парите от лотарията.

— Парите от лотарията... — повтори той като ехо. Ха, тя имаше предвид печалбата от лотарията! Едва се въздържа да не се изсмее. — Искаш да кажеш... Имаш предвид онези стотици хиляди долари, които е спечелила?

— Да. — Лицето ѝ бе чисто и искрено.

Той опита още веднъж, за да е напълно сигурен:

— В това ли се състои богатството ѝ?

— Да. — Тя сбърчи чело.

Божичко, този мъж май бе по-тъп, отколкото предполагаше! Защо му беше толкова трудно да осмисли такъв прост факт?

— И ти смяташ, че чичо Джон преследва това богатство? — Обърна се с гръб към нея, за да скрие усмивката си.

Кет сигурно се шегуваше! Та самият Рийд харчеше за коледно тържество в службата повече, отколкото бе спечелила Милдред от лотарията! Нима Кет не го проумяваше? Явно — не. Тя изобщо не можеше да го допусне. За нея това бе огромна сума.

Рийд тръсна глава, обърна се и я погледна. За първи път видя истински Кет. Мигът на откровението бе настъпил.

Тя стискаше притеснено ръцете си в скута и се чудеше защо той я гледа толкова странно.

— Ами... Длъжна съм да защитавам майка си и нейното бъдеще. Парите от лотарията са единственото, което притежава... — Преглътна с усилие. — Няма да ѝ позволя да рискува да ги загуби!

Господи, тя действително не се шегуваше! Беше напълно сериозна! Взря се в големите ѝ честни очи и по някакъв начин разбра, че тя казва истината — такава, каквато бе за нея. Може би въобще не бе способна да лъже. Искаше му се да се изсмее с глас. Какво ѝ ставаше, по дяволите? Не притежаваше ли някакъв инстинкт за оцеляване? Тя бе наивна и невинна! Без съмнение нямаше ни най-малка представа какви пари стоят зад името Бритман! Мислеше го за обикновен човек!

Обикновен човек... От години никой не се бе отнасял с него по този начин. Всъщност от годините, прекарани от него в армията. Напълно бе отвикнал хората да общуват с него не заради името, парите и властта му, а заради него самия.

— Тъй че — продължи тя, като се мъчеше да защити позицията си и да я обясни, — причината да покана чичо ти на обяд и начинът, по който се държах, бяха продиктувани от мисълта за бъдещето на майка ми. Опитвах се да разбера дали наистина го е грижа за нея, или би я придумал да вложи всичките си средства в някой безумно скъп несъществуващ проект...

Рийд продължаваше да се взира в тъмните ѝ очи и не можеше да повярва — в тях нямаше и следа от пресметливост!

— Ами ако беше обратното? — попита той меко, очаквайки реакцията ѝ. — Ако чичо Джон беше богатият, а аз мислех, че вие с майка ти искате да го измамите?

Кет се усмихна. Рийд и преди бе пробвал същия сценарий. Дойде неин ред да се забавлява:

— Това май не е възможно, нали? — Махна небрежно с ръка. — Искam да кажа... Чух слухoвете. Пoгoвoриx с кaмepиepкитe...

Тoвa гo изнeнaдa.

— Кaквo си нaучилa?

— Aми... Кaмepиepкитe ми кaзaхa, чe чичo ти идвa тук всякa гoдинa и oмaгъoсвa пo някoя вдовицa... Oчeвиднo e плeйбoй.

— Oчeвиднo... — Нямaшe кaк дa oтрeчe. Нo кaк бe стигнaлa дo извoдa, чe чичo Джoн искa дa oтмъкнe пapитe нa Милдрeд? — Нo тoвa нe oзнaчaвa зaдължитeлнo, чe e измaмник, нaли?

— Рaзбирa сe! Жeнитe oбaчe cпoмeнaхa, чe oбикнoвeнo oбeкт нa внимaниeтo му сa зaмoжни вдовици...

— Eстeствeнo. — Устнитe му сe извихa в усмивкa. — В тoзи хoтeл oтсeдaт сaмo зaмoжни хoрa. Ти нe гoвoриш дoбрe испaнски, нaли тaкa?

— Дa.

— И си събрaлa инфoрмaция oт хoрa, кoитo нe гoвoрят дoбрe aнглийски.

— Вярнo e. Нo мислa, чe схвaнaх oснoвнaтa идeя...

Тoй лeкo сe зaсмa. Зaпoчвaшe дa сe зaбaвлявa истински! Кeт бe истинскo чудo — oчaрoвaтeлнaтa ѝ нaивнoст бeшe съчeтaнa с циничнa сурoвoст!

— Кoлкo си пoдoзритeлнa!

— Нe съм! Сaмo съм пpeдпaзливa.

Дa, тa бeшe пpeдпaзливa. Дoри пpeкaлeнo. Вeждитe му сe cключихa и тoй сe зaмисли. Извeднъж рaзбpa, чe oткpитият ѝ пoглeд, твърдaтa рeшитeлнoст, смeлoсттa, явнaтa ѝ уязвимoст — всичкo тoвa сякaш дoкoсвaшe душaтa му! Рийд пoсeгнa и пoe ръкaтa ѝ в свoятa.

— Кoй ти e пpичинил тoвa, Кeт? — пoпитa нeжнo. — Кaквo тe кaрa дa сe oтбpaнявaш?

— Нищo — oтвърнa тa бързo и oтдръпнa ръкaтa си. — Нищo и никoй. Тaкaвa съм си пo... рoждeниe.

— Сигурнo. — Видя кaк Кeт нервнo стискa ръцe и кимнa. Щoм нe ѝ сe гoвoрeшe зa тoвa, дoбрe. Вярвaшe ѝ, нo нe бe съвсeм убeдeн, чe пoвeдeниeтo нa Милдрeд e бeзкoристнo. Мoжe би Кeт нe учaствaшe в плaнa, aлa нe бe зaдължитeлнo мaйкa ѝ дa e вoдa нeнaпитa...

— И кaквa e цeлтa ти в тaкъв случaй? Дa oхлaдиш eнтусиaзмa нa мaйкa си и дa я върнeш у дoмa?

Кет преглътна мъчително. Думите му прозвучаха студено и цинично.

— Нещо... подобно — отвърна тя.

Странно. Това напълно съвпаднаше и с неговите планове. Значи би могъл да се отпусне за миг. Дори да се наслади на неочакваната почивка...

— Става. Всъщност даже ще ти помогна.

— Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. И на мен не ми харесва развоят на събитията... — Усмихна се съзаклятнически. — Ще работим заедно. Ще бъде забавно, а ще остане и време за нас самите.

— За нас ли? — Май бе пропуснала нещо съществено! — Няма никакво „ние“! — протестира тя.

— Естествено, че има. — Отново пое ръката ѝ в своята. — И ти го съзнаваш не по-зле от мен. От мига, в който се видяхме тази сутрин, „ние“ съществува. Оттогава въпросът е какво ще направим за „нас“.

Кет го изглежда подозрително. Не бе очаквала такъв обрат на събитията, но сърцето ѝ биеше учестено... Бе сигурна, че двамата щяха да се... забавляват добре... Но само ако си го позволише...

— Нищо. — Тя енергично поклати глава. — Искам да кажа, нищо няма да правим.

Рийд бавно придърпа пръстите ѝ към устните си и ги целуна.

— Убеден съм, че има какво да се направи по въпроса. Все ще измислим нещо...

— Ще измислим?! — Хрумването ѝ се стори прекалено смело. Отново издърпа ръката си. Тонът ѝ бе напълно безразличен, когато попита: — И защо смяташ, че ще измислям нещо с теб?

Рийд се усмихна, а очите му станаха по-сини от незабравки.

— Защото ти харесва как целувам...

Тя усети как страните ѝ пламнаха. Обаче беше наложително да запази поне достойнството си!

— От къде на къде ти хрумна това?

— Имам си начини за познаване.

Кет сведе поглед и започна да си играе с лъжичката до чашата с чай.

— Ако искаш да знаеш, не ми харесва да приемам целувките като игра...

— Така ли? Как възприемаш целувките тогава?

Тя бързо навлажни устни с език, ала мигновено съжали за това, защото очите му бяха приковани в нея.

— Целувката е проява на чувствена близост между двама души — издекламира Кет и предизвикателно вдигна глава.

Рийд се протегна и хвана ревера на блузата ѝ.

— Значи преди няколко часа сме осъществили чувствена близост. Така ли?

Очите ѝ се разшириха.

— Не...

Той нежно подръпна материята.

— Но нали ти самата го каза?

Тя се опита да го изгледа яростно, ала не успя.

— Защо трябва да категоризираме случилото се? — възпротиви се Кет.

Той се навеждаше към нея, като ѝ пречеше да се отдръпне, стискайки здраво блузата.

— Защото искам да разбера...

Тя се намръщи. Обърка се както винаги, когато той бе съвсем близо до нея.

— Да разбереш какво? — попита само.

Очите му бяха потъмнели от страст и я хипнотизираха.

— Какво означава целувката за теб...

Кет преглътна и извърна очи.

— Целувката с теб не значеше нищо! — Лъжата бе толкова явна, че той със сигурност нямаше да ѝ повярва. — Щом толкова искаш да се целуваш, намери си някоя друга жена, която ще споделя въодушевлението ти!

Лицето му бе толкова близо, че Кет усещаше дъха му. Това ѝ пречеше да го погледне ядосано. Тя млъкна и се закашля, но той се приближи още повече към нея.

— Не желая да целувам друга жена — каза нежно. — Искам да целувам теб!

— Няма да се целувам с теб като... Като на състезание — едва успя да промълви тя.

Рийд не отместваше очи от нея и сърцето ѝ спря да бие. Той със сигурност не говореше сериозно! Убедена бе, че иска просто да

довърши първоначалния си план. Но най-лошото беше, че очакваше целувката му с нетърпение и желание!

Но той изглежда не я искаше чак толкова силно, защото вместо да впие устни в нейните, разруши магията, като избухна в смях!

— Зная какво искаш, Кет. Романтика! — Пусна ризата ѝ. — А аз мога да бъда и романтичен...

— Хората не стават романтици по принуда — възрази тя. — Ти отново си въобразяваш, че това е роля!

— А ти не си ли на същото мнение?

— Не! — Бе възвърнала самообладанието си.

За момент тя си представи, че е застанала на ръба над дълбока пропаст и е готова да направи фаталната крачка към бездната...

С усилие на волята прогони представата. Не можеше да отрече обаче, че Рийд е много привлекателен, и все още изпитва желание да се целунат. Отдавна никой не бе въздействал така на сетивата ѝ. А усещането бе прекрасно! Възбуждащо! Ако се отдадеше на желанието си...

Не, нямаше да го направи! В никакъв случай! Остра болка прониза гърдите ѝ. Веднъж вече се бе опарила! Какво ѝ бе останало от брака? Болка. Само смразяваща болка...

Нямаше сили да погледне Рийд в очите — все едно да гледаш слънцето!

Понечи да стане, за да се отдалечи от изкушенията на фантазията си. Рийд се опита да я спре, ала тя го отблъсна и без да иска, бутна чашата с чай, която се обърна и заля цялата ѝ блуза отпред.

— Ау! — изпищя Кет.

— Опари ли се? — попита той бързо и отлепи материята от тялото ѝ.

— Не! — Усмихна се смутено, като се стараеше да се отдалечи от него. Започна да търси салфетка. — Всичко е наред. Аз само...

— Хайде, хайде! Нищо не се е случило. — Хвана я за ръка и я поведе към килера до кухнята. — Тук има мивка. Ще измием чая. Съблечи блузата.

Кет погледна мивката, а после него. Предполагаше се, че той трябва да излезе, нали? Но Рийд изглежда нямаше намерение да го направи. Стоеше до нея и не помръдваше. Нима си въобразяваше, че ще се съблече пред него?

— Не ми казвай, че си срамежлива. — В сините му очи пламна присмехулна искра. — Хайде, Кет, не се превземай. Все пак сме възрастни хора.

— Не! Аз съм възрастна, а ти си само поотраснал тийнейджър!

Рийд се засмя и докосна страните ѝ с нежност.

— Хайде. Ако продължаваш да стоиш с тази мокра блуза, ще се разболееш.

Тя припряно отблъсна ръката му и го изгледа яростно.

— Рийд, тук е поне трийсет градуса! Не мисля, че бих могла да настина.

— Може би. Но ако не побързаш, на блузата ти ще остане петно.

— Очите му блестяха. — Не се безпокой, ще ти помогна...

Кет едва потисна смеха си.

— А докато блузата ми съхне, аз какво ще правя? Ще се разхождам само по бельо ли?

— О-о! — престорено преувеличи разочарованието си той. — Ти носиш и бельо?!

Кет за малко щеше да се засмее и затова се обърна на другата страна.

— Край. Ще се примиря с петното от чай.

— Чакай! — Рийд сложи ръка на рамото ѝ. — Печелиш. — Започна да съблича самото си. — Заповядай, можеш да го използваш, докато блузата ти изсъхне...

Тя се поколеба. Не бе имала точно това предвид, но не искаше да изглежда като някоя превзета кокетка. В края на краищата, той бе прав. И двамата бяха възрастни, улегнали хора. Пък и сутиенът ѝ бе затворен от повечето горнища на бански, които жените носеха по плажовете. Така че... Какъв бе проблемът? Отбягвайки очите му, тя разкопча блузата си и я съблече. Остави я на ръба на мивката. После се обърна и протегна ръка, за да поеме самото му.

Но самото не се приближи нито на сантиметър към нея. Висеше си там, където бе в началото — извън досега ѝ.

Рийд не можеше да помръдне. Да помръдне ли? По дяволите — та той едва поемаше дъх! Не че преди не бе виждал жени по сутиен. Никога не бе смятал, че тази гледка е възбуждаща. И... Не беше виждал точно тази жена по сутиен. В това се състоеше и цялата разлика...

Светлината, която се процеждаше през горния прозорец в помещението, хвърляше златисти отблясъци по нежната ѝ кожа и сякаш караше косата ѝ да пламти. Кет приличаше на омагьосана принцеса...

Сутиенът бе ефирно парче дантела и не представляваше никаква преграда за погледа му. Гърдите ѝ изглеждаха заоблени и твърди, зърната им бяха розови и втвърдени.

Погледът му обхванаха женствените извивки на тялото ѝ и в него се надигна страст — гореща и силна като летен вятър. Желаше тази жена!

— Рийд? — Кет чакаше да ѝ подаде сакото и го гледаше с любопитство.

Нима тя не предсещаше какво щеше да се случи? Не прозираше ли неизбежното — че неминуемо щяха да се любят? Жаждата се отрази в сините му очи. Очакваше реакцията ѝ. Дали Кет щеше да признае взаимното им привличане и да пристъпи към него за целувка?

— Рийд, моля те, подай ми сакото — напомни му тя с леко треперещ глас.

В този миг той осъзна, че и Кет е изпитала не по-слабо желание от него. Рийд пусна сакото на пода, приближи се към нея и пое гърдите. Прониза го тръпка, когато усети как зърната се втвърдяват при допира му. Това го подлуди.

— Кет! — изстена той и зарови лице в косата ѝ.

— Рийд? — почти без дъх прошепна тя. Топлите ѝ устни с плам посрещнаха неговите.

На Рийд му се искаше отново и отново да мълви името ѝ. Ала устните му бяха впити в нейните и се опиваше от съблазнителната сладост. За нищо на света не би могъл да се отдръпне.

Изпитваше все по-голяма нужда от нея и бе щастлив, че тя отвръща на страстта му. Притисната в обятията му, Кет се предаде на завладяващата я възбуда. В момента всичко останало изглеждаше маловажно. Желаше Рийд да я докосва отново и отново...

Когато той разкопча сутиена ѝ, тя му помогна да го съблече, за да се наслади на допира на голата си кожа до неговите мускулисти гърди.

Дланите му се плъзнаха надолу по бедрата ѝ.

Изгаряща болка се зараждаше в тялото ѝ. Тя го искаше точно в този миг, тук!

— Целуни ме по-силно — прошепна Кет настойчиво. — О, Рийд, моля те...

Той я целуна по-силно, притисна я по-здраво, като напълно съзнаваше, че съществува един-единствен начин да утоли жаждата ѝ. Трябваше им място...

— Кет — промълви той, пригладжайки с пръсти разбърканите ѝ коси. — Хайде, можем...

— Рийд! — стресна ги гласът на Шели.

Двамата се вцепениха. Телата им бяха плътно притиснати едно към друго, а сърцата биеха до пръсване.

— Шели... — Той пое дълбоко дъх и опита да възвърне самообладанието си. Погледна към Кет. Тя се взираше в него, а очите ѝ бяха изпълнени с нежа. — Кет, съжалявам...

Тя премигна недоумяващо. След това изведнъж проумя ситуацията и се отдръпна. Припряно започна да търси сутиена си.

— Отиди при нея. Побързай!

Налагаше се да отиде, макар че това му се струваше най-трудното нещо. За миг остана загледан в голите ѝ гърди и втвърдените им връхчета.

— Върви — каза тя. Вече бе възвърнала здравия си разум и самообладанието. — Тя има нужда от теб.

Рийд се обърна и излезе. Продължаваше да диша тежко и се препъна на няколко пъти, докато изкачваше стълбите. Мъчеше се да се успокои и да пренасочи мислите си. Напразно! В съзнанието му неизменно изникваше Кет, премреженият ѝ от копнеж поглед, извивките на тялото...

Рийд знаеше, че вече никога нямаше да бъде същият. Предчувстваше, че преди малко се бе случило нещо, което щеше да промени живота му.

А той само я бе целунал! Може би беше за добро, че Шели ги прекъсна... Незнайно защо той изпитваше твърдата увереност, че е избегнал опасна игра, застрашаваща свободата му, с която нямаше желание да се раздели...

СЕДМА ГЛАВА

— Рийд? — Шели се беше поизправила в леглото, а очите ѝ се бяха разширили от вълнение. — Рийд, време е... — Потупа корема си. — Бебето е на път...

Той се смрази и я изгледа ужасено. Почувства се като боксьор, току-що получил кроше.

— Моля?! — попита той с напразна надежда, че не е чул както трябва.

— Бебето, глупчо! Водата ми изтече, а контракциите са силни и честни. Не смятам, че мъничето ще чака повече.

— Но ти каза, че има още време! — възкликна Рийд.

— Да, обаче може нещо да сме объркали. Терминът на раждане невинаги се изчислява съвсем точно.

Брат ѝ премигна, без да разбира какво точно става. Поклати глава.

— Но... Лекарят го няма! — Господи, нима бебето можеше да се роди без лекар-специалист? Рийд тръгна към стълбите. — Само... Задръж малко. Ще опитам да се свържа отново...

Срещна Кет по стълбите. Спомни си как изглеждаше тя преди малко, ала прогони представата, изникнала в съзнанието му. Сега трябваше да свърши нещо изключително важно! А то изискваше цялото му внимание.

— Шели май ще ражда — извика той и я подмина. — Отивам да повикам лекар по телефона. Виж дали не можеш да направиш нещо, за да задържи раждането!

— Да задържи ли? — Кет го изгледа смаяно.

Рийд обаче изчезна надолу по стълбите. Тя се обърна, като клатеше глава. Да задържи ли? И как стават тези работи?

Предполагаше, че не би следвало да се изненадва. Този ден бе изпълнен с драматични и странни обрати. А най-невероятното се случи в килера преди малко... Щяха да се любят, ако Шели не ги бе прекъснала. Самата мисъл накара кръвта ѝ да кипне. Та Кет не се

отдаваше на мъже, с които се е запознала преди няколко часа! Какво ѝ ставаше? Да не би причината да бе в тропическия климат? Или в недоспиването ѝ? А може би Рийд притежаваше чар, на който никоя жена не би могла да устои? „Господи, напълно съм откачила!“, помисли тревожно.

Все пак си даваше сметка, че причината е по-дълбока. Вероятно дори имаше цяла редица причини.

Рийд Бритман бе особен. Досега не се беше сблъсквала с мъже като него. Никога не бе одобрявала подобна натрапчива мъжественост. И въпреки предубежденията се бе увлякла по него!

„Това се дължи единствено на някакво неразположение, може би — на настинка. В такъв случай ще се излекувам бързо“, опитваше да убеди себе си тя.

Изкачи стълбите и надникна в спалнята на Шели. Чувстваше се много неудобно, задето нахълтва в личния живот на семейство Бритман. Всъщност бяха непознати! Добре че поне си бе намерила прилична дреха. Остави сакото на Рийд, когато откри светъл лек пуловер на закачалката.

Само след миг обаче забрави за собственото си неудобство от обстановката и облеклото си. Цялото ѝ внимание се съсредоточи върху сестрата на Рийд. Шели изглеждаше доста различно от жената, с която се бе запознала в кафето преди няколко часа. Лицето ѝ бе бледо и изпито, очите бяха хлътнали.

— Тръгва... — задъхано съобщи тя. — Ох, това върви доста бързо. Никога не съм предполагала... — Очите ѝ се насълзиха и тя задиша тежко, като леко масажираше корема си.

Кет потрепери. Най-сетне осъзна сериозността на положението.

— Ти... Искаш да кажеш, че бебето се ражда сега, в този момент?!

Шели кимна.

— Ще се появи на бял свят съвсем скоро — успя да изрече между контракциите.

Кет пое дълбоко дъх и опита да запази самообладание.

— Чести ли са контракциите? — попита тя, въпреки че отговорът нямаше да ѝ говори нищо.

Ръцете ѝ затрепериха. Разбра какво щеше да се случи пред очите ѝ всеки момент. Шели раждаше, а в къщата бяха само двамата с Рийд

— най-неподготвените за подобно събитие хора на света!

Шели поклати глава, неспособна да отговори. Бе изцяло погълната от болката. В този момент в спалнята влетя Рийд.

— Дейвид! — простена Рийд. — Какво общо има Дейвид с всичко това?

Усмивката на Шели бе съвсем искрена.

— Много. — Каза тя нежно. — Много. — Очите ѝ отново добиха отнесено изражение и контракциите пак зачестиха.

Той тръсна глава. Все още не искаше да се предаде.

— Трябва да има някакъв изход — промълви той. — Какво да правим? Да потърся ли по-голяма кола? — Закрачи из стаята като тигър в клетка. От време на време прокарваше нервно пръсти през косата си. — Виж, бих могъл да изпратя някой от съседите...

Кет спря да обръща внимание на несвързаните му брътвежи и пристъпи към Шели. Седна на леглото и се наведе напред.

— Как бих могла да ти помогна? — попита меко. — Как да се подготвим?

Нова контракция скова тялото на Шели. Задъхана, стисна ръката на Кет до болка. След малко с огромно усилие възвърна нормалното си дишане и поклати глава.

— Не се тревожи. Два пъти съм преживявала същото. А веднъж помагах и на една приятелка, която роди по време на уикенда. Тогава бяхме с палатки в планината. Мисля, че ще се справя.

— Добре. Ще се опитам да направя всичко, което ти кажеш. — Кет хвърли поглед на Рийд, който продължаваше да крачи и мърмореше нещо по адрес на правителството, което не осигурявало добри условия за раждане. — А какво ще правим с него? — кимна към него.

— Накарай го да излезе оттук — простена Шели. — Кажи му да стопли вода.

Кет кимна, после се намръщи и прошепна заговорнически:

— За какво ни е вода?

— За да го залисаме с нещо. Такава е традицията. Мъжете трябва да изпълняват малки задачи, които дават бърз резултат. Това създава у тях усещането, че те командват парада... — Усмивката ѝ бе измъчена.

— О, разбирам! — Обърна се към Рийд, който продължаваше да мърмори и да измисля планове за отмъщение на телефонната компания

или за отвличане на камион с легло, ако се наложи. — Слез долу, Рийд. Стопли вода.

Той рязко спря и я изгледа с невиждащи очи.

— Да стопля вода ли?

— Да. Много вода. В три отделни съда различни размери. Ще ни трябва.

— Добре. — Той се стегна и паниката в погледа му се стопи. Сега, когато имаше цел, приличаше на себе си. — Отивам. Значи... Много топла вода. В три отделни съда... Различни размери...

— Да, направи го.

Рийд побягна по стълбите, а Кет се извърна към Шели.

— Странно как един мъж, който би могъл да управлява цяла страна, се размеква в най-обикновена житейска ситуация — отбеляза Шели.

— Да... — отвърна Кет и намокри хавлиена кърпа, за да освежи лицето на родилката. — Мъжете са странни същества. Какво искат всъщност?

— О, те имат доста ясна представа какво искат, щом опре до това. И най-вече, когато става дума за някоя привлекателна робиня, която да ги обожават и да посвещава живота си единствено на тях!

— Е, всекиму е позволено да мечтае — засмя се Кет.

Шели обаче вече не я слушаше. Дишаше тежко, а красивите черти на лицето ѝ се изкривиха от болка. Кет се отдръпна, за да не ѝ пречи, и я загледа с възхищение. Ето какво означаваше да родиш бебе! Явно бе мъчително, но едновременно с това — и вдъхновяващо! Скоро на бял свят щеше да се появи още един човек! А това означаваше не само нова радост, но и голяма отговорност!

Притеснена, Кет се молеше всичко да мине, както трябва. Надяваше се с напътствията на Шели и с Божията помощ да се справи...

— Водата е на котлона — заяви появилият се отново Рийд, който бе възвърнал самообладанието си. — Но ти, Кет, трябва да се погрижиш за нея. Аз отивам за лекар.

Кет го изгледа, като едва потисна усмивката си. Дори недодяланото му притеснение бе очарователно.

— И как ще стане това?

— Ще отскоча до болницата с колата и ще докарам първия попаднал пред очите ми лекар, ето как! — Той я хвана здраво за раменете. Приличаше на генерал, който дава последни заповеди преди решителна битката. — Ще се справиш ли без мен?

— Ще се справя — кимна тя. Чак след като го каза, осъзна какво означават думите ѝ. Щеше да остане сама с жена, която раждаше! Кет сграбчи ризата му и го замоли настойчиво: — Но побързай, моля те. И доведи специалист!

— Няма проблем. — След кратко колебание той я целуна по устните. След това се обърна решително и изчезна.

Двете жени останаха съвсем сами. Сърцето на Кет се сви, когато Шели простена:

— Но къде, за бога, са Роза и Дейвид? Досега трябваше да са се върнали! Никога не са закъснявали за отварянето на ресторанта. — Промени положението на тялото си, за да намери по-удобна поза, но без резултат. — Дейвид трябва да се появи, за да присъства на раждането на детето си. Откога чакаме този миг!

Кет усети как очите ѝ се насълзяват.

— Сигурна съм, че вече е на път, и ще дойде навреме.

Шели обаче изобщо не изглеждаше убедена. Усмихна се окуражаващо на по-младата жена, макар че очите ѝ бяха изпълнени с тревога.

— Наистина искам Дейвид да присъства. Това ще бъде първото му дете. Аз имам вече две и Дейвид ги обича и се грижи за тях. Не бих могла да си мечтая за по-добър баща. Но... — Гласът ѝ изневери. — Това е първото му дете, а той се нуждае от истинско семейство, от кръвна връзка, нали ме разбираш? Толкова исках да присъства на раждането!

Кет кимна. Бе ѝ пределно ясно, че не разбира и половината от казаното. Но поне схващаше, че Шели обича съпруга си. Да обичаш и да ти отвръщат с взаимност бе най-големият дар на съдбата. Започна мислено да се моли за скорошното появяване на Дейвид.

— Необходимо ли е да приготвя нещо за бебето? — след малко попита тя.

— Да... — въздъхна Шели. — По дяволите, не мога да мръдна оттук. Виждаш ли чантата в ъгъла? Опаковала съм няколко одеяла. Да

се опитаме да направим детско легълце... Знаеш ли, най-добре измъкни едно от чекмеджетата на скрина. Става, нали?

Кет я послуша и се получи уютно гнезденце за бъдещия член на семейството.

— Ще изтичам до долу да погледна водата — каза тя и видя, че Шели се е облегнала изтощена на таблата на леглото.

— Стерилизирай някои неща, докато си там. Вземи остър нож и ножица.

— Н-н-нож ли? — Кет почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

Шели направи неуспешен опит да се усмихне.

— Да. За всеки случай. Нали не смяташ, че ще използвам зъбите си като лъвица? Трябва ни нещо да прережем пъпната връв.

Кет забърза по стълбите. Дали щеше да се справи?

Когато десетина минути по-късно се върна при Шели, разбра, че събитията следват естествения си ход. Бъдещата майка пак дишаше тежко и накъсано. Контракциите очевидно бяха зачестили. Тя се обливаше в пот.

— Ужасно ми е зле — едва изрече. — Гади ми се.

Кет се затича за леген, но докато се върне, гаденето бе преминало. Шели се бе навела напред, а чертите ѝ бяха изопнати.

— Знаеш какво означава това, нали? — попита тя, като че ли Кет бе виновна за всичко. — Напъните започват. От сега нататък ще ругая здравата.

— Не се притеснявай.

Шели не се усмихна.

— Да те вземат мътните, Дейвид! — извика със сълзи в очите. — Защо не си тук? — Сълзите рукоуха по бледите ѝ страни.

Положението ставаше все по-напрегнато.

Внезапно Кет чу как входната врата хлопна. Скочи, изтича до площадката и се надвеси през парапета. Симпатична жена на средна възраст прекосяваше ресторанта.

— Ехо! Къде сте всички? Съжалявам, че закъснях. Внук ми, Жорж, падна от люлката в парка и се наложи да го заведем в „Бърза помощ“.

Кет въздъхна от облекчение и извика:

— Роза?

Жената погледна стреснато нагоре.

— Да?

— Бързо, качвайте се! Шели ражда!

Последва тирада от думи на испански, от които Кет не разбира нищо. Въсъщност това нямаше значение, защото само след секунди Роза бе до леглото на Шели и вече навиваше ръкавите на блузата си.

— Ще ти помогна, скъпа. Остави на мен.

Краката на Кет се подкосиха и тя се отпусна на един стол. До този момент не бе осъзнала колко много нерви ѝ коства поетата отговорност.

Роза действаше бързо. Пое нещата в свои ръце и започна да приготвя Шели. Същевременно прецени и в коя фаза е раждането. Бъдещата майка дишаше на пресекулки и изобщо не обърна внимание на Роза. Дори може би не я забеляза. Беше втренчила поглед някъде в тавана.

— Къде е лекарят? — попита Роза припряно.

— Не успяхме да се свържем с него по телефона. Рийд отиде до болницата — обясни Кет.

Жената кимна и отново се обърна към Шели.

— Няма значение. Ще се справим и сами. И преди съм акуширала. Освен това майка ми беше акушерка. Като малка често ѝ помагах. Колко бебета сме изродили! Снимките им са окачени на стената...

Шели затрепери цялата и вниманието на Роза се насочи отново към нея.

— Как се чувстваш, миличка?

Шели сграбчи блузата на възрастната жена и извика:

— Роза! Трябва да се напъвам!

— Не още! Издишвай въздуха! Още! Нека ти...

Тази контракция сякаш нямаше край. Кет откри, че съдържа дъха си. Чувстваше се напрегната почти колкото бъдещата майка.

— Следващият път ще напъвам! Не издържам вече!

Преди Роза да успее да отговори, вратата долу се хлопна и мъжки глас извика:

— Шели!

Кет се обърна. След миг се появи непознат мъж. Лицето му бе напрегнато. Без да забележи когото и да било в стаята, той се втурна

към леглото.

— Шели, господи! Шели...

— Дейвид... — Тя разтвори обятия, за да го прегърне. Чертите на лицето ѝ се изкривиха и тя зариде. — О, Дейвид! Слава богу! Ти дойде!

Той се отпусна до нея и я притисна до гърдите си. Галеше я и се опитваше да я успокои. Докато ги наблюдаваше, в гърлото на Кет заседна буца. Любовта между двамата я трогна неимоверно. Никога досега не бе срещала толкова чисти и силни чувства. Как ѝ се прииска и тя да ги изпита някой ден, с някого! Дали?

— Имаше катастрофа — обясняваше Дейвид. — Един камион се обърнал на магистралата. Движението бе спряно. Ако знаех, че родилните мъки са започнали... И без това едва не полудях.

— Аз също... — прошепна тя и го целуна. — Прегърни ме, Дейвид. Силно!

Той я задържа в обятията си, но не за дълго. Напъните зачестиха. Шели стенеше.

— Хайде, миличка, напъвай с всичка сила — каза Роза. — Аз не мога да направя нищо повече.

Лицето на родилката бе сковано като маска. Всеки мускул на тялото ѝ бе напрегнат до крайност от усилието.

— Главичката се показва! — възкликна Роза. — Охо! Черна косичка, също като на таткото!

Шели се опита да се засмее, но подтикът да напъва се появи отново и този път бебето тържествено се озова в прегръдките на Роза.

— Момиченце! — извика тя и всички започнаха да се смеят, а Шели заплака. Кет също бършеше очите си. Нов живот! Истинско чудо!

Ненадейно усети как две ръце я прегърнаха отзад. Рийд се беше върнал... Лекарят, който бе довел със себе си, избърза напред, за да поеме нещата в свои ръце. Но Роза не му позволи и за момент той бе принуден да играе ролята на акушерка.

Междувременно Рийд здраво прегръщаше Кет, сякаш топлината на тялото ѝ му даваше сила. Тя не се отдръпна. Само се извърна и го погледна, ала не успя да разчете изражението на лицето му.

Той сведе поглед към нея и ѝ се усмихна.

— Справи се страхотно, Кет! — каза с прегракнал глас. — Ти наистина ѝ помогна. Ако не беше тук... — Рийд преглътна с усилие и поклати глава. — Благодаря ти... — добави бързо и премигна, за да възпре бликналите в очите му сълзи.

Кет изпита ненадеен прилив на нежност към този мъж с противоречив характер.

— Иди да поздравиш сестра си — побутна го тя.

Изведнъж той се стегна. Налагаше се да внимава много, ако не желаше да се забърква с обещания и трайни връзки. Мисълта го накара да се намръщи. Доставяше му невероятно удоволствие да усеща тялото ѝ притиснато към своето. Господи, бе прекалено опасно!

Това би могло да възроди старите му идеали и илюзии. Би могъл да се заблуди, че връзката между него и Кет би била същата като тази на Шели с Дейвид. А веднъж паднеше ли в капана, нямаше измъкване... И по-късно щеше да съжалява...

Рийд рязко се отдръпна от Кет и без да се обръща, отиде да види бебето.

— Прилича на баба Вандерберг — каза той на сестра си.

— Нищо подобно! — възмути се Шели. — Има очите на Дейвид и е изключително красива! Погледни я!

Рийд се взря в двамата родители. Лицата им сияеха от щастие. Защо той бе прокълнат само да наблюдава чуждата радост, без да изпитва подобна любов?

Изправи рамене и се упъти към стълбището, като отбягваше погледа на Кет.

— С линейка сме — извика той през рамо. — Ще ви закараме до болницата, за да си починете. Отивам да приготвя колата.

— Ще ви последвам с колата на Шели — каза Кет.

Рийд я погледна само за миг, без да се потруди да отговори. Тя се взираше в него, а в очите ѝ се четяха куп въпроси. Искаше да разбере защо в един миг той бе толкова открит и близък с нея, а в следващия се отдръпна и се затвори в себе си.

Рийд не я винеше за нищо. Но как би могъл да ѝ обясни каквото и да е, след като самият той не бе наясно с бурята от чувства в душата си?

ОСМА ГЛАВА

Стаята в болницата бе светла и чиста. Шели изглеждаше отпочинала и щастлива, както се бе отпуснала на възглавницата с бебето в ръце. Кет се усмихваше, докато наблюдаваше взаимоотношенията в семейството. Рийд и Дейвид се закачаха като стари приятели, Шели ги сгълчаваше шеговито, а бебето се гушеше в прегръдките ѝ. Атмосферата беше топла и интимна и Кет се почувства не на място сред тях. В края на краищата, почти не ги познаваше...

Тя се измъкна от стаята. Бе уверена, че никой няма да забележи отсъствието ѝ и отиде до големия прозорец на детското отделение. Всички бебета бяха повити. Някои спяха, други мърдаха, трети мръщеа миниатюрните си личица. Гледката я накара да изпадне в умиление. Да бъдеш обичана от мъжа на мечтите си, да носиш неговото дете — до този миг не беше съзнавала каква голяма нужда има от това...

— Хей! — стресна я гласът на Рийд.

Тя се обърна. Изглеждаше променен. Не бе вече изтънченият самоуверен господин, с когото се запозна сутринта. Сакото и вратовръзката му ги нямаше. Беше ги оставил в ресторанта на сестра си. Ризата му бе разкопчана, а ръкавите — навити. Така изглеждаше по-млад и привлекателен. Все пак това не ѝ даваше основание да се разтапя всеки път, когато го погледнеше, нали?

Отношението ѝ към него се бе променило коренно. Отначало ѝ беше враг — привлекателен, затова и опасен. Когато осъзна, че се поддава на чара му въпреки съмненията си относно неговата честност, тя опита да контролира чувствата си. Ала колкото повече го опознаваше, толкова повече го харесваше. Бе видяла загрижеността и обичта му към Шели. Рийд бе добър, мил и честен. Тип мъж, с когото би поела риска за по-трайна връзка...

Той се приближаваше към нея, а тя го чакаше с нетърпение, припомняйки си приключението в къщата на Шели... Но със

скъсяването на разстоянието между тях Кет усети, че нещо се е променило. Вгледа се в сините му очи и стомахът ѝ се сви.

Нямаше представа какво е станало, ала неговото закачливо присмехулно настроение от сутринта беше изчезнало.

— Готова ли си да се връщаме в хотела? — попита той и спря на няколко крачки от нея.

Макар да се чувстваше изморена, не ѝ се искаше да се прибира. Желаше да отиде някъде заедно с Рийд. Където и да е!

Те тръгнаха. Рийд леко я насочваше с ръка между плешките ѝ. Кет се изкушаваше да се сгуши в прегръдките му и щеше да го направи, ако той ѝ дадеше някакъв знак, че няма нищо против.

— Предполагам, че изгаряш от нетърпение да предупредиш майка си — каза той с равен глас.

Така ли? Странно колко далечна ѝ се струваше сега случката от следобеда.

— Тя сигурно спи — отбеляза Кет. — Така или иначе, не бих могла да говоря с нея до сутринта.

Погледна го, за да види неговата реакция. Не би могла да се изрази по-красноречиво, нали? Тя очакваше Рийд да поеме инициативата, да ѝ предложи разходка на лунна светлина, а защо не и питие в стаята си? Сърцето ѝ биеше учестено. Знаеше, че ще приеме подобно предложение. Стига той да го направеше...

Рийд обаче не каза нищо, дори не се наведе да я погледне. Отбиха се в стаята на сестра му, за да ѝ съобщят, че си тръгват. Вече бяха почти до вратата, когато тя се сети да напомни:

— Рийд... Не забравяй! Трябва да се погрижиш за онази ужасна жена от Небраска, която се опитва да оплете чичо Джон...

Брат ѝ бързо погледна Кет, за да разбере дали е чула тези думи.

— Не се тревожи — отвърна. — Отпусни се и си почини добре.

Кет стоеше като вкаменена в коридора. Той се опита да я прегърне, но тя се отдръпна и го изгледа яростно.

— Какво каза Шели току-що?

— Не го приемай навътре. — Рийд безпомощно тръсна глава. — Сестра ми няма представа коя си.

— Навътре ли? Как да не го приемам навътре? Та Шели имаше предвид майка ми, нали? — Не дочака отговора му, а опита да се върне обратно в стаята.

— Хайде да вървим. — Той я хвана за ръка и я придърпа към себе си. — Няма да ти позволя да влезеш вътре и да притесняваш сестра ми точно в този момент. Примири се. Няма да стане.

Напрегнатото тяло на Кет се отпусна в прегръдките му. Разбира се, че не бе разумно да я тревожи сега. Опря длан на гърдите му и усети силните удари на сърцето. Нейният пулс също бе ускорен и тя вдигна очи, за да види израза на лицето му. Но то бе непроницаемо. Без да промълви и дума, Рийд я поведе към асансьора.

Гневът ѝ се върна отново. Той продължаваше да я манипулира! И се справяше доста добре. Или пък тя бе прекалено податлива на пагубното му въздействие. Трябваше да внимава. Когато влязоха в асансьора, си спомни откъде всъщност бе започнал разговорът...

— Признай — обърна се направо към него, — че тя имаше предвид майка ми, нали?

— Естествено, че говореше за майка ти — каза Рийд със смръщени вежди. — Колко жени от Небраска според теб преследват чичо Джон в този момент?

Кет не можеше да повярва на ушите си. Наглостта на тези хора минаваше всякакви граници! Те бяха под подозрение, а не милата ѝ майка! Изглежда го яростно.

— Как смееш!? Остави сестра ти да повярва, че майка ми е някаква измамница! А дори не си я виждал!

— Слушай, Кет. Ти подозираше, че моят чичо преследва майка ти заради парите от лотарията, нали? А ние с Шели смятахме, че майка ти е... — Как да го формулира по-деликатно? Не му се искаше да подсказва на Кет колко богати са Бритманови. Вратите на асансьора се отвориха и той ѝ направи път да мине. — Заподозряхме майка ти в опит да си поиграе с чувствата на стария полковник. Както сама си забелязала, той е доста податлив на женски чар. И преди са го наранявали. — Е, попрекали с обясненията, но поне не я лъжеше. По-добре някъде около истината, отколкото самата истина. Налагаше се бързо да смени темата. — Не те познавахме и затова се заблудихме. С това вече е приключено.

Кет се мръщеше, защото още не бе напълно убедена. „Чакай малко! — каза си тя. — Джон Бритман бе мошеник.“ Нали бе открила доказателствата? Зачуди се да не би Рийд да не знае истината за чичо си. Безропотно му позволи да я поведе към паркинга.

— Майка ми не е измамница — промърмори тя докато вървяха. — Само не е чак толкова изтънчена... Но, Рийд, убедена съм, че чичо ти е измамник. Видях нещо в бележника му, което доказва, че той преследва парите на майка ми!

— Чичо Джон не преследва майка ти заради парите от лотарията. Залагам си главата за това! — изрече той на един дъх и рязко я обърна с лице към себе си.

Кет пое дълбоко въздух.

— Рийд, видях списък на потенциалните му жертви! Всичко е съвсем ясно.

Напълно объркан, той се намръщи. За какво, по дяволите, говореше тя?

— Какви списъци си видяла?

— Бяха на шкафчето в бележника. Имена на жени и след тях — определена информация. Например с какво се занимават, откъде идват парите им, семейното им положение, имената на децата им...

— О, господи! — въздъхна той тежко. — Виждал съм този бележник. Чичо ми записва факти за всичките си познати в него. Паметта е започнала да му изневерява с годините, нали знаеш как е? Той общува с много хора и по този начин си припомня най-важните неща за тях. Особено когато говори по телефона и е лишен от визуален контакт. Това е всичко, Кет. Идеята на чичо Джон ми се видя толкова добра, че започнах да я прилагам за деловите си контакти. Имам огромен бележник с подобни записки. Те са ми много полезни.

Кет го изгледа. Вече се колебаеше.

— Предполагам, че не съм дообмислила нещата — каза тя. — Ако отхвърлим бележника като доказателство, няма за какво друго да се хвана.

Рийд бързо целуна полуотворените ѝ устни.

— Точно това се опитвам да ти обясня от самото начало — усмихна ѝ се той. — Може ли вече да оставим подозренията настрана? Смятам, че е най-разумно онези двамата сами да изясняват отношенията си. Нали? — Прегърна я и продължи: — Само си представи, ако те се оженят, двамата с теб ще бъдем роднини. Заварени братовчеди или нещо от такова...

Това умозаключение я свари неподготвена. Тя сбърчи чело в размисъл.

— Тогава сигурно ще се срещаме на семейни сбирки и празненства. Вие правите ли си пикници в парка като нас?

Не, разбира се. Бритманови обикновено се срещаха в лятната си резиденция в Южна Франция. Ала едва ли би могъл да ѝ каже това.

— Ъ-ъ, ние по-скоро предпочитаме големите плажни увеселения — изрече той поредната полуистина на глас.

— Сериозно ли? — Лицето ѝ грейна. — А палите ли огньове и правите ли скара?

— Ъ-ъ... Нещо подобно — съгласи се Рийд, въпреки че предпочитаха хайвер и шампанско на борда на яхта.

Загледа се в нея и докосна златистите ѝ коси. Тя бе покъртително естествена! Защо ли не я бе срещнал по-рано?

— Ще се погрижа да те поканят на някоя от нашите сбирки, дори чичо да не се ожени за майка ти — промълви нежно, а погледът му милваше лицето, дългите мигли, извитите ѝ вежди.

Вече не се съмняваше в нея. Искаше му се да останат насаме дълго време, разбира се, без да споделя истината за финансовото състояние на семейството си. Самата мисъл му достави неописуемо удоволствие.

Само че това беше фантазия, а той бе човек на реалността. Беше безбожно богат и рано или късно този факт щеше да помрачи връзката им. А щом не желаше на лицето ѝ да се изпише онзи пресметлив и до болка познат израз, налагаше се да се отдръпне от Кет незабавно. Нямаше да е леко, ала бе за предпочитане пред другата възможност... Погледна я отново. Как му се искаше да не усеща болезнената тръпка, която го пробуждаше при всяко взирание в очите ѝ!

Кет гледаше нагоре към него. Сърцето ѝ препускаше лудо. Топлата чувствена искра в очите му се бе върнала! Рийд я харесваше! Сигурна бе! Изпита невероятно облекчение и се засмя от щастие в очакване на целувката му.

Целувка обаче нямаше. Очите му потъмняха и се отдръпна от нея. Кет очакваше някаква дума или жест, но Рийд остана неподвижен и безмълвен. Докосна я, само когато отвори вратата на колата и ѝ помогна да се настани.

Движеха се в пълно мълчание по пустите среднощни улици. Спряха пред хотела. Рийд поведе Кет нагоре по стълбите,

прехвърляйки наум фрази, с които би могъл моментално да я отпрати. Но тя го изпревари:

— Виж! — възкликна весело и посочи фоайето. — Кафенето още работи. Не сме вечеряли. Умирам от глад.

Той се поколеба, после се засрами от себе си. За бога, би могъл поне да я нахрани! Половин час повече в нейната компания едва ли щеше да го погуби.

— Разбира се. Да вървим.

Тя си поръча сандвич със сирене, а Рийд — кафе и препечена филийка. Докато чакаха сервитьорката, Кет седеше прехапала устни и се опитваше да измисли тема за разговор. Как да разчупи ледената маска, сковала лицето на Рийд?

— Ама че ден се получи! — Кет избухна в смях. — Двамата с теб гледаме по различен начин на нещата. Не си ли забелязал? Противоположни гледни точки за едни и същи събития... Нали?

— Довери се на моята интерпретация. Аз съм човек на разума.

— Аха! Значи аз съм неразумната?

— Така изглежда. Ти си тази, която се просълзява само от едно новородено или при вида на двама влюбени.

Тя се усмихна, защото прие думите му като комплимент. Спомни си и неговия емоционален изблик, но реши да премълчи.

— Да видиш едно щастливо семейство е наистина приятно. То сякаш ти възвръща вярата в човешкия род, нали?

— Бракът е последното нещо, което би възвърнало вярата ми. — Погледът му стана замислен. — Защо се отнасяш с такъв ентусиазъм към брака? Нали не си сполучила в своя?

— Така е. — Изчака да им сервират, преди да продължи. — Но за това обвинявам участниците в него, а не самия брак.

— Искаш да кажеш, че обвиняваш Джефри. — Устните му се извиха цинично. — Жените винаги стоварват вината върху мъжете.

Кет го изгледа стресната от думите му и горчивия тон, с който бяха изречени.

— Ти бил ли си женен? — попита тя, без да обръща внимание на нежеланието му да обсъждат тази тема.

— Женен — не. Но веднъж бях достатъчно глупав да се сгодя. Това ми стига.

Кет остави вилицата си и потърси очите му. Искаше да узнае всичко, да го разбере и да го утеши, ако трябва.

— Какво се случи?

— Яж си сандвича! — грубо измърмори той. — Ще изстине.

— Как се казваше?

— Ейлийн. Беше преди много години... Не искам да говорим за това — изрече Рийд на един дъх.

— Но...

— Яж!

Рийд отхапа голям залък, за да наблегне на думите си и тя на свой ред зачовърка сандвича си. Умираще от любопитство, ала знаеше, че Рийд не е склонен да го задоволи.

А той мислено продължи да предъвква подетата тема. Припомни си времето преди пет години, когато провалът на връзката му с Ейлийн бе завладял съзнанието му. Сега болката бе притъпена, но все още се обаждаше, когато го подсещаха за Ейлийн. Бе толкова влюбен в нея! Семейството ѝ притежаваше винарна в Напа Вали, а тя бе получила образованието си в най-скъпите колежи. Двамата се бяха запознали на ски в Аспен. Тя споделяше с него тайните си, плака на рамото му и призна, че е девствена, когато се любиха за първи път... Рийд си въобрази, че най-сетне е намерил жената на живота си. Смяташе, че тя го обичаше заради личността му, а не заради парите — в края на краищата, и Ейлийн произхождаше от заможно семейство.

Направо я обожаваше!

Бяха неразделни цели три месеца. Когато ѝ подари годежния пръстен, тя се просълзи от щастие. А всъщност, както бе разбрал покъсно, я е разочувствала паричната му стойност... Дори бяха планирали сватбата!

Чак когато Трент Хауърд дойде да го посети, Рийд проумя, че е хранил глупави илюзии. Трент бе истинският приятел на Ейлийн, който останал потресен от развоя на събитията и бе дошъл да помоли Рийд за помощ. Бинарната, беше казал Трент, е пред прага на банкрута. А Ейлийн го разигравала заради пари. Твърдеше още, че тя би стигнала и до олтара, ако това би спасило семейството ѝ.

Разбира се, отначало Рийд не му повярва. Въпреки това възложи на частен детектив да направи някои проучвания. Оказа се, че

винарната действително е пред закриване. А и останалото се потвърди — Ейлийн се измъкваше посред нощ, за да се среща с Трент...

Това бе цялата история на влюбването му. Беше изпитал чудовищна болка. А освен разочарованието съществуваше и объркването, и безверието. Рийд се бе залъгвал с мисълта, че е разумен и прозорлив, а в действителност...

— Добре — каза Кет и попи устните си със салфетката. — Нахраних се. А сега ми разкажи за Ейлийн и защо не вярваш на жените.

— Кой ти каза, че не вярвам на жени? — почти изстена Рийд.

— Самият ти. Мимиката ти е доста красноречива. — Наблюдаваше лицето му и се чудеше дали е редно да го принуждава да ѝ разкрие тайната си по този начин. Но усещаше, че няма избор. Неговото разочарование от миналото сякаш хвърляше сянка и върху нея. Необяснимо защо, ала Кет не желаше да допусне нещо да помрачава отношенията им. — Та какво се случи с Ейлийн?

— Както обикновено. — Той сви рамене, като че ли случилото се нямаше особено значение за него. — Съображенията ѝ бяха от финансов характер. Веднага щом го проумях, я заряхах.

Беше трудно да повярва, че някоя жена би се преструвала на влюбена в Рийд. Коя ли би устояла на чара му? Но въпреки опитите му да изглежда безразличен, тя долови неговата скрита болка.

— И ти наричаш това „както обикновено“?

— Да, разбира се. — Очите му потъмняха. — Жените са алчни същества. Решени са да вземат от живота всичко, което успеят.

Циничната му философията я ужаси.

— Обзалагам се, че изобщо не си дал възможност на Ейлийн да се оправдае — възмути се тя. — Какво се случи? Ти изслуша ли нейната гледна точка? Позволи ли ѝ да ти обясни?

Смехът му бе леден като зимен вятър.

— Знаеш ли, всъщност успях да убедя себе си, че е редно да я изслушам. Няколко седмици след раздялата отидох при нея, за да разбера дали не бих могъл да оправя нещата. — Ако трябваше да бъде честен, тогава бе готов на всякакви компромиси, само и само да се измъкне от черната бездна на обхваналото го отчаяние. Беше мислил, че я обича истински. Лицето му доби сурово изражение. — Точно

тогава я заварих в леглото с чичо Джон... Тя се опитваше да измъкне пари и от него...

Кет го изгледа смаяно.

— С полковника?!

Рийд кимна, като изруга наум. Не бе имал намерение да ѝ разказва всичко това!

Тя се стресна. Рийд ѝ разкри повече, отколкото очакваше. В края на краищата, тя не знаеше нищо за въпросната Ейлийн. Защо, за бога, се опитваше да я защити в такъв случай?

Все пак съзнаваше, че всъщност защитава определено житейско виждане, което Рийд явно не споделяше. Защищаваше и любовта, и доверието, и брака, и трайното обвързване. Странно, но досега не бе проумяла, че именно това е нейната гледна точка.

— Е, добре, с Ейлийн не си сполучил — каза тя. — Но може би имаш нужда от ново обвързване, просто да провериш и поправиш, ако успееш, отношението си към жените. Ще се убедиш, че не всички са замесени от едно тесто.

Рийд барабанеше с пръсти по масата. Очевидно тази тема му беше дошла до гуша.

— Никога няма да се обвържа отново — кратко съобщи той. — Нямам време. А и не си струва.

— Аха! Схванах — започна Кет като на шега. — Не само че не вярваш на жените, но и се страхуваш от тях! Не съм ли права?

Той изглежда се стресна, после се и ядоса.

— Ще тръгваме ли? — Измъкна портфейла си и хвърли на масата няколко банкноти. — Денят бе доста дълъг. Искане ми се вече да съм в леглото.

Кет прехапа устни и кимна. Стана, като си мислеше, че навярно бе засегнала най-чувствителното му място. А бе решила, че той ще се присъедини към шегата и атмосферата ще се разведри. Вместо това се намръщи като буреносен облак. Къде бе изчезнало чувството му за хумор?

— Ще се отбия до тоалетната — сковано промърмори тя. — Не е необходимо да ме чакаш.

— Разбира се, че ще те изчакам. Няма да те оставя сама в тъмното...

Но в думите му нямаше и следа от кавалерство. Тонът му бе мрачен, почти неучтив. Кет се поколеба, като едва потисна желанието си да му каже няколко думи за престорената му вежливост. После обаче размисли. Всъщност никак не ѝ се искаше да се качи на корабчето. Все още бе уверена, че Рийд би я поканил в стаята си. Трябваше му само малко време.

— Няма да се бавя.

— А аз през това време ще отскоча до рецепцията. Ще се срещнем тук след няколко минути.

Рийд я наблюдаваше как се отдалечава и въздъхна мислено. Знаеше, че бе преиграл с реакцията си на обвинението, че се страхува от жените. Но действително изпитваше страх! От... нещо. Нещо, което не желаше да анализира подробно, но което засягаше Кет.

Кет... Той поклати глава. Наблюдаваше я, докато се скри зад вратата. Тя го объркваше, дори вбесяваше, ала незнайно защо това му харесваше. Харесваше му и начинът, по който тя го предизвикваше. Преценките ѝ бяха доста точни и прями, не отстъпваше и не се стараеше да му се хареса, като привидно се съгласява с него. Тя държеше на мнението си и умееше да го отстоява.

Рийд се намръщи при мисълта, че знае защо се старее да я отдалечи от себе си. Причината бе, че я харесва прекалено много. А перспективата, която го плашеше, беше промяната в погледа ѝ, когато тя разбере колко е богат... Толкова често бе ставал свидетел на подобно преобразяване! Сигурен бе, че всяка жена би променила отношението си към него в мига, в който заговорят цифрите. Докато не изпитваше чувства към някоя жена, всичко бе наред.

Този факт не му причиняваше особена болка. Но някак не можеше да понесе мисълта, че чистите очи на Кет биха блеснали алчно...

Рийд взе съобщенията, адресирани до него от рецепцията. Имаше две спешни обаждания от Ню Йорк от ранния следобед. Тъкмо се обърна, за да си върви, когато администраторът го повика.

— Не ви ли забелязах да вечеряте с госпожица Клей? — попита той.

— Да. Тъкмо отивам при нея — кимна Рийд.

— О! Бихте ли ѝ предали тези съобщения, моля? Опасявам се, че са спешни, а пристигнаха отдавна...

Рийд се поколеба за момент, после пристъпи обратно към рецепцията.

— Разбира се. Ще ѝ ги предам.

Администраторът му подаде три бележки и го засипа с благодарности. Рийд изчака, докато излезе от полезрението му и обърна листовите, за да види какво съдържат.

И трите съобщения бяха от някой си Тед от Небраска. „Обади ми се по телефона и прекрати атаките! Изглежда двете момчета все пак са от *онези* Бритман. В такъв случай са безбожно богати, съкровище. Стратегията отпада. Ако Милдред все още иска да се омъжи за полковника, благослови ги и не им се бъркай“, гласеше първото. Второто бе по-грубо: „Къде, по дяволите, скиташ? Обади ми се веднага! Имам подробности“. И най-накрая: „Ако не те чуя в близките двадесет и четири часа, ще сметна, че информацията ми не ти трябва“.

Рийд се взря в бележките. Прочете ги отново. Много интересно. Значи Кет е наела някого да събере информация? За миг го обзе негодувание, но преди да се превърне в открито презрение, го стресна мисълта, че това е солидно доказателство, оневиняващо Кет и майка ѝ. Не се изненада особено. Бе абсолютно уверен в невинността на Кет вече часове наред. А майка ѝ дори не познаваше. От една страна, би следвало да въздъхне от облекчение. Но от друга, така ситуацията се влошаваше за него още повече.

Той погледна смачканите листчета в ръцете си. Би трябвало да ги изгори, за да си откупи още няколко часа блаженство.

— Ето ме и мен — изведнъж възкликна до ухото му Кет. — Какво е това? — попита, сочейки хартийките в ръката му.

Не бе възнамерявал съзнателно да я излъже. Получи се ненадейно, преди да го е обмислил.

— О-о... Ами, нищо — отвърна той и бързо напъха листчетата в джоба си. — Мои съобщения. Сякаш не могат да дишат без мен в Ню Йорк.

Едно от съобщенията се изплъзна и падна на земята. Рийд се наведе, но Кет бе по-чевръста.

— Съобщения от Ню Йорк, а? — каза тя шеговито. — Как да съм сигурна, че не е информация за мен и семейството ми, доставена от някой детектив, нает от теб?

— Какво те кара да мислиш, че съм наел детектив? — успя да запита той спокойно, посягайки да вземе листа от ръката ѝ.

— Нищо, нищо. Ти обвини и мен, и майка ми, че сме измамнички от мига, в който се видяхме, нали? — запита тя присмехулно.

— Не бих го направил, Кет. Не бих нарушил правото ти на личен живот. — Видя как на лицето ѝ се изписа изненада и не се стърпя да забие ножа по-дълбоко. — Защо питаш? Да не би да си наела някой да се рови в моя живот?

Бузите ѝ пламнаха.

— Не — изрече тя бързо и му подаде листчето без повече въпроси. — Не съм наемала никого. — Технически погледнато, това бе самата истина, макар че не бе в състояние спокойно да срещне синия поглед на Рийд.

Той взе съобщението доволен, че тя не го прочете и бързо го пхна в джоба си.

— Ще те изпратя до бунгалото. — Прегърна я с ръка през кръста.

Двамата се упътиха към изхода и надолу към кея. Кет се опасяваше, че Рийд дяволски бърза да се отърве от нея. Какво да прави сега?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Корабчето бе готово и отплава почти веднага, след като се качиха на борда. Струя вода накара Кет да подскочи и Рийд нежно я притисна към себе си. Тя се приюти в прегръдките му без колебание. Точно това желаше. Топлината на тялото му я обгърна и тя вдигна лице за целувка.

Отначало устните ѝ бяха студени, но само след миг се стоплиха и разтвориха под неговите, за да му разкрият океана от чувства, бушуващ в гърдите ѝ. Целувката бе бавна, спокойна и търпелива.

Кет докосна с длан хладните му страни. Искаше ѝ се цял живот да го усеща толкова близко до себе си. Корабчето спря на пристана и тя неохотно се отдръпна от Рийд. След няколко минути той щеше да си тръгне, а мисълта за предстоящата раздяла ѝ бе непоносима.

Скръсти ръце и се огледа. Нощта беше безмълвна и топла. Кет се обърна към него и изви устни в усмивка.

— Хайде! — упъти се към плажа тя.

— Чакай! — Той хвана ръката ѝ, когато стигнаха пясъчната ивица. — Какво правиш?

— Отивам да плувам. Ще дойдеш ли с мен?

— Да не си полудяла?

— Съвсем! — Добила неочаквана смелост от тъмнината, която ги обгръщаше, смъкна пуловера през главата си.

— Кет, не смятам, че е редно да го правим... — Той сграбчи ръката ѝ.

— В такъв случай не го прави, Рийд. — Издърпа ръката си. — Аз отивам да плувам. — Захвърли обувките и започна да смъква джинсите си.

Рийд стоеше изпълнен с нерешителност, като съзерцаваше това, което тъмнината не можеше да скрие — формите на тялото ѝ, дрехите, които се трупаха на пясъка... Кръвта бучеше в ушите му. Това бе опасно! Знаеше какво ще последва, ако остане.

Кет се устреми към водата.

Колебанието му продължи само за миг. Съзнаваше, че не би могъл да я остави сама в тъмнината. Бързо смъкна ризата си, панталоните и слиповете и се запъти към водата. Усети по гърба си тръпки на възбуда.

— Идваш ли? — повика го Кет.

— Някой трябва да те пази, за да не се удавиш.

— Я виж ти! — засмя се тя и се загледа в тъмната фигура, приближаваща се към нея.

Първата ѝ цел бе постигната — бе дошъл при нея! Сега оставаше само да го накара да остане и...

Рийд почти я беше достигнал, когато тя се гмурна и се втурна напред с надеждата, че той ще я последва. Така и стана. Той заплува след нея, преследвайки я в топлата вода, надпреварвайки я и с наслада долавяйки смеха ѝ зад гърба си. Плискаха се като двойка делфини, отдадени на морската стихия, докато останаха без дъх. Тогава той я хвана и притисна в прегръдките си. Кет се извиваше в ръцете му като сирена, а той милваше под водата голото ѝ тяло...

— Кет — промълви със стон, — не мога...

— Ш-ш-шт! — Постави пръст на устните му. Тялото ѝ се допря до твърдата му мъжественост. — Не говори.

— Кет... — Потърси очите ѝ. — Не постъпваме правилно. Ти заслужаваш нещо по-добро. Знаеш, че не мога да ти се кълна във вечна...

— Да, зная. — Усмивката ѝ бе едновременно горчива и сладка, ръцете ѝ го обгърнаха. — Искала ли съм някакви обещания?

— Но...

— Просто ме прегръщай, Рийд...

Той я притисна по-силно към тялото си и тя разтвори устни, за да му подсказе това, което не можеше да изрази с думи. Рийд ги пое със страст, която повече не бе в състояние да сдържа. Вдигна я на ръце и я понесе към брега. Тя се притискаше към него. Каква лудост! Да се отдаде на един почти непознат мъж! И все пак тя го чувстваше безкрайно близък.

Той нежно я положи върху меката растителност между дърветата и я обсипа с целувки. А Кет се наслаждаваше на всеки сантиметър от тялото му. Тъмнината ги обгръщаше като черно кадифе. Нощта бе благосклонна към тях — скриваше ги от любопитни погледи.

И все пак на него му се искаше да може да вижда в мрака. Така щеше да ѝ се наслади по-пълно. Долавяше само сенките, формите и движенията ѝ, а жадуваше за гледката на тръпнещите ѝ устни, ръце и тяло, тръпнещо под неговото. Оставаше му да се потопи единствено в усещанията от допира до нежната ѝ хлъзгава кожа, до мекотата на гърдите, до влудяващата твърдост на зърната им, втвърдени от езика му. Нуждата да потъне в нея го разкъсваше със сладка болка, подтикваше го да продължи, да се отдаде изцяло на мига. Почувства ръцете ѝ да го обгръщат и за малко не извика под напора на страстта.

Бедрата ѝ се разтвориха пред него. Цялото ѝ тяло отправяше жарката си покана и той не устоя. Облада я със стон, който го разтърси. Движеше се, настояваше, замираще, тръпнеше, изчакваше, за да я отведе със себе си към бленуваната хармония на екстаза...

Тя го следваше неотлъчно. Дъхът ѝ пареше кожата му. Стенеше и го подканяше да бърза, да я люби, да навлиза все по-дълбоко във влажната ѝ топла женственост. Заедно достигнаха върха на страстта, заедно угасиха пламналите желания, заедно се потопиха в нежния шепот на споделената чувственост.

Рийд се отпусна до нея задъхан. Бе изпълнен с тържество, сякаш само той притежаваше ключа към рая. Тялото му бе възвърнало целостта си, съзнанието бе освободено, а възприятията бяха в съзвучие с тоновете на вселената. И всичко това заради тази жена — прекрасна, тайнствена и страстна като магьосница. А тя се... смееше. Надигна се и опита да види лицето ѝ.

— Кет? — Не беше сгрешил — тя се смееше! Надвеси се над нея. — Кое е толкова смешно?

— Ти... Аз... Ние...

— Защо да сме смешни?

Тя се засмя отново, но по-скоро от почуда, отколкото от радост.

— Защо го направихме? — попита тя меко. — Та ние едва се познаваме.

— Хората често вършат такива неща. — Рийд докосна с ръка брадичката ѝ.

— Хората да, но не и аз.

Той също не вършеше подобни лудости. Кого се мъчеше да заблуди? Напоследък бе крайно предпазлив! Горчивият опит го бе научил на това. Но Кет бе нещо различно, особено, неповторимо...

— Какво в действителност знаем един за друг? — продължи тя. — Аз зная, че си внимателен и грижовен към сестра си и че работиш нещо в Ню Йорк. А ти какво знаеш за мен?

Рийд се наведе и я целуна.

— Това, че се любиш божествено — прошепна дрезгаво. — И че говориш прекалено много...

— О, Рийд, питам сериозно. Наясно си само, че обичам майка си и работя в малък вестник в провинцията.

— И това, че си била омъжена за Джефри Колингам. — Факт, в който първоначално се съмняваше, но после бе приел за истина. Кет не можеше да излъже.

— О! — Вярно, че му бе споменала за Джефри. Изведнъж се сети какво ѝ беше казал Рийд на обяд. — Действително ли познаваш братовчед му?

— Рандолф ли? Разбира се. Ходехме заедно на училище.

Кет се намръщи. Един братовчед на Джефри със сигурност би посещавал скъпо и престижно училище. Това означаваше ли, че Рийд...

Но преди да успее да довърши заключението си, той захапа нежно ухото ѝ и изтри всяка разумна мисъл от нейното съзнание.

— Рийд, престани! Опитваме се да обсъдим сериозни неща.

— Нищо подобно — възрази той и притисна тялото си към нейното. — Опитваме се да подновим желанието, преди да развалиш всичко със страстта си към безплодни размишления.

— Така ли? — Тя се засмя тръпнеца, защото атаките му ставаха все по-настойчиви и интимни.

— Точно така — прошепна той и впи устни в зърното на едната ѝ гърда, а после — в другото, докато усети бедрата ѝ да се раздвижат в отговор. — Ще говорим по-късно, Кет. Сега гласувам за пълна тишина.

Втория път утолиха глада си един за друг бавно, нежно и изучаващо. Рийд изследваше най-потайните кътчета на тялото ѝ с пръсти, длани, език и устни. Проверяваше какво предизвиква най-бурните ѝ реакции, а Кет се разтапяше под ласките му като пролетен сняг, понесена от бурния поток на страстта. Никога преди не се бе чувствала толкова желана и глезена — почти обичана.

Той я докосваше като влюбен мъж. И все пак тя съзнаваше, че това е невъзможно. Нали я беше предупредил? Когато най-сетне Рийд

проникна в нея, тя извика от удоволствие. Искаше ѝ се да го задържи завинаги подвластен на женствеността ѝ. Двамата се издигнаха към върховете на насладата заедно. Кет едва успяваше да си поеме дъх. Дори и в най-смелите си мечти не бе предполагала, че съществуват мъже като Рийд. Този път тя не се смя. От очите ѝ бликнаха сълзи и навлажниха нежното лице. Лежаха с преплетени тела, докато възстановиха равномерното си дишане.

Рийд усети нейните сълзи и те го притесниха повече от смеха ѝ. Какво изпитваше тя? Тъжна ли беше? Гласът ѝ обаче бе ясен и звънлив, когато проговори:

— Ето, виждаш ли? Пак го направихме.

Сега бе негов ред да се засмее. Именно това харесваше у нея — тя непрекъснато го изненадваше! Кет се отдръпна, напълно погълната от темата.

— Но защо, Рийд? Това е някаква сила, на която не можем да устоим. Защо изведнъж бе така важно да го направим?

— Това е... — Сви рамене, защото не се интересуваше особено от подробностите. — ... лудостта, наречена физическо привличане, предполагам.

— Само толкова ли? — Разочарована от отговора, Кет се опита да види изражението на лицето му.

Рийд отдръпна ръката си. Какво искаше тя от него? Клетва за вечна любов? Не би могъл да ѝ я даде. Нали я предупреди?

Хладният бриз погали телата им и на него му стана студено. Не бе имал намерение да стигнат толкова далеч. Това, което направиха, и така ги свързваше прекалено здраво. Не бе желал да я нарани, но не искаше и да удължава агонията.

— Става късно — каза той и се пресегна за дрехите си.

Кет лежеше неподвижно, като се мъчеше да разгадае чувствата, които се криеха зад думите му, макар че от самото начало бе наясно с неговата гледна точка.

Ала бе твърде късно и нямаше връщане назад. Не биха могли да се преструват, че нищо не се е случило.

— Рийд? — прошепна тя. — Наистина ли се налага да се прибираш?

Той се взря в тъмните ѝ питащи очи и простена. Желанието му бе да я отведе със себе си, но не би могъл да го осъществи. Не и ако

искаше да върне твърдата почва под краката си. Никак нямаше да му е лесно да го направи, но щеше да си го наложи. Ненапразно цял живот се беше въздържал от обвързване.

— Да, Кет — отвърна меко той, — трябва да се прибирам. И на двамата ни е нужно време, за да размислим. — Не можеше да й каже истината, че е уплашен до смърт, да не би да се влюби в нея.

— Да размислим... — Повтори думите му като ехо и започна да събира дрехите си. Познаваше добре този евфемизъм. Доброто старо галантно изоставяне. Но защо? — Все още ли ме подозираш?

Въпросът й го стресна.

— Не. Разбира се, че не. — Изобщо не се бе сетил за това. Подозренията бяха останали някъде далеч. А и сега не би имало значение, дори и Кет да бе един от десетте най-търсени престъпници в страната. Прекалено добре съзнаваше какво изпитва към нея. И умираше от страх!

За момент се изправи нерешително, после пое към пътя. Кет го настигна и тръгна редом, без да е разбрала причините за ненадейното му отдръпване.

— Не съм съвсем наясно — предизвика го тя — дали ме смяташ за мошеничка, или не...

— Разбира се, че не! — Прегърна я през раменете. — Проумях го, когато те опознах.

— Това е добре. Защото аз още не съм сигурна относно чичо ти...

— Нека приемем, че никой от нас не е престъпник или измамник, става ли? — Колко му се искаше да е по-обигран в тези неща! — Много те харесвам, Кет. Беше наистина...

В гърдите й се надигна гняв.

— Предполагам, искаш да ми намекнеш, че не съм твой тип. Така ли?

— Кет, не...

— Разбирам. Щом разбра, че не съм мошеничка, загуби интерес. Какво да си помисля за теб в такъв случай?

— Нищо подобно, Кет, не...

Тя не го дочака да довърши. Обърна се рязко и тръгна към бунгалото. Ако останеше и секунда повече, щеше да направи и наговори неща, за които после щеше да съжалява.

Рийд се поколеба за момент, след което се упъти към пристана.

Кет го наблюдаваше от прага. Прехапа устни, за да не извика след него. Защо? Да го спре ли? Да го накара да разбере? Да се върне? „Каква наивница съм!“, горчиво помисли тя и сълзи замъглиха красивите ѝ влюбени очи...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Рийд бе доволен, че на носа му са закрепени огромни слънчеви очила. Те не само го предпазваха от жарките слънчеви лъчи, но и скриваха бурните емоции, които забушуваха в него при вида на жизнерадостната компания в басейна.

Кет бе открила група младежи и сега се забавляваше, сякаш това бе най-радостният ден в живота ѝ. Рийд не можеше да се преструва, че това не го влудява.

От самото начало денят тръгна наопаки. Силна болка пулсираше в слепоочията му. Непрекъснато си повтаряше, че след няколко часа му предстои да си замине и че дотогава трябва да се сдържа. Каквото и да му струваше това! Ала тази мисъл не го успокояваше. Днешният ден бе продължителен и мъчителен. Сутринта все пак не бе толкова зле. Беше слязъл за закуска в ресторанта на хотела и бе заварил там Кет и Милдред в компанията на чичо Джон. Рийд се бе присъединил към тях. Откри, че по-възрастната жена е очарователна, непосредствена и забавна, твърде далеч от представата, която си бе създал за търсачката на богати мъже и алчната мошеничка. Бе приятно изненадан...

С Кет обаче положението бе съвсем различно. Как да постъпи с нея? Това бе въпросът, който не му позволи да мигне през изминалата нощ. Отначало бе помислил, че причина за безсънието му е чувството за вина. Но когато се зазори, започна да разбира, че зад безпокойството му се крие нещо друго. Причината не бе и в това, че изпитва угризения, породени от факта, че я бе използвал и изоставил. По-скоро беше изпълнен със съжаление, защото не би могъл да задържи Кет завинаги. „Ето това е причината“, осъзна той с неописуем ужас. Не искаше да се влюбва! Веднъж вече бе изпитвал силата на любовта, която обаче му бе причинила неописуема болка. Беше напълно наясно с нещата. Беше прекрасно да е лудо влюбен в Кет, но сега — когато бе открита и искрена. Но какво щеше да стане в мига, в който тя разбере, че е богат?

Бе минавал през този ад неведнъж. Очите на привлекателните откровени жени изведнъж придобиваха алчен блясък. Не би могъл да поеме риска и да види същата промяна в погледа на Кет. Защото всички жени бяха еднакви. По-точно такава бе пресметливата човешка природа. Не би понесъл това от нея!

Предполагаше, че ще бъде посрещнат от емоционална словесна тирада и обвинения. Но очевидно бе сбъркал. Сблъска се с ледения ѝ поглед и хладно държание, пропито с ирония.

— Добре ли спа? — попита тя, без да се потруди да вдигне очи от препечената филийка, която мажеше с масло.

Той я погледна. Светлината струеше зад гърба ѝ и превръщаше златистите коси в лъчист ореол около лицето. Приличаше на приказна принцеса. Изведнъж Рийд забеляза, че майка ѝ и чичо Джон го наблюдават с нескрит интерес. Нима увлечението му бе толкова очевидно? Той моментално възвърна обичайния си невъзмутим вид.

— Да — бързо излъга той, — спях като бебе.

— О, значи си се подмокрал и ревал цяла нощ? Интересно качество за един възрастен мъж! — Кет се усмихна престорено. Милдред се втрещи от грубите ѝ думи, но Кет ѝ попречи да се намеси. — Тъкмо разказвах на чичо ти всичко за Шели и бебето — допълни тя припряно. — Все пак няма да е лошо да чуем и твоята версия.

— Сигурно ти се ще да разкажа колко се бях уплашил и как се суетях като обезумял.

— Не е вярно, ти не... — започна тя честно, но се сети, че целта ѝ тази сутрин е друга. Не биваше да следва импулсивното си желание да го подкрепя непрекъснато. — Така или иначе и за двама ни преживяването бе напълно непознато. Следващия път вече ще знаем какво се прави в такива случаи.

— О, не, благодаря! Следващ път няма да има! — каза Рийд, шеговито сложил ръка на сърцето си. — Нямам намерение да преживея този ужас отново!

Погледите им се срещнаха и въздухът се изпълни с напрежение. Тя бързо наведе глава и мимолетната връзка изчезна. Кет не желаше вече отношенията им да се задълбочават! И никой не би могъл да я упрекне. След случилото се помежду им предишната нощ бе нащрек — съвсем основателно. За доброто и на двамата се налагаше да спазват дистанция...

Въпреки това Рийд жадуваше да протегне ръка и да помилва преbledнелите страни и да вплете пръсти в немирните къдрици на косите ѝ. Насили се да извърне очи, защото в противен случай щеше да загуби самообладание.

Междувременно полковникът и Милдред бяха поели инициативата в свои ръце и си разменяха спомени за други раждания, като естествено изразиха съжалението си, задето не бяха присъствали на вчерашното събитие...

Рийд ги наблюдаваше и долавяше искрената им симпатия един към друг. Забеляза и как взаимно довършваха изреченията си и се почувства като глупак. Дватама си подхождаха напълно! Бе очевидно, че Милдред обожава чичо му. У нея нямаше нищо измамно или престорено. Сега, след като ги бе видял със собствените си очи, напълно споделяше мнението на Тед от Небраска — „Дай им благословията си и ги остави на мира!“.

Когато привършиха със закуската, всички изразиха нетърпението си час по-скоро да посетят Шели и бебето в болницата. Взеха такси, но то бе малко и тясно, затова през целия път Кет седеше в скута на Рийд, без да се противи. Той започна да се надява, че отношенията им се подобряват.

— Нека вляза пръв и подготвя Шели — помоли Рийд. — Искам да я предупредя, че майка ти е...

— Способна да се държи прилично в смесена компания? — веднага се заяде Кет. — Да, наистина е разумно да я предупредиш, да не би да повика охраната, щом влезем.

Настроението ѝ се промени, когато влязоха в стаята и видяха Шели да държи бебето на ръце. Очите ѝ искряха от задоволство и щастие. Бебето бе красиво, с нежна кожа, коса като пухкав облак около лицето му и огромни кафяви очи, които сякаш виждаха и разбираха вече всичко.

— Ще я кръстим Кетрин-Роза — каза Шели на Кет с лъчезарна усмивка. — На двете жени, които ѝ помогнаха да се появи на бял свят...

Сълзи на щастие задавиха Кет и тя не успя да изрече и дума. Ръката на Рийд я обгърна. Тя скри лице в гърдите му и позволи да я задържи в обятията си за момент. Не можеше да сдържи чувствата си.

Той я притискаше към себе си и всичко останало сякаш отиде на заден план и загуби значение.

Сестра му весело бърбеше, а Милдред протегна ръце, за да подържи бебето. Рийд обаче не забелязваше нищо. Вниманието му бе погълната изцяло от жената в обятията му, от прекрасния аромат на кожата и косите ѝ.

Но мигът на блаженство отлетя. Кет бързо възвърна самообладание и се отдръпна, за да го засипе с нов порой от заядливи забележки. Явно не му бе простила за предишната нощ. Искаше му се по някакъв начин да оправи нещата, въпреки че нямаше представа как. Тя долови колебанието му, ала остана непреклонна и безмилостна. Не ѝ бе присъщо да се цупи, но го правеше напук на себе си.

По пътя на връщане отново безропотно седна в скута му, обаче не си размениха и дума.

След като пристигнаха, Кет се запъти към корабчето, а Рийд — към стаята си в хотела. Там той obu бански и отиде край басейна, за да се попече малко.

Беше горещо и задушно. Около басейна нямаше жива душа. Ала не след дълго се появи Кет с огромна сламена шапка на главата, слънчеви очила и тежка хавлиена роба до петите. Тя не му обърна никакво внимание и подреди нещата си доста далеч от неговия шезлонг.

Рийд не издържа на напрегнатото мълчание и попита:

— Ще плуваш ли? — При тези обстоятелства въпросът беше съвсем нормален, но тя се огледа, сякаш той говореше на някой друг.

— О, извинете, към мен ли се обръщате? — възкликна накрая Кет.

— Наоколо няма никой друг, Кет. — Той вдигна слънчевите си очила на челото.

— Да — усмихна се мило, — но си бях дала дума да не ти досаждам с присъствието си и да не те заговарям. Затова, ако се престориш, че съм невидима, съм готова да направя същото за теб.

Обърна му гръб и махна слънчевите си очила. После свали и сламената шапка. Докато Рийд я съзерцаваше, хавлиената роба се смъкна от раменете ѝ и с бавни съблазнителни движения Кет се освободи от нея. Застана пред него само по електриковосин бански, разкриващ извивките на тялото ѝ, които предната нощ само бе усетил.

Стомахът му се сви. С грациозна походка Кет се запъти към водата, опита я с върховете на пръстите си, като се преструваше, че напълно е забравила за присъствието му.

Рийд полагаше неимоверни усилия, за да диша спокойно. Ако това бе опит за съблазняване, той бе прекалено слаб, за да му устои! А и защо да се опитва? Двамата с Кет бяха много повече от обикновени приятели, нали? Той събра смелост и тъкмо щеше да се изправи на крака, когато един вик го спря.

Рийд заслони очите си с длан и простена. Група шумни младежи се отправяше към водата. Бяха петима, всичките приблизително двайсетгодишни. Блъскаха се и се закачаха като кутрета до мига, в който зърнаха Кет. Изведнъж врявата стихна.

— Здравсти! — подвижна ѝ един от тях.

Тя се обърна и сякаш се изненада, че ги вижда.

— Здравсти — отвърна тя и усмивката ѝ затъмни слънцето.

Един по един младежите хвърлиха поглед към Рийд, за да проверят дали жената е с него, но като видяха разстоянието, на което тя бе оставила чантата си, се успокоиха и се ухилиха като по команда. Рийд изпита ненадейно желание да им извика, че Кет е с него, но съзнаваше, че ако го направи, ще изглежда като пълен глупак. Затова премълча. Отпусна се на шезлонга и остави събитията да следват естествения си ход.

Не след дълго вече съжаляваше за взетото решение. Времето се точеше мъчително бавно. Кет се заигра с хлапетата. Водата в басейна закипя от енергичните им усилия да замислят игри, в които естествено, център на вниманието бе тя. Кет пищеше, извиваше се, задъхваше се от смях, а той седеше навъсен и кипеше от гняв. Бе съвсем наясно какво се опитва да постигне тя. Но не знаеше как да я спре, без да... Без да какво? Без да се обвърже с нея по някакъв начин ли?

Час по-късно тя излезе от водата, а банският ѝ бе толкова прилепнал към тялото, че сякаш бе напълно гола пред очите му. Рийд едва се сдържа да не изстене на глас.

Кет се огледа безпомощно.

— Я виж ти, май съм си загубила кърпата!

Хлапетата веднага наскочаха готови да ѝ помогнат да я открие, но тя ги възпря с махване на ръката.

— Не се безпокойте. Ще помоля този възрастен... Искам да кажа по-възрастен господин да ми послужи с неговата хавлия. — Обърна се закачливо към Рийд. — Извинете, сър, бих ли могла да използвам кърпата ви само за малко? Ще ви бъда изключително задължена.

Той ѝ подаде хавлията, като я гледаше вбесен и със стиснати устни. Кет се изсуши и се засмя безочливо.

— Ама че сърдитко! — промърмори, когато му я върна.

И той прехвърляше наум епитети по неин адрес, ала повечето от тях въпреки всичко бяха ласкателни. Думите обаче заседнаха в гърлото му заради близостта на прекрасното ѝ тяло. Тя му въздействаше по невероятен начин! Проблемът бе, че младежите също бяха очаровани от нея...

— Предлагам нова игра — заяви най-високият хлапак. — Печели този, който събере най-много монети от дъното.

— Супер! Но ни трябва награда за победителя.

— Каква ли да бъде? — обади се друг младеж.

Дългучът се обърна и се ухили.

— Какво ще кажете победителят да получи целувка от Кет?

— Целувка ли? — засмя се тя. — Представете си! За какво ви е притрябвала?

Тъп въпрос. Никой не си направи труда да ѝ отговаря. Монетите бяха хвърлени и петимата донжуановци се впуснаха в луда надпревара. Кет седеше на ръба на басейна и наблюдаваше развоя на събитията. Накрая тя отчете резултатите. Високият спечели. Той се приближи към Кет така, сякаш тя бе направена от порцелан — ценен и чуплив, а устните му едва докоснаха нейните, преди да се отдръпне, пламнал от смущение.

Рийд наблюдаваше сцената както осъден на смърт би наблюдавал приготовленията за собствената си екзекуция. Насилваше се да се съдържи. И търпеше... Целувката обаче го вбеси.

Стига толкова! Бе опитал да се държи цивилизовано, но това минаваше всякакви граници! Рийд хвърли книгата, която се преструваше, че чете, и стана от шезлонга. Отиде при групата ухажори и изви устни в цинична усмивка.

— Ако, вие момчета, сте свършили със забавленията, готов съм да ви покажа какво трябва да направите, когато целувате една жена. Постъпвате така. — Бързо и без особени усилия вдигна Кет на ръце,

като не ѝ остави време за съпротива. — Ето как се целува жена, момчета — продължи той с поглед, впит в уплашеното ѝ лице. — Първо... я карате да желае тази целувка толкова силно, колкото и самите вие. После... — Целуна я страстно.

Нямаше съмнение кой владее положението в момента. Ръцете ѝ потръпнаха, отпуснаха се и обгърнаха шията му. От устните ѝ се изтръгна сподавен стон. Кет отвърна на целувката му с цялата страст, на която бе способна. Целувката остави и двамата без дъх.

Когато свърши, те се отдръпнаха един от друг и се загледаха с любов. Точно тук, пред очите на маса народ, погледите им разкриха повече от всички думи, които някога бяха изричали.

Рийд бе възнамерявал след целувката да я пусне и да се оттегли с достойнство от сцената, но промени решението си. Вместо това притисна тръпнещото тяло в обятията си и хвърли поглед на смаяните младежи.

— Тогава вече можете да я заведете на някое усамотено място — посъветва ги той, — за да... продължите. — Тръгна с Кет на ръце към хотела.

— Къде отиваме? — Притисна се към гърдите му.

— Все още не си видяла стаята ми — отвърна той спокойно, — а е крайно време, не мислиш ли?

Тя се засмя щастливо и обви с ръце шията му, докато прекосяха фоайето на хотела. Представляваха странна гледка — той по плувки и риза, тя с бански. Хората се обръщаха след тях смаяни и вероятно мислеха, че този дивак я отвлича, но това нямаше никакво значение. Рийд проговори чак след като отключи вратата на стаята си и я положи внимателно на дивана.

— Е, това е — провъзгласи той и се отдръпна.

Кет седна и се огледа — дантелени пердета, легло във формата на сърце, разсъблечени фигури по стените; заслуша се в романтичната мелодия, която се лееше неизвестно откъде... Подсвирна смаяна.

— Това трябва да е...

— Апартаментът за младоженци — подсказа Рийд. — Искаш ли да се оженим?

Стресната, тя го погледна с изумление, ала видя, че се смее.

— Е, бихме могли поне да се престорим на женени — прошепна, като го притегли към себе си и затвори очи, за да почувства нежните

му целувки по лицето си.

Той я милваше така, сякаш Кет бе най-ценното нещо в живота му. Потокът от чувства му подсказа, че е загубен. Когато бе споменал за женитба, се беше пошегувал само отчасти. Сега вече бе напълно уверен, че я обича.

Кет се помъчи да докосне устните му, но той нарочно ѝ се изплъзна.

— Ти ме дразниш! — запротестира тя и се отдръпна назад, за да види очите му.

Рийд кимна и докосна страните ѝ с длан.

— А ти не ме ли дразнеше долу при басейна?

— Значи ми го връщаш?

— Да, но ще ми е необходимо много време, за да бъде отмъщението ми пълно... — прошепна с долепени до ухото ѝ устни. — Ще те измъчвам така, като ти ме измъчва цял ден.

— О, недей! — Притисна тялото си към неговото. Съзнаваше, че постъпва глупаво, но това беше без значение. Стремеше се към мъжа пред себе си с цялото си сърце.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ бавно, а тя затвори очи. Имаше чувството, че потъва в божествено блаженство. Дланите му се промъкнаха под презрамките на горнището и го смъкнаха. Рийд наведе глава, за да поеме с устни примамливите втвърдени розови връхчета на гърдите ѝ.

— Ще те измъчвам толкова дълго — промърмори той и дъхът му опари нежната ѝ кожа, — че ще ме молиш тръпнеща да престана.

Кет се усмихна и се изви към него.

— По-скоро ще те моля за още! Не виждаш ли какво направи с мен?

— Да, но искам много повече.

Милва гърдите ѝ, докато тя не започна да се извива в прегръдките му. Тогава се отдръпна от нея и мъчително бавно смъкна бикините ѝ. Тя стенеше от нетърпение да проникне в нея. После и той се съблече. Кет занемя при вида на набъбналото му желание. Рийд бе толкова красив и мъжествен! Беше зашеметена, дори малко изплашена от силата и нежността на ръцете му.

Той я възпламени, а после се зае да потушава пожара в душата и тялото ѝ...

Никоя друга жена не го бе възбуждала до такава степен. Знаеше, че от този миг насетне Кет ще бъде неотменима част от живота му. Още не бе определил как, но... За повече мисли не остана време и двамата се отдадоха на насладата. Заедно достигнаха върха и утолиха болезнената си жажда един за друг, шепнейки любовни думи, които никога не бяха изричали.

Накрая останаха да лежат без сили. Внезапно Кет чу мелодията на „Мила моя съпруго“ и раменете ѝ се затресоха от смях. Просто не можеше да се сдържи!

— Пак се смееш! — обвини я той.

— Смахът е чудесно нещо. Той е радост.

Нещо топло проблесна в погледа му, но устните се свиха от болка.

— Смахът е подигравка!

— Боже, колко си докачлив!

— Не, Кет, с меко сърце съм. Поне що се отнася до теб.

— Какво означава това, за бога? — Потърси очите му.

— Кет... — Как ли да ѝ го каже? Не би могъл ей така, между другото, да вметне, че е влюбен в нея, нали? Пръстите му се сключиха около китката ѝ. — Не искам да те загубя.

— А аз... — Кет навлажни устни с език. — Аз мислех, че имаш нужда от време за размисъл...

— Вече размислих. Господи, цяла нощ лежах буден и мислих!

— И до какъв извод стигна? — попита тя с разтуптяно сърце.

— Кет, била ли си някога влюбена? Истински.

— Да — прошепна тя.

— Аз също. Мисля, че съм влюбен в теб.

Сълзи на щастие замъглиха погледа ѝ.

— И аз, Рийд! Обичам те!

Той я пое в обятията си и дълго време останаха смълчани. Бяха твърде щастливи, за да говорят. Изрекли бяха най-красивото признание в живота си.

— И какво ще правим? — попита Кет с приглушен глас, защото лицето ѝ бе притиснато към гърдите му.

— Какво имаш предвид?

— Това, че тази вечер ти заминаваш за Ню Йорк, а аз — за Небраска.

Рийд кимна, без да отмества поглед от огромните ѝ сияйни очи, които го гледаха тревожно.

— Ела с мен в Ню Йорк — предложи той осенен от ненадейно вдъхновение. — Живея в голям... — Тъкмо щеше да каже „огромен луксозен мансарден мезонет“. Рано или късно обаче щеше да се наложи да ѝ обясни, че е богат, но за нищо на света не искаше това да развали този прекрасен миг. Затова продължи: — ... приличен апартамент. — И бързо допълни: — Ще ти покажа града.

— А работата ми?

— О, да, вестника. Не би ли могла да си вземеш отпуска?

— Предполагам... А после ти на свой ред ще вземеш отпуска и ще дойдеш с мен в Небраска...

— Разбира се. Защо не?

Те се спогледаха и избухнаха в смях като деца. Смяха се, докато от очите им потекоха сълзи. Изглеждаше съвсем просто и твърде хубаво, за да е истина. Кет го притисна към себе си и затвори очи. Дали щеше да успее този път?

Изкъпаха се заедно. Сапунисваха се един друг, целуваха се и се галеха под хладката струя. Истинско вълшебство! И все пак дълбоко в Кет се бе стаило някакво безпокойство. Колко време щеше да трае щастието?

Тя излезе от банята и започна да суши косата си. Рийд още бе под душа и си тананикаше ария от непозната за нея опера. Това я накара да се засмее. Опера! Ню Йорк щеше да бъде истинско откритие за нея!

Тревогата обаче не я напускаше. Тя се намръщи и посегна към гардероба, за да използва хотелския халат, предназначен за булката. Видя няколко смачкани хартии на лавицата. На едната бележка откри името си. Вдигна вежди объркана и ги взе, за да ги разгледа внимателно. Снощи Рийд не държеше ли същите бележки? Защо тогава са адресирани до нея? Зачете се в тях и изведнъж ѝ причерня. Това бяха съобщения от Тед! Препрочете ги няколко пъти. Не можеше да повярва, не искаше да повярва!

Рийд влезе в стаята, като продължаваше да си тананика.

— Хайде да вечеряме някъде! Какво ще кажеш? — Започна да се реши пред огледалото, но понеже тя не отговори, я погледна. Видя изражението ѝ и се смръзна. — Какво има? — попита припряно.

Кет преглътна мъчително.

— Рийд, ти си богат, нали? — отрониха побелелите ѝ устни. Той затвори очи. Всичко свърши. Знаеше, че не може да продължи вечно... — Искам да кажа, че си истински, ама ужасно богат... — продължи тя с безизразен глас. Защо бе толкова сляпа? Ненапразно отначало Рийд ѝ напомни за Джефри... Кога ще се научи да се доверява на инстинктите си? — Купища пари... Частни яhti и летни резиденции по цял свят... Права ли съм?

Сега ще се обърне към нея и ще види промяната в погледа ѝ. Ще долови пресметливия блясък в очите ѝ... Рийд се извърна, ала това, което съзря, го изуми. Тя приличаше на човек, който преживява най-страшния кошмар през живота си. Очите ѝ бяха потъмнели и изпълнени с болка. Той премигна, напълно изваден от равновесие. Какво, по дяволите, ставаше тук? Тя се отдръпваше от него и се затваряше в себе си! Изражението на лицето ѝ бе студено като лед. Всяка извивка на тялото ѝ го предупреждаваше да стои надалеч.

— Не си споменал, че си богат.

— Аз... Не си ме питала.

Кет повече не го погледна в очите. Облече банския си и посегна към сандалите.

— Съжалявам, Рийд — промърмори, минавайки покрай него, — не бих могла да се примиря с това. Отивам си.

Той я изгледа напълно объркан. Какво не беше наред, за бога?

— Кет... — Направи опит да я спре, но тя се отскубна и изтича към вратата.

С ръка на дръжката се обърна към него. По лицето ѝ се четеше панически страх.

— Не мога да обичам богат мъж — едва промълви с дрезгав и леко треперещ глас. — Никога отново!

Вратата хлопна след нея...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майка й я очакваше в бунгалото. Тя вдигна поглед от списанието, което четеше, и видя бурята от чувства, изписана върху лицето на дъщеря си.

— Какво се е случило, скъпа?

Кет тръсна глава.

— Семейство Бритман са богати! — изрече почти ридаейки.

Милдред кимна тъжно.

— Предполагах и се страхувах от това. Знаеш ли, скъпа, Рийд изобщо не прилича на Джефри...

— Напротив, прилича! Същият е. Не разбираш ли? Затова се влюбих в него! — Тя се хвърли отчаяна на леглото. Като видя загриженото изражение на майка си обаче, се почувства като малко момиче. За кой ли път се нуждаеше от защита и утеха? — Майко, още колко се налага да останем тук? — Премигна, за да прогони сълзите. — Искам да се приберам у дома! Незабавно!

Милдред въздъхна и леко се засмя.

— Можем да отпътуваме още тази вечер, скъпа. Според първоначалните си планове съм запазила две места за полета до Чикаго довечера. Тъкмо щях да се обадя на летището, за да отменя резервацията, но ако си убедена...

— О, да, убедена съм! — Стана и започна да събира багажа. Изведнъж се сети за нещо. — Чакай малко. Ти и полковникът...

Майка й махна с ръка.

— Не се тревожи за мен, Кет. Прекарахме чудесно, но е крайно време ваканцията да свърши...

— Да свърши ли? — Изгледа майка си смаяно. — Но аз мислех, че може би... ще се ожените.

Милдред се засмя.

— И аз си мислех същото отначало. Смятам, че и на Джон не му бе чужда тази мисъл. — Седна на леглото до дъщеря си и я прегърна. — Времето, което прекарахме заедно, беше прекрасно. В крайна

сметка обаче и двамата сме зрели, улегнали хора. Водим различен начин на живот на две съвсем различни места и сме свикнали с него. Зная, че не бих могла да се чувствам щастлива в Ню Йорк, а той никога не би живял пълноценно в малкото ни градче в Небраска. Уговорихме се да се срещнем отново догодина. И с удоволствие си мисля за бъдещето. Почивката бе наистина прекрасна, ала човек не може и не бива само да се забавлява. Време е да се прибираме у дома...

Каква ирония на съдбата! Та тя бе дошла тук, за да спаси майка си, а ето че сега на нея ѝ трябваше спасителен пояс, а не на разумната Милдред, която толкова трезво преценяваше настоящето и бъдещето. Да я бе послушала още в началото! Само че вече бе прекалено късно... Оставаше ѝ само да събере багажа и да запази самообладание, докато се приберат у дома.

После щеше да има достатъчно време да страда...

Главата на Рийд щеше да се пръсне от шумовете и какофонията в чакалнята на летището. Още не вярваше, че това наистина се случва. Кет отлиташе без него, а той не можеше да направи нищо, за да я спре!

— Трябва да разбереш — му бе казала със съчувствие Милдред преди няколко часа, когато се бе обърнал към нея за помощ. — Предателството на Джефри я нарани дълбоко. Тя е възпитана да вярва, че щом веднъж обвържеш живота си с някого, ще бъдеш с него и в радост, и в беда, докато смъртта ви раздели. Кет бе съзряла за семейство, бе готова да бъде добра съпруга. А мъжът, когото избра, ѝ махна с ръка, каза ѝ: „Чао!“ и толкова! Това разклати вратата ѝ в самата нея и разби самочувствието ѝ. Как и къде е сгрешила не зная, но тя опита да си обясни развоя на събитията с факта, че той е богат и разглезен. И обвини средата, в която е израснал, за провала на брака им...

— Така ли беше в действителност?

Милдред мъдро беше свила рамене.

— Кой знае? Може би. Отчасти. Но по-дълбоката причина е, че Джефри бе слабохарактерен и лесно се поддаваше на чуждо влияние, като се ръководеше от мнението на родителите си. И когато те не одобриха Кет, той загуби интерес към нея. Необходимо му беше тяхното одобрение и се опита да го заслужи...

— Като изостави Кет?

— Да. Кет трудно превъзмогна раздялата. А и до ден-днешен този епизод от живота ѝ оказва влияние.

Рийд умърлушено бе прокарал ръка през косата си.

— Но аз не съм като Джефри!

— Разбира се. — Милдред нежно го бе погалила по ръката. — Нямам представа какво да ти кажа, Рийд. Кет години наред изграждаше стена около сърцето и душата си. Само един много решителен и търпелив мъж би могъл да я разбие.

А Рийд не беше от търпеливите. Бе се опитал да поговори с нея, а тя учтиво, ала хладно му беше отказала. Когато отново понечи да заговори за съвместното им бъдеще по време на вечерята, Кет просто се оттегли и поръча да ѝ занесат храната в стаята...

След като бе почукал на вратата на бунгалото ѝ, за да се изяснят, Кет бе накарала Милдред да го отпрати. Тогава му прекипя. Щом тя отиваше в Небраска, той щеше да я последва и ето че сега се щуреше из чакалнята, за да я открие.

— Ще си купя билет за твоя полет — съобщи ѝ той, като я гледаше ядосан. — И не се опитвай да ми попречиш!

Кет не се опита, но обстоятелствата свършиха това вместо нея.

— Съжалявам, сеньор. — Служителката на гишето поклати глава. — За този полет няма билети.

Нямало билети! Рийд се обърна и се взря в Кет.

— Тогава ще купя авиокомпанията! — избухна той.

Тя вдигна ръце, а в очите ѝ имаше сълзи.

— Виждаш ли!? — възкликна. — Това е съвсем показателно! Богаташите смятат, че всичко се купува с пари!

После му обърна гръб, хвана майка си под ръка и забърза към залата в очакване да обявят полета им.

Рийд я гледаше потресен. По дяволите, той наистина бе богат! Нима трябваше да се извини за това? Или да раздаде богатството си на бедните? А може би вече бе необратимо деформиран от него и дори бедността не би могла да го промени? Някак бе убеден, че доводите на Кет щяха да са в тази насока. Трябваше да има някакъв изход, но в момента Рийд не знаеше как да постъпи. Продължи да гледа отдалечаващата се фигура, прекрасните ѝ руси къдри, нежната извивка на овала. Прониза го остра болка. Имаше нужда от нея! Дори Ейлийн

не бе завладявала душата му по този начин. На света съществуваше само Кет! Нямаше да ѝ позволи да напусне живота му просто ей така! Трябваше да я задържи на всяка цена! Но как, по дяволите, да го направи?

Очите на Кет бяха сухи, но цялото ѝ същество бе пронизано от непоносима болка. Пръстите ѝ трепереха, докато подаваше бордовата си карта. Доволна бе, че най-сетне се качва на самолета.

Трябваше да се отдалечи на безопасно разстояние от Рийд, преди той да измисли начин да я разубеди. Знаеше, че замисля нещо, а не бе уверена дали ще успее да му устои. Рийд ѝ беше толкова скъп!

— Добре ли си? — попита Милдред на път към самолета.

— Да, разбира се — каза тя твърдо и премигна от явната лъжа. Изобщо не бе сигурна дали някога ще се чувства добре...

Те се настаниха на местата си и Кет се загледа през прозореца в тъмнината. По хълмовете блещукаха прозорците на хотелите и къщичките. Затвори очи и сковано се облегна назад.

Защо дойде тук? Защо отново позволи на някой да нахлуе в живота ѝ? От този миг насетне щеше да внимава и нямаше да рискува да се влюби пак, нямаше да поема риска да изживее още веднъж такава болка! По дяволите, можеше дори да се омъжи за Тед! Така би убила всички глупави импулси, които я подвеждаха. Стресна се, когато майка ѝ я докосна.

— Кет, къде смяташ, че са останалите? — попита я Милдред тихо.

Дъщеря ѝ отвори очи и се огледа. Освен тях на борда нямаше никой друг. Тя се намръщи, но дочу гласове зад завесата към салона на първа класа и отвърна спокойно:

— Не се тревожи, мамо. Има хора в първа класа. Сигурна съм, че и другите скоро ще дойдат.

Отново затвори очи и почти беше задрямала, когато моторите заработиха и самолетът започна да рулира по пистата.

— Кет... — Гласът на Милдред бе изтънял от притеснение. — Нали служителят на гишето за билети спомена, че всички места са заети? Къде тогава са останалите пътници?

Кет се огледа и стана. Освен тях двете във втора класа нямаше други пасажери. Бяха съвсем сами, а самолетът се готвеше да излети!

— Къде е стюардесата?

— Не съм видяла жива душа, откакто се качихме на борда. — Очите на Милдред бяха широко разтворени от изумление. — Какво, за бога...

Не остана време да довърши въпроса си. Тромпет наруши тишината и иззад завесата на първа класа изникна състав мексиканци, които опънаха струните на китарите, и запяха испанска балада. Стъписана, Кет седна. А мексиканците ѝ се усмихваха като заговорници.

— Какво, за бога, става?! — повтори Милдред, след като се посъвзе от смайването.

— О, господи! Рийд! — отвърна рязко Кет и пое дълбоко дъх. — Ще го убия!

Но „убийството“ трябваше да почака, докато изслушат серенадата от мексикански романтични мелодии. Когато и последните звуци замряха, Милдред вече се заливаше от смях, а дъщеря ѝ вътрешно кипеше от гняв.

Най-сетне се появи и стюардесата, която съобщи на музикантите да се върнат по местата си и да закопчечат предпазните колани, докато самолетът излети.

— Има ли някаква възможност да се върна на летището? — попита я Кет с леден глас. — Изглежда съм забравила нещо важно.

— Съжалявам. — Момичето ѝ се усмихна лъчезарно. — Твърде късно е. Вече излитаме.

И в действителност се отделиха от земята, докато стюардесата ги запознаваше с правилата за безопасност. След това тя отново се скри зад завесата на първа класа.

— Той е на борда! — заяви Кет отчаяно на майка си. — Сигурна съм, че е на борда!

Когато самолетът набра необходимата за полета височина и знакът за закопчаване на предпазните колани угасна, зад завесата настъпи ново раздвижване. В прохода се появи количка, натоварена със сребърни прибори и крехък китайски порцелан. Двама усмихнати мъже в официално облекло започнаха да обслужват Кет и майка ѝ. Вечерята бе повече от изискана. За начало им сервираха „Кралска

салата“ и отлежало френско вино. Очевидно под похлупаците ги очакваше филе миньон и много други деликатеси. За миг Кет и Милдред загубиха ума и дума. Но яростта на първата ѝ помогна бързо да възвърне самообладанието си.

— Какво е всичко това? — мрачно настоя Кет. — Не сме поръчвали нищо. Върнете го обратно!

Ала сервитьорите се престориха, че не разбират английски и съсредоточено продължиха да си вършат работата.

Кет бе напълно объркана.

— Рийд! — извика тя към завесата. — Страхливецо! Излез!

Сърцето ѝ се преобърна в гърдите и замря, когато той подаде глава през завесата и ѝ се усмихна.

— Здравсти! — ведро я приветства. — Как е дотук?

— Дотук ли? — Кет полагаше усилия да се намръщи, но не успяваше. Поне прикри радостта си от факта, че го вижда отново. — Какво имаш предвид? Какво, още ли има?

Той се приближи по пътеката към тях.

— Аз — каза той, приковал очи в нейните. — Оставам само аз.

Само той! Тя не успя да устои и го погледна с всичката си любов.

— Извинете ме — мърмореше Милдред, опитвайки да се промуши между тях. — Налага се да отида до... Хм, ще се върна.

Тя изчезна зад завесата, последвана от сервитьорите, а Кет дори не забеляза.

— Рийд — казваше тя безпомощно в този момент, — защо правиш всичко това?

— Ти как мислиш? — Той нежно пое ръката ѝ в своята и бавно целуна пръстите един по един. Огромните му очи я изгаряха.

Кет се помъчи да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Как успя да купиш авиокомпанията толкова бързо, за бога? — дрезгаво промълви тя.

— Не съм я купил. Да не би... да ме мислиш за откачен? — Отпусна се на съседната седалка. — Не бих купил цяла авиокомпания просто ей така.

— Какво си направил тогава? — премигна Кет объркана.

— Просто откупих билетите от всички пътници. На двойна цена. После наех оркестъра и персонал от ресторанта на летището. Страхувам се, че някой ще трябва да почака повечко за филето си...

Кет не се сдържа и избухна в смях.

— Рийд, ти си луд!

— Напълно си права. — Той се наведе към нея. — Луд съм по теб. И няма да позволя такава дреболия като парите ми да се изпречи между нас.

— Но...

— Кет... — Повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите с любов. — Зная историята с бившия ти съпруг. Само че аз не съм Джефри.

— Вярно е — прошепна тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ти не приличаш на никого, когото познавам. Няма друг като теб!

— Това е добре като начало. — Усмивката му бе закачлива. — Но от сега да сме наясно — нямам никакво намерение да се извинявам за това, че съм богат. Винаги съм бил богат и ще продължавам да бъда. Богатството прави живота по-лесен. — Сви рамене. — Точно сега то ми даде възможност да ти покажа как се чувствам.

Необяснимо защо зад думите му Кет откри дълбок смисъл.

— И как се чувстваш? — попита тя. Жадуваше да го чуе от собствената му уста.

— Чувствам се влюбен — прошепна той нежно. — Съзнавам, че ни е нужно време, за да се опознаем по-добре, обаче държа да сме наясно от самото начало. Искам да се омъжиш за мен.

— Обичам те, Рийд Бритман! — призна Кет.

— Аз те обичам повече, Кет Клей! — възрази той.

— Не е вярно!

— Вярно е!

— Виждаш ли? Действително характерите ни са несъвместими. Никога няма да живеем в съгласие!

— Искаш ли да се обзаложим?

ЕПИЛОГ

Кет сложи ръце върху огромния си корем и се послуша, сякаш можеше да чуе гласове отвътре. Наистина ги чу!

„Излизаме независимо дали сте готови, или не“, казаха ѝ те.

— Не, не още. Стойте си вътре — прошепна тя, макар да знаеше, че няма да я послушат. Щеше да ги роди и двамата точно днес. Погледна през прозореца на вилата. Снегът бе затрупал всичко и навън духаше силен вятър.

— Ш-ш-шт — прошепна тя на двете жизнени бебета в себе си. — На татко това никак няма да му хареса.

Бе минала около година и половина, откакто двамата с Рийд заживяха заедно. А преди около година се ожениха. Преди осем месеца пък бяха започнали с планове за разрастване на семейството. А два месеца по-късно разбраха, че чакат близнаци! И преди три дълги дни бяха дошли в тази вила за малък зимен уикенд и оттогава валеше обилно и непрестанно.

Кет се облегна назад и простена. Не би могло да се случи отново! Дори и само беглото споменаване на приключението при последното раждане на Шели смразяваше кръвта във вените на Рийд. Обикновено казваше с ужас:

— Никога повече. Никога, никога повече!

А ето, че сега бяха притиснати от снежната буря във Върмонт, на мили разстояние от което и да е населено място, бяха само те двамата и готвачката, наета от Рийд, която да облекчава домакинските задължения.

— Телефоните все още не работят — обяви Рийд, влизайки безгрижно в стаята. — Трябва да се върнем в града. Чака ме сделката с Нюман и... — Изведнъж забеляза лицето ѝ. Начаса коленичи и докосна корема ѝ. — Какво има? — Потърси с поглед очите ѝ. — Нещо не е наред ли?

— О, Рийд! — Кет поклати глава. — Съжалявам, че се налага да ти го съобщя, но...

— О, не! — Той видимо пребледня.
— Нищо не мога да направя!
— Твърде рано е. Чакаме ги чак след няколко седмици!
— Май подранилите раждания са типични за рода, а? — Усмихна му се насила.

— Не, Кет, не ми причинявай това!
— Поговори с тях. Все пак бащата е авторитет. — Прехапа устни. — Съжалявам...

Той въздъхна и затвори очи. Беше блед като платно.

— Съвсем сигурна ли си?

Тя кимна и отново изстена, защото болката от силна контракция прониза цялото ѝ същество. Започна да диша както я бяха учили в курса.

— Не се тревожи, Рийд. Нали сме го правили и преди. Знаем как става. Нали?

Той не отговори, а тя не смееше да го погледне в очите. Опитват се да го успокоят, макар че самата тя беше на границата на паниката — този път нямаше шанс дори да доведат лекар, както в случая с Шели. Бяха съвсем сами! Съвсем сами сред снега...

Някакъв тропот я изтръгна от вцепенението. Вдигна глава и видя Рийд, облечен с дългото си палто, да обува ботуши. Тя се изправи стресната.

— Не бива да излизаш навън в това време!

— Отивам за лекар — отвърна той.

Завладя я страх. Побъркал ли се е? Това не бе приятен модерен град в Мексико. Тук нямаше болници.

— Рийд, недей...

Навън бушуваше ужасна буря. Той се приближи към нея и я целуна.

— Налага се, Кет — каза твърдо. — Спомняш ли си ловеца, на когото махнахме на стария път до мелницата?

Тя кимна объркана, като го държеше здраво за ревера на палтото, сякаш така би могла да го спре.

— Какво общо има той?

— Името му е доктор Карпентър, специалист е по усложненията при раждане. — Упъти се към вратата. — Наех го, за да ни е поддръка при спешен случай. — Засмя се на смаяната ѝ физиономия. — А

сещаш ли се за онзи склад, който смяташе за изоставен, докато видя над комина да се издига дим? Там е доктор Алекс Бърнс. — Отвори вратата. — А, и между другото, готвачката Колинс е всъщност Джойс Колинс, шеф на педиатрията в Каунти Джънъръл. — Засмя се победоносно. — Наех всички тях за всеки случай. Този път няма да има никакъв риск. А ти смяташе, че не бива да се омъжваш за богаташ. Ха! — Намигна ѝ и излезе.

Щом се посъвзе от шока, Кет избухна в смях. Да бъдеш богат не бе чак такъв порок. Особено ако като Рийд знаеш как да използваш парите си...

Снегът сияеше под утринното слънце чист и красив като двете бебета, които лежаха до нея. Кет въздъхна щастливо и се наведе над тях.

— Матю и Майкъл, на двамата ни бащи.

Рийд с благоговение се загледа в синовете си.

— Съвършени са! Не мога да повярвам...

— Крайно време е, господине — каза Кет гордо. — Създали сме ги ние, ти и аз.

— А сега имам и теб, и тези двама ревлювци. — Целуна я нежно. — Това е да си истински богат. В момента съм най-богатият мъж на света!

Тя се засмя. Откакто се бе омъжила за Рийд, се смееше почти непрекъснато. Ала нещо ѝ подсказваше, че тепърва ѝ предстои да се посмее истински. Майкъл се разплака.

— Трябва да му се сменят пеленките. — Тя го подаде на баща му. Но той я гледаше с недоумение.

— Ъ-ъ-ъ... В съседната стая има педиатър — напомни ѝ той. — Защо да не го повикаш и...?

— А, не! — Кет отново се засмя. — Когато станеш баща, няма значение колко си богат. Налага се да сменяш пелени.

Майкъл отвори очи и погледна баща си. Между тях мигновено се установи връзка.

— Само да сменям пелени ли? — Рийд донесе чистия памперс. — Ще променя света за този малък дявол! Някой ден той ще стане президент!

— Страхотно! — възкликна тя. — Когато приключиш с президента, ела да се погрижиш и за министър-председателя.

— Хей! — Рийд я погледна. — Аз върша цялата работа. А ти какво ще правиш?

— Ще ви обичам. Нали знаеш колко трудоемка е тази работа?

— Права сте, прекрасна госпожо — промълви той и продължи заниманието си.

Замечтана, Кет се облегна назад. Никога преди не се бе чувствала толкова щастлива. Това беше земният рай!

— Обичам те, Рийд! — прошепна и две сълзи се търколиха по страните ѝ. — Обичам те, смахнат богаташо!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.